

<p>ΑΓΙΑΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΙ ΠΕΜΠΤΗΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ Προκαταρκτικά. (Σελίς 42-46). Ειρηνικά. (Σελίς 26). Πρός Κύριον... (Συλλειτουργικόν. Σελίς 326-335). Κύριε, ἐκέκραξα. (Σελίς 46-49-50). Τροπάρια. Τῶν αἰνῶν. (Σελίς 129-131). Συντρέχει λοιπόν... Ἰούδας ὁ παράνομος, Κύριε. Ἰούδας ὁ προδότης δόλιος ὦν... Ἰούδας ὁ δοῦλος κα δόλιος Ἵν ἐκήρυξεν Ἀμνὸν Ἡσαΐας... Δόξα... Καὶ νῦν... Γέννημα ἐχιδνῶν, ἀληθῶς ὁ Ἰούδας, φαγόντων τὸ Μάννα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ γογγυζόντων κατὰ τοῦ τροφέως· ἔτι γὰρ τῆς βρώσεως οὔσης ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, κατελάλουν τοῦ Θεοῦ οἱ ἀχάριστοι· καὶ οὗτος ὁ δυσσεβής, τὸν οὐράνιον Ἄρτον, ἐν τῷ στόματι βαστάζων, κατὰ τοῦ Σωτῆρος τὴν προδοσίαν εἰργάσατο. Ὡ γνῶμης ἀκορέστου, καὶ τόλμης ἀπανθρώπου! τὸν τρέφοντα ἐπῶλει, καὶ ὄν ἐφίλει Δεσπότην, παρεδίδου εἰς θάνατο· ὄντως ἐκείνων υἱὸς ὁ παράνομος, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν ἀπώλειαν ἐκληρώσατο. Ἀλλὰ φεῖσαι Κύριε, τοιαύτης ἀπανθρωπίας τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὁ μόνος ἐν μακροθυμίᾳ ἀνείκαστος.</p>		<p>ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ Προκαταρκτικά. (Σελίδα 42-46). Ειρηνικά. (Σελίδα 26). Πρός Κύριον... (Συλλειτουργικό. Σελίδα 326-335). Κύριε, ἐκέκραξα. (Σελίδα 46-49-50). Τροπάρια. Τῶν αἰνῶν. (Σελίδα 129-131). Συντρέχει λοιπόν... Ἰούδας ὁ παράνομος, Κύριε. Ἰούδας ὁ προδότης δόλιος ὦν... Ἰούδας ὁ δοῦλος κα δόλιος... Ἵν ἐκήρυξεν Ἀμνὸν Ἡσαΐας... Δόξα... Καὶ νῦν... Ὁ Ἰούδας εἶναι ἀληθινὰ ἀπόγονος τῶν προγόνων του πού ἔμοιαζαν μέ ὀχιές, οἱ ὅποιοι ἔφαγαν τό Μάννα στήν ἔρημο καὶ γόγγυζαν ἐναντίον τοῦ τροφοδότη τους· διότι, ἐνῶ ἀκόμη ἡ τροφή ἦταν στό στόμα τους, κακολογοῦσαν τόν Θεό οἱ ἀχάριστοι· καί αὐτός ὁ ἀσεβής, ἐνῶ ἀκόμη κρατοῦσε στό στόμα του τόν οὐράνιο Ἄρτο, πραγματοποίησε τὴν προδοσία σέ βάρος τοῦ Σωτήρα. Ὡ! τί ἀχόρταγη ἐπιθυμία πλούτου! καί τί ἀπάνθρωπη τόλμη! πουλοῦσε αὐτόν πού τόν ἔτρεφε, καί τόν Κύριο πού ἀγαποῦσε, τόν παρεδίδε σέ θάνατο. Πράγματι ἦταν ἀπόγονος ἐκείνων, καί (γι' αὐτό) μαζί μ' ἐκείνους πῆρε ὡς κλῆρο τὴν αἰώνια κόλαση. Ἀλλά λυπήσου μας, Κύριε, καί φύλαξε τίς ψυχές μας ἀπό τέτοια ἀπανθρωπιά, ἐσύ πού μόνος ἔχεις τέτοια ἀπερίγραπτη μεγαλοψυχία.</p>
---	--	---

<p>Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Σελίς 50). Αναγνώσματα. Ἐξελοῦ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ.</p> <p>Στίχ. Οἵτινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ.</p> <p>Ἐξοδος (ΙΘ'. 10-19).</p> <p>Εἶπε Κύριος πρὸς Μωυσῆν· καταβάς διαμάρτυραι τῷ λαῷ τούτῳ, καὶ ἄγνισον αὐτοὺς σήμερον καὶ αὔριον, καὶ πλυνάτωσαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ ἔστωσαν ἔτοιμοι εἰς τὴν ἡμέραν τὴν τρίτην· τῇ γὰρ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, καταβήσεται Κύριος ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ. Καὶ ἀφοριεῖς τὸν λαὸν κύκλῳ λέγω. Προσέχετε ἑαυτοῖς τοῦ ἀναβῆναι εἰς τὸ ὄρος, καὶ θίγειν τι αὐτοῦ· πᾶς ὁ ἀψάμενος τοῦ ὄρους, θανάτῳ τελευτήσεται. Οὐχ ἄψεται αὐτοῦ χεῖρ· ἐν γὰρ λίθοις λιθοβοληθήσεται, ἢ βολίδι κατατοξευθήσεται, ἐάν τε κτῆνος, ἐάν τε ἄνθρωπος, οὐ ζήσεται. Ὅταν δὲ αἰ φωναί, καὶ αἰ σάλπιγγες, καὶ ἡ νεφέλη ἀπέλθῃ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐκεῖνοι ἀναβήσονται ἐπὶ τὸ ὄρος. Κατέβη δὲ Μωυσῆς ἐκ τοῦ ὄρους πρὸς τὸν λαόν. Καὶ ἠγίασεν αὐτούς, καὶ ἔπλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν. Καὶ εἶπε τῷ λαῷ· Γίνεσθε ἔτοιμοι, τρεῖς ἡμέρας μὴ προσέλθητε γυναικί. Ἐγένετο δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, γενηθέντος πρὸς ὄρθρον, ἐγένοντο φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ νεφέλη γνοφώδης ἐπὶ</p>		<p>Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Σελίδα 50). Αναγνώσματα. Βγάλε με (γλύτωσέ με), Κύριε, ἀπὸ τὰ χέρια κακοῦ ἀνθρώπου.</p> <p>Στίχος. Αὐτοὶ σκέπτονται ἀδικία στήν καρδιά τους.</p> <p>Ἐξοδος. ΙΘ'. 10-19).</p> <p>Εἶπε ὁ Κύριος στό Μωυσῆ· Κατέβα καὶ μίλησε ἔντονα στόν λαό αὐτό, καὶ πές τους νά καθαρισθοῦν σήμερα καὶ αὔριο, καὶ νά πλύνουν τὰ ροῦχα τους, καὶ νά εἶναι ἔτοιμοι τὴν τρίτη ἡμέρα· διότι κατὰ τὴν τρίτη ἡμέρα θά κατεβεῖ ὁ Θεός ἐπάνω στό ὄρος Σινᾶ, ἐνώπιον ὅλου τοῦ λαοῦ. Καί θά τοποθετήσεις τό λαό σέ μικρὴ ἀπόσταση γύρω ἀπό τό ὄρος, καὶ θά τοὺς πεῖς. Προσέχετε πολύ, μήπως κανεῖς ἀνεβεῖ στό ὄρος ἢ ἀγγίξει κάτι ἀπ' αὐτό· καθένας πού θά ἀγγίξει τό ὄρος ὅπωςδήποτε θά πεθάνει. Κανένα χέρι δέ θά τό ἀγγίξει· διότι, ἂν τό ἀγγίξει κανεῖς, θά λιθοβοληθεῖ μέ πέτρες ἢ θά τοξευθεῖ μέ βέλη, εἴτε κτῆνος εἶναι εἴτε ἄνθρωπος, δέ θά ζήσει. Καί ὅταν οἱ φωνές καὶ οἱ σάλπιγγες παύσουν νά ἀκούονται, καὶ φύγει τό νέφος ἀπό τό ὄρος, τότε θά ἀνεβοῦν ἐκεῖνοι στό ὄρος. Κατέβηκε λοιπόν ὁ Μωυσῆς ἀπό τό ὄρος, καὶ πῆγε στό λαό, καὶ τοὺς ἀνήγγειλε ὅσα τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Καὶ λαθαρίσθηκαν, καὶ ἔπλυναν τὰ ροῦχα τους. Καὶ εἶπε ἀκόμη ὁ Μωυσῆς στό λαό· Νά εἰσθε ἔτοιμοι, καὶ μὴ πλησιάσετε γυναίκα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες. Καὶ κατὰ τὴν τρίτη ἡμέρα πολύ πρωῖ ἀκούσθηκαν βροντές καὶ ἀστραπές, καὶ σκοτεινό σύννεφο σκέπασε τό ὄρος Σινᾶ, φωνὴ σάλπιγγας ἀντηχοῦσε πολύ δυνατά, καὶ τρόμαξε ὅλος ὁ λαός, πού βρισκόταν</p>
--	--	---

ὄρους Σινᾶ, φωνή τῆς σάλπιγγος ἤχει μέγα, καὶ ἐπτοήθη πᾶς ὁ λαός, ὃς ἦν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ ἐξήγαγε Μωυσῆς τὸν λαὸν εἰς συνάντησιν τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς παρεμβολῆς, καὶ παρέστησαν ὑπὸ τὸ ὄρος. Τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ ἐκαπνίζετο ὅλον, διὰ τὸ καταβεβηκέναι τὸν Θεὸν ἐπ' αὐτὸ ἐν πυρὶ, ἀνέβαινε δὲ ὁ καπνός, ὡσεὶ ἀτμὶς καμίνου, καὶ ἐξέστη πᾶς ὁ λαὸς σφόδρα. Ἐγένοντο δὲ αἱ φωναὶ τῆς σάλπιγγος, προβαίνουσαι ἰσχυρότεραι σφόδρα. Μωυσῆς ἐλάλει, ὁ δὲ Θεὸς ἀπεκρίνατο αὐτῷ φωνῇ.

Προκείμενον.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός.

Στίχ. Ρῦσαί με ἐκ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

Ἰώβ. (ΛΗ' . 1-21, καὶ ΜΒ' . 1-5).

Εἶπε Κύριος τῷ Ἰώβ, διὰ λαίλαπος καὶ νεφῶν. Τίς οὗτος ὁ κρύπτων με βουλήν, συνέχων δὲ ῥήματα ἐν καρδίᾳ, ἐμὲ δὲ οἶεται κρύπτειν; Ζῶσαι, ὡσπερ ἀνὴρ, τὴν, ὀσφύν σου, ἐρωτήσω δέ σε, σὺ δέ μοι ἀποκρίθητι. Ποῦ ἦς ἐν τῷ θεμελιῶν με τὴν γῆν; ἀπάγγειλον δέ μοι, εἰ ἐπίστασαι σύνεσιν. Τίς ἔθετο τὰ μέτρα αὐτῆς, εἰ οἶδας; ἢ τίς ὁ ἐπαγαγὼν σπαρτίον ἐπ' αὐτῆς; ἐπὶ τίνος οἱ κρίκοι αὐτῆς πεπήγασι; τίς δὲ ἐστὶν ὁ βαλὼν λίθον γωνιαῖον ἐπ' αὐτῆς; ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ἤνεσάν με φωνῇ μεγάλη πάντες Ἄγγελοί μου, ἔφραξα δὲ θάλασσαν πύλαις, ὅτε ἐμαιοῦτο ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτῆς

ἀκόμη στήν κατασκήνωσή του. Καὶ ἔδωσε ὁ Μωυσῆς ἐντολή στὸν λαό, νὰ βγεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν πρὸς συνάντησιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἦλθαν καὶ στάθηκαν ὄρθιοι στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους. Τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ φαινόταν καπνισμένο ὀλόκληρο, διότι κατέβηκε ὁ Θεός ἐπάνω σ' αὐτὸ μὲ μορφή φωτιάς, καὶ ἀνέβαινε ὁ καπνός ὡς καπνός καμινιοῦ, καὶ ὁ λαός κυριεύθηκε ἀπὸ κατάπληξη μεγάλη. Καὶ οἱ ἤχοι τῆς σάλπιγγος ἐγίνονταν διαρκῶς πάρα πολὺ ἰσχυρότεροι. Κατὰ τὴ στιγμὴ αὐτῇ ὁ Μωυσῆς ἐρωτοῦσε τὸ Θεό, καὶ ὁ Θεός ἀπαντοῦσε σ' αὐτὸν μὲ φωνῇ.

Προκείμενο.

Θεέ μου, βγάλε με ἀπὸ τὰ χέριε τῶν ἐχθρῶν μου.

Στίχος. Γλύτωσέ με ἀπὸ αὐτοὺς πού διαπραττοῦν τὴν ἀνομίαν.

Ἰώβ. (ΛΗ' . 1-21, καὶ ΜΒ' . 1-5).

Εἶπε ὁ Κύριος στὸν Ἰώβ μέσα ἀπὸ ἀνεμοστρόβιλο καὶ σύννεφα. Ποιὸς εἶναι αὐτός πού προσπαθεῖ νὰ κρύψει ἀπὸ μένα τίς σκέψεις του συγκρατώντας τὰ λόγια του στήν καρδιά του καὶ νομίζει ὅτι θὰ τὰ κρύψει ἀπὸ μένα; Ζῶσε τὴ μέση σου ὡς ἄνδρας, ἐγὼ θὰ σέ ρωτῶ, καὶ σὺ θὰ ἀπαντᾷς. Ποῦ ἦσουν ὅταν θεμελίωνα τὴ γῆ; Ἀπάντησέ μου, ἐάν ἔχεις σοφία. Ποιός, ἂν γνωρίζεις, καθόρισε καὶ γνωρίζεις τὰ μέτρα της; Ἡ ποιός χρησιμοποίησε τὸ νῆμα τῆς στάθμης γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς οἰκοδομῆς της; Σέ ποία βάση καρφώθηκαν οἱ κρίκοι πού τὴ στηρίζουν; Καὶ ποιός ἔβαλε σ' αὐτὴν τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο; Ὅταν δημιουργήθηκαν τὰ ἄστρα, μὲ ὑμνησαν μὲ δυνατὴ φωνῇ ὅλοι οἱ Ἄγγελοί μου· καὶ περιορίσα τὴ θάλασσα μὲ ἀκτέες, ὅταν

ἐκπορευομένη, ἐθέμην δὲ αὐτῇ νέφος ἀμφίασιν, ὀμίχλη δὲ αὐτὴν ἐσπαργάνωσα, ἐθέμην δὲ αὐτῇ ὄρια, περιθεις κλειῖθρα καὶ πύλας. Εἶπον δὲ αὐτῇ, μέχρι τούτου ἐλεύση, καὶ οὐχ ὑπερβήση, ἀλλ' ἐν σεαυτῇ συντριβήσονται σου τὰ κύματα. Ἦ ἐπὶ σοῦ συντέταχα φέγγος πρωϊνόν, ἕσφορος δὲ εἶδε τὴν ἑαυτοῦ τάξιν, ἐπιλαβέσθαι περὺγων γῆς, ἐκτινάξαι ἀσεβεῖς ἐξ αὐτῆς; Ἦ σύ, λαβὼν πηλόν, ἔπλασας ζῶον, καὶ λαλητὸν αὐτὸν ἔθου ἐπὶ τῆς γῆς; ἀφείλες δὲ ἀπὸ ἀσεβῶν τὸ φῶς, βραχίονα δὲ ὑπερηφάνων συνέτριψας; ἦλθες δὲ ἐπὶ πηγὴν θαλάσσης, ἐν δὲ ἵχνεσιν ἀβύσσου περιεπάτησας; ἀνοίγονται δέ σοι φόβῳ πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ Ἄιδου ἰδόντές σε, ἔπτηξαν; νενουθέτησαι δὲ τὸ εὖρος τῆς ὑπ' οὐρανόν. Ἀνάγγειλον δέ μοι· πόση τίς ἐστι; ποία δὲ γῆ ἀυλίζεται τὸ φῶς; σκότους δὲ ποῖος τόπος; Εἰ ἀγάγοις μὲ εἰς ὄρια αὐτῶν, εἰ καὶ ἐπίστασαι τρίβους αὐτῶν, οἶδας ἄρα ὅτι τότε γεγένησαι, ἀριθμὸς δὲ ἐτῶν σου πολὺς; Ὑπολαβὼν δὲ Ἰώβ τῷ Κυρίῳ λέγει· Οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐδέν. Τίς γάρ ἐστιν ὁ κρύπτων σε βουλήν; φειδόμενος δὲ ῥημάτων, καὶ σὲ οἶεται κρύπτειν; τίς δὲ ἀναγγελεῖ μοι, ἃ οὐκ ἤδειν, μεγάλα καὶ θαυμαστά, ἃ οὐκ ἐπιστάμην; Ἄκουσον δέ μου, Κύριε, ἵνα καὶ γὰρ λαλήσω· ἐρωτήσω δέ σε, σὺ δὲ με δίδαξον· ἀκοὴν μὲν ὠτός, ἤκουόν σου τὸ

ἐβγαίνε, ὡς νεογέννητο μὲ τῇ βοήθεια μαίας ἀπὸ τῆν κοιλιά τῆς μητέρας της, καὶ τῆν ἔντυσα μὲ σύννεφα, καὶ μὲ ὀμίχλη τῆν σπαργάνωσα, καὶ τῆς ἔβαλα ὄρια ὡς κλειδιά καὶ πύλες. Καὶ τῆς εἶπα· μέχρι τὸ ὄριο αὐτό θά βγεῖς, καὶ δέν θά τὸ περάσεις, ἀλλὰ μέσα στά ὄριά σου θά συντριβονται τὰ κύματά σου. Ἦ μήπως στήν ἐποχή σου δημιούργησα τὸ πρωϊνὸ φῶς (τὴν ἥλιο); καὶ ὁ αὐγερινὸς γνώρισε τὴν πορεία του, γιὰ νά ἀπλώνει τὸ πρωϊνὸ φῶς στά ἄκρα τῆς γῆς, καὶ νά σκορπίσει τοὺς ἀσεβεῖς δείχνοντας τὰ ἔργα τους. Ἦ μήπως ἐσύ παίρνοντας πηλὸ ἔπλασες πλάσμα (τόν ἄνθρωπο), τὸ ὁποῖο μὲ λογικὴ καὶ λόγο τὸ τοποθέτησες ἄρχοντα τῆς γῆς; Μήπως ἐσύ ἀφαίρεσες τὸ φῶς ἀπὸ ἀσεβεῖς, καὶ συνέτριψες τὴ δύναμη τῶν ὑπερηφάνων; Ἦλθες στίς πηγές τῆς θαλάσσης, καὶ βάδισες στό στό βυθὸ τῆς; Ἀνοίγονται ἔσένα μὲ φόβο οἱ πύλες τοῦ θανάτου, καὶ οἱ θυρωροὶ τοῦ Ἄιδου μόλις σὲ εἶδαν ζάρωσαν; Ἔχεις γνωρίσει τὸ πλάτος τῆς γῆς; Πές μου, πόσο εἶναι; Σὲ ποία χώρα βρίσκεται τὸ φῶς τῆ νύχτα; καὶ ποιὸς εἶναι ὁ τόπος τοῦ σκότους; Θά μπορούσες νά μὲ ὀδηγήσεις στά σύνορά τους, ἢ γνωρίζεις τίς πορεῖες τους; Νομίζεις ὅτι τότε ἦσουν γεννημένος, καὶ τὰ ἔτη σου εἶναι τόσο πολλά; Παίρνοντας τὸ λόγο ὁ Ἰώβ λέγει στόν Κύριο· Ξέρω ὅτι μπορείς νά κάνεις τὰ πάντα, καὶ τίποτε δέν σοῦ εἶναι ἀδύνατο. Ποιὸς μπορεῖ νά κρύψει ἀπὸ σένα τὴ θέλησή του; καὶ ποιὸς νομίζει ὅτι κρύβοντας τὰ λόγια του θά τὰ κρύψει καὶ ἀπὸ σένα; Καὶ ποιὸς ἄλλος ἐκτός ἀπὸ σένα θά μπορούσε νά μοῦ ἀναγγεῖλει ὅσα δέν γνώριζα, τὰ μεγάλα καὶ ἀξιθαύμαστα πού δέν ἤξερα; Ἄκουσέ με ὁμως, Κύριε, γιὰ νά μιλήσω κι ἐγώ· θά σὲ ρωτήσω κι

πρότερον, νυνὶ δέ, ὁ ὀφθαλμὸς μου, ἑώρακέ σε.

Προφητεία Ἡσαΐου. (Ν'. 4-11).

Κύριος δίδωσί μοι γλῶσσαν παιδείας, τοῦ γνῶναι ἡνίκα δεῖ εἰπεῖν λόγον· ἔθηκέ με πρῶτῃ πρῶτῃ, προσέθηκέ μοι ὥτιον τοῦ ἀκούειν, καὶ παιδεία Κυρίου Κυρίου ἀνοίγει μου τὰ ὦτα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειθῶ, οὐδὲ ἀντιλέγω. Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τὰς δὲ σιαγόνας μου εἰς ῥαπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνῃς ἐμπτυσμάτων· καὶ Κύριος, Κύριος βοηθός μοι ἐγενήθη. Διὰ τοῦτο οὐκ ἐνετράπην, ἀλλὰ ἔθηκα τὸ πρόσωπόν μου ὡς στερεὰν πέτραν, καὶ ἔγνων, ὅτι οὐ μὴ αἰσχυνθῶ ὅτι ἐγγίζει ὁ δικαίωσας με. Τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἀντιστήτω μοι ἄμα, καὶ τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἐγγισάτω μοι. Ἴδου Κύριος, Κύριος βοηθήσει μοι, τίς κακώσει με; ἰδου πάντες ὑμεῖς, ὡς ἱμάτιον, παλαιωθήσεσθε, καὶ ὡς σῆς καταφάγεται ὑμᾶς. Τίς ἐν ὑμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; ὑπακουσάτω τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. Οἱ πορευόμενοι ἐν σκοτίῃ, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς φῶς, πεποιθήσατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντιστηρίσασθε ἐπὶ τῷ Θεῷ. Ἴδου πάντες ὑμεῖς πῦρ καίετε, καὶ κατισχύετε φλόγα· πορεύεσθε τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ὑμῶν, καὶ τῇ φλογὶ ἢ ἐξεκαύσατε· δι' ἐμὲ ἐγένετο ταῦτα ὑμῖν· ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

ἐσὺ δίδαξέ με· Μέχρι τώρα ἄκουα γιὰ σένα μόνο μέ τὰ αὐτιά μου, τώρα ὅμως σέ εἶδαν τὰ ἴδια μου τὰ μάτια.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (Ν'. 4-11).

(Ὁμιλεῖ ὁ Μεσσίας): Ὁ Κύριος μου ἔδωσε γλῶσσα μαθητείας, γιὰ νὰ γνωρίζω πότε πρέπει νὰ πῶ κάποιο λόγο· Πολύ νωρίς μου τό ἔδωσε αὐτό καὶ ἐπὶ πλέον μου ἔδωσε αὐτὴ πρόθυμο νὰ ἀκούω, καὶ ἡ παιδεία αὐτῆ τοῦ Κυρίου ἀνοίγει τὰ αὐτιά μου· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν δείχνω ἀνυπακοή οὔτε ἀντιλέγω. Παρέδωσα τὰ νῶτα μου νὰ μαστιγωθοῦν, καὶ τὰ σαγόνια μου νὰ δεχθοῦν ραπίσματα (χαστούκια), καὶ τό πρόσωπό μου δὲν τό ἀπέστρεψα (δὲν τό προστάτεψα) ἀπὸ τὴν καταισχύνῃ τῶν ἐμπτυσμῶν· Καὶ ὁ Κύριος ὁ Κύριος ἔγινε βοηθός μου. Γι' αὐτό δὲν ἔχω ντραπεῖ, ἀλλὰ προέβαλα τό πρόσωπό μου ὡς στερεὰ πέτρα, καὶ γνωρίζω ὅτι δὲν θὰ ντροπιασθῶ, διότι εἶναι κοντά μου αὐτός πού μου ἀποδίδει τό δίκαιο. Ποιός εἶναι αὐτός πού θέλει νὰ εἶναι ἀντίδικός μου; ἄς σταθεῖ ἀντιμέτωπός μου, καὶ ποιός θέλει νὰ μέ κρίνει; ἄς μέ πλησιάσει. Νά, ὁ Κύριος, ναί! ὁ Κύριος θὰ μέ βοηθήσει· Ποιός μπορεῖ νὰ μέ βλάψει; Ὅλοι ἐσεῖς ὡς ἐπανωφόρι θὰ παλιώσετε καὶ ὅπως ὁ σκῶρος τρώγει τὰ ροῦχα, θὰ σᾶς καταφάγει (ἢ κακία σας). Ποιός ἀπὸ σᾶς εὐλαβεῖται τὸν Κύριο; Ἄς ἀκούσει τὰ λόγια τοῦ Μεσσία (τοῦ δούλου του). Ἐσεῖς πού βαδίζετε στό σκοτάδι, καὶ δὲν ἔχετε φῶς, πιστέψτε στό ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ στηριχθεῖτε στόν Θεό. (Ἐάν δὲν πιστέψετε), ὅλοι ἐσεῖς ἀνάβετε φωτιά γιὰ τὸν ἑαυτό σας καὶ τὴν ἐνισχύετε (τὴ συνδαυλίζετε). Προχωρεῖτε λοιπόν μέ τὴν ἀδύνατη ἀνταύγεια τῆς φωτιᾶς σας, καὶ μέ τὴ φλόγα πού ἐνδυναμώσατε· ὅλα

Προκείμενον.

Οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἴνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοί.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὅτι ἅγιος εἶ, ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δοξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Τρισάγιον.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Κορινθίους Α'. (ΙΑ'. 23-32).

Ἀδελφοί, ἐγὼ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ, ἣ παρεδίδοτο, ἔλαβεν ἄρτον, καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ εἶπε. Λάβετε, φάγετε, τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλῶμενον, τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον, μετὰ τὸ δειπνήσαι, λέγων· τοῦτο τὸ ποτήριον, ἡ καινὴ διαθήκη ἐστὶν ἐν τῷ ἐμῷ αἵματι· τοῦτο ποιεῖτε, ὡσάκις ἂν πίνετε, εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὅσάκις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον, καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνετε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ. Ὡστε, ὃς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρτον τοῦτον, ἢ πίνῃ τὸ

αὐτὰ ἔγιναν σ' ἐσᾶς, γιατί δέν μέ ἀκούσατε· γι' αὐτό θά πεθάνετε μέσα στή λύπη.

Προκείμενο.

Οἱ ἄρχοντες τῶν λαῶν συγκεντρώθηκαν στό ἴδιο μέρος καὶ μέ τόν ἴδιο σκοπό.

Στίχος. Γιατί ἀφηνίασαν τὰ εἰδωλολατρικά ἔθνη καὶ οἱ λαοί;

Στίχ. Ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Διότι εἶσαι Ἅγιος, Θεέ μας, καὶ σ' ἐσένα ἀποδίδουμε τὴ δόξα, στόν Πατέρα καὶ στόν Υἱό καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τρισάγιο.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Κορινθίους Α'. (ΙΑ', 23-32).

Ἀδελφοί, ἐγὼ παρέλαβα ἀπὸ τόν Κύριο, αὐτό τό ὅποιο καὶ σᾶς παρέδωσα, ὅτι δηλαδή ὁ Κύριός μας ὁ Ἰησοῦς τὴν νύχτα κατὰ τὴν ὁποία παραδιδόταν, ἔλαβε ἄρτο, καὶ ἀφοῦ εὐχαρίστησε τόν Πατέρα, τόν τεμάχισε καὶ εἶπε. Πάρετε νά φᾶτε, αὐτό εἶναι τό σῶμα μου, τό ὅποιο κόβεται γιά σᾶς, αὐτό νά κάνετε γιά νά μέ θυμᾶσθε. Ἐπίσης καὶ τό ποτήρι μετὰ τό δεῖπνο λέγοντας· τό περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ ποτηρίου εἶναι ἡ κανούρια διαθήκη (συμφωνία) πού ἀπιβεβαιώνεται μέ τό δικό μου αἷμα· Αὐτό νά κάνετε, ὡσες φορές πίνετε, γιά νά μέ θυμᾶσθε. Διότι ὡσες φορές θά τρῶτε τόν ἄρτο αὐτό, καὶ θά πίνετε τό ποτήρι αὐτό, θά ὁμολογεῖτε καὶ θά κηρῦττετε τό θάνατο τοῦ Κυρίου, ἕως ὅτου θά ἔλθῃ. Λοιπόν, ὅποιος τρώγει τόν ἄρτο αὐτό, καὶ πίνει τό ποτήρι τοῦ

ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου. Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω, καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω. Ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως, κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί. Εἰ γὰρ ἑαυτοὺς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα. Κρινόμενοι δέ, ὑπὸ Κυρίου παιδεύομεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ Κόσμῳ κατακριθῶμεν.

Εὐαγγέλιον.

Ματ. (ΚΣΤ'. 2-20, Ἰω. (ΙΓ'. 3-17),

Ματ. (ΚΣΤ'. 21-39), Λουκ. (ΚΒ'. 43-44),

Ματ. (ΚΣΤ'. 40-75), (ΚΖ'. 1- 2).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Οἶδατε ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τὸ πάσχα γίνεται, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς τὸ σταυρωθῆναι. Τότε συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ εἰς τὴν αὐλήν τοῦ ἀρχιερέως τοῦ λεγομένου Καϊάφα, καὶ συνεβουλεύσαντο ἵνα τὸν Ἰησοῦν δόλω κρατήσωσι καὶ ἀποκτείνωσιν. Ἐλεγον δέ· μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, ἵνα μὴ θόρυβος γένηται ἐν τῷ λαῷ. Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γενομένου ἐν Βηθανίᾳ ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, προσῆλθεν αὐτῷ γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου,

Κυρίου ἀνάξια, θά εἶναι ἔνοχος γιὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου. Ἄς ὑποβάλλει λοιπὸν κάθε ἄνθρωπος τὸν ἑαυτό του σὲ αὐστηρὴ δοκιμασία καὶ προετοιμασία, καὶ ἔπειτα νὰ τρώγει ἀπὸ τὸν ἄρτο, καὶ νὰ πίνει ἀπὸ τὸ ποτήριον. Διότι ὅποιος τρώγει καὶ πίνει ἀνάξια, καταδίκη γιὰ τὸν ἑαυτό του τρώγει καὶ πίνει, ἐπειδὴ δὲν ξεχωρίζει τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τὰ κοινὰ πράγματα. Γι' αὐτό, ἐπειδὴ πολλοὶ κοινωνοῦν ἀνάξια, ὑπάρχουν ἀνάμεσά σας πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι καὶ ἀρκετοὶ πεθαίνουν. Διότι ἂν καταδικάζαμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, δὲν θὰ κρινόμεσταν. Καὶ ὅταν κρινόμεσθε, παιδεύομασθε ἀπὸ τὸν Κύριο ἐδῶ, γιὰ νὰ μὴ καταδικασθοῦμε μαζί μὲ τὸν κόσμον αἰώνια.

Εὐαγγέλιον.

Ματ. (ΚΣΤ'. 2-20, Ἰω. (ΙΓ'. 3-17),

Ματ. (ΚΣΤ'. 21-39), Λουκ. (ΚΒ'. 43-44),

Ματ. (ΚΣΤ'. 40-75), (ΚΖ'. 1- 2).

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς Μαθητές του. Ξέρετε ὅτι μετὰ δύο ἡμέρες γίνεται ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται, γιὰ νὰ σταυρωθεῖ. Τότε μαζεύθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ προὔχοντες τοῦ λαοῦ στὴν αὐλή τοῦ ἀρχιερέα ὁ ὁποῖος λεγόταν Καϊάφας, καὶ ἔκαναν σύσκεψη καὶ ἀποφάσισαν νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦ μὲ δόλο καὶ νὰ τὸν θανατώσουν. Καὶ ἔλεγον· νὰ μὴ τὸν συλλάβουμε κατὰ τὴν ἑορτῇ, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀναταραχὴ στό λαό. Καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς ἔφθασε στὴ Βηθανία, στό σπίτι τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, πλησίασε κοντὰ του μία γυναίκα, ἡ ὁποία κρατοῦσε δοχεῖο ἀπὸ ἀλάβαστρο (κάτι ὅπως ἡ πορσελάνη) ποῦ

καὶ κατέχεεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀνακειμένου. Ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠγανάκτησαν λέγοντες. Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη; ἡδύνατο γὰρ τοῦτο τὸ μύρον πρᾶθῆναι πολλοῦ καὶ δοθῆναι τοῖς πτωχοῖς. Γνούς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς. Τί κόπους παρέχετε τῇ γυναικί; ἔργον γὰρ καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμέ. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Βαλοῦσα γὰρ αὕτη τὸ μύρον τοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου, πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου ἐὰν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ, λαληθήσεται καὶ ὁ ἐποίησεν αὕτη εἰς μνημόσυνον αὐτῆς. Τότε πορευθεὶς εἰς τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Ἰούδας Ἰσκαριώτης, πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς εἶπε· τί θέλετέ μοι δοῦναι, καὶ γὰρ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; οἱ δὲ ἔστησαν αὐτῷ τριάκοντα ἀργύρια. Καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτει εὐκαιρίαν ἵνα αὐτὸν παραδῷ. Τῇ δὲ πρώτη τῶν ἀζύμων προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ λέγοντες αὐτῷ· ποῦ θέλεις ἐτοιμάσωμέν σοι φαγεῖν τὸ πάσχα; Ὁ δὲ εἶπεν. Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα καὶ εἶπατε αὐτῷ· ὁ διδάσκαλος λέγει, ὁ καιρὸς μου ἐγγύς ἐστι· πρὸς σε ποιῶ τὸ Πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου. Καὶ ἐποίησαν οἱ μαθηταὶ ὡς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἠτοίμασαν τὸ Πάσχα. Ὀψίας δὲ γενομένης ἀνέκειτο μετὰ τῶν δώδεκα. Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα δέδωκεν

περιεῖχε πανάκριβο μύρο, καὶ τὸ ἄδειασε ἐπάνω στό κεφάλι του, καθὼς ἦταν σκυμμένος στό τραπέζι. Καὶ βλέποντας οἱ Μαθητές του ἀγανάκτησαν καὶ εἶπαν. Γιατί νὰ γίνεῖ ἡ σπατάλη αὕτη; Γιατί αὐτὸ τὸ μύρο μποροῦσε νὰ πουληθεῖ ἀκριβά καὶ νὰ δοθεῖ στοὺς φτωχοὺς. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τὸ ἀντιλήφθηκε καὶ εἶπε σ' αὐτούς. Γιατί ἐνοχλεῖτε τῇ γυναικί; Διότι ἔκανε καλὸ ἔργο σ' ἐμένα. Διότι τοὺς φτωχοὺς πάντοτε τοὺς ἔχετε στὴ διάθεσή σας, ἐμένα ὅμως δὲν θὰ μέ ἔχετε γιὰ πάντα. Διότι χύνοντας αὕτη τὸ μύρο αὐτὸ ἐπάνω στό σῶμα μου τὸ ἔκανε γιὰ νὰ μέ προετοιμάσει γιὰ τὸν ἐνταφιασμό μου. Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ὅπου θὰ κηρυχθεῖ τὸ Εὐαγγέλιο αὐτὸ πού σᾶς παρέδωσα σὲ ὅλο τὸν κόσμον, θὰ διαλαληθεῖ καὶ αὐτὸ πού ἔκανε αὕτη, γιὰ νὰ μείνει αἰώνια ἢ μνήμη της. Τότε πῆγε ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, πού λεγόταν Ἰούδας Ἰσκαριώτης, στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἶπε· τί θέλετε νὰ μοῦ δώσετε, κι ἐγὼ νὰ σᾶς τὸν παραδώσω; Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ ζύγισαν ἄργυρο (ἀσήμι), πού εἶχε βάρους ὅσο εἶχαν τριάντα δίδραχμα, καὶ ἄξιζε ὀγδόντα πέντε χρυσές δραχμές. Καὶ ἀπὸ τότε ζητοῦσε εὐκαιρία, γιὰ νὰ τὸν παραδώσει. Καὶ τὴν πρώτη ἡμέρα τῶν ἀζύμων (τὴν παραμονὴ τοῦ Πάσχα) ἦλθαν οἱ Μαθητές στόν Ἰησοῦ λέγοντάς του· ποῦ θέλεις νὰ σοῦ ἐτοιμάσουμε νὰ φᾶς τὸ Πάσχα; Κι ἐκεῖνος εἶπε. Πηγαίνετε στὴν πόλιν στόν τάδε καὶ πείτε του· Ὁ διδάσκαλος λέγει· ὁ καιρὸς τοῦ Πάθους μου εἶναι κοντά· θέλω νὰ κάνω τὸ Πάσχα στό σπίτι σου μαζί μέ τοὺς Μαθητές μου. Καὶ ἔκαναν οἱ Μαθητές, ὅπως τοὺς πρόσταξε ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐτοίμασαν τὸ Πάσχα. Καὶ ὅταν βράδευσε, ἦταν γερμένος στό τραπέζι (ὅπως συνήθιζαν) μαζί μέ τοὺς δώδε-

αὐτῶ ὁ πατήρ εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθε καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπάγει, ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον διέζωσεν ἑαυτόν. Εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ ᾧ ἦν διεζωσμένος. Ἐρχεται οὖν πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ λέγει αὐτῷ ἐκεῖνος· Κύριε, σὺ μου νίπτεις τοὺς πόδας; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ὁ ἐγὼ ποιῶ, σὺ οὐκ οἶδας ἄρτι, γνώση δὲ μετὰ ταῦτα. Λέγει αὐτῷ Πέτρος· οὐ μὴ νίψης τοὺς πόδας μου εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ἐὰν μὴ νίψω σε, οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμοῦ. Λέγει αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, μὴ τοὺς πόδας μου μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὴν κεφαλὴν. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι, ἀλλ' ἔστι καθαρὸς ὅλος· καὶ ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε, ἀλλ' οὐχὶ πάντες· Ἦιδει γὰρ τὸν παραδιδόντα αὐτόν· διὰ τοῦτο εἶπεν· οὐχὶ πάντες καθαροὶ ἐστε. Ὅτε οὖν ἔνιψε τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἔλαβε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἀναπεσὼν πάλιν, εἶπεν αὐτοῖς. Γινώσκετε τί πεποίηκα ὑμῖν; Ὑμεῖς φωνεῖτέ με, ὁ Διδάσκαλος καὶ ὁ Κύριος, καὶ καλῶς λέγετε· εἰμὶ γάρ. Εἰ οὖν ἐγὼ ἔνιψα ὑμῶν τοὺς πόδας, ὁ Κύριος καὶ ὁ Διδάσκαλος, καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας. Ὑπόδειγμα γὰρ δέδωκα ὑμῖν, ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐποίησα ὑμῖν, καὶ

κα. Καὶ μολονότι γνῶριζε ὁ Ἰησοῦς ὅτι ὅλα τὰ παρέδωσε ὁ Πατέρας στὰ χεῖρά καὶ τὴν ἐξουσία του, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἦλθε καὶ στὸ Θεὸ πηγαίνει, σηκώνεται ἀπὸ τοῦ τραπέζι, βγάζει τὸ ἐπανωφόρι του, καὶ παίρνοντας μιὰ πετσέτα τῶν ποδιῶν ἔζωσε τὸν ἑαυτό του. Ἐπειτα βάζει στὴ λεκάνη γιὰ τὸ νίψιμο νερό, καὶ ἄρχισε νὰ πλύνει τὰ πόδια τῶν μαθητῶν καὶ νὰ τὰ σκουπίζει μὲ τὴν προτσέτα πού ἦταν ζωσμένος. Ἐρχεται λοιπὸν στὸ Σίμωνα τὸν Πέτρο, καὶ τοῦ λέγει ἐκεῖνος· Κύριε, ἐσύ μοῦ πλύνεις τὰ πόδια; Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε. Αὐτὸ πού κάνω ἐγὼ δὲν τὸ γνωρίζεις τώρα, θὰ τὸ κατανοήσεις ὁμως ὑστερότερα. Τοῦ λέγει ὁ Πέτρος Δέν θ' ἀφήσω νὰ νίψεις τὰ πόδια μου ποτέ. Τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς· Ἄν δέ δεχθεῖς νὰ σοῦ πλύνω τὰ πόδια, δέ θὰ ἔχεις καμμιά θέση μαζί μου. Τοῦ λέγει ὁ Σίμωνας Πέτρος· Κύριε, ἂν εἶναι ἐτσι, τότε πλύνε μου ὄχι μόνο τὰ πόδια, ἀλλὰ καὶ τὰ χεῖρα καὶ τὸ κεφάλι μου. Τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦ. Αὐτός πού εἶναι λουσμένος δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ πλυθεῖ παρά μόνο στὰ πόδια του (πού λερώνονται), καὶ εἶναι καθαρὸς ὁλόκληρος· καὶ σεῖς εἰσθε καθαροί, ἀλλὰ ὄχι ὅλοι. Καὶ τὸ εἶπε αὐτό, ἐπειδὴ γνῶριζε αὐτόν πού θὰ τὸν πρόδιδε· γι' αὐτό εἶπε· δέν εἰσθε καθαροὶ ὅλοι. Ὅταν λοιπὸν ἔνιψε τὰ πόδια τους καὶ πῆρε τὸ ἐπανωφόρι του, ἀφοῦ κάθισε πάλιν, τοὺς εἶπε. Καταλάβετε τί ἔκανα σ' ἐσᾶς; Ἐσεῖς μὲ φωνάζετε ὁ Διδάσκαλος καὶ ὁ Κύριος, καὶ καλὰ λέτε· γιατί εἶμαι. Ἐὰν λοιπὸν ἐγὼ ἔνιψα τὰ πόδια σας, ὁ Κύριος καὶ ὁ Διδάσκαλος, καὶ σεῖς ἔχετε χρῆος νὰ νίβετε τὰ πόδια ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου. Διότι σᾶς ἔδωσα ὑπόδειγμα, ὥστε ὅπως ἔκανα ἐγὼ σ' ἐσᾶς, καὶ σεῖς νὰ κάνετε τὸ ἴδιο. Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς

ὕμεις ποιῆτε. Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἔστι δούλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ, οὐδὲ ἀπόστολος μείζων τοῦ πέμψαντος αὐτόν. Εἰ ταῦτα οἴδατε, μακάριοί ἐστε ἐὰν ποιῆτε αὐτά. Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν εἶπεν. Ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με. Καὶ λυπούμενοι σφόδρα ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ ἕκαστος αὐτῶν· μήτι ἐγὼ εἰμι, Κύριε; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν. Ὁ ἐμβάψας μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ τρουβλίῳ τὴν χεῖρα οὗτός με παραδώσει. Ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται· καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰούδας ὁ παραδιδούς αὐτόν εἶπε· μήτι ἐγὼ εἰμι, ῥαββί; λέγει αὐτῷ. Σὺ εἶπας. Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτον καὶ εὐλογήσας ἔκλασε καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς καὶ εἶπε. Λάβετε φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου· καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον καὶ εὐχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς λέγων. Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτο γὰρ ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ πίνω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτὸ πίνω μεθ' ὑμῶν καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρός μου. Καὶ ὑμνήσαντες ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν. Τότε λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Πάντες ὑμεῖς

λέγω δὲν ὑπάρχει δούλος μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Κύριό του, οὔτε Ἀπόστολος ἀνώτερος ἀπὸ ἐκεῖνον πού τὸν ἔστειλε. Ἄν τὰ ξέρετε αὐτά εἴσθε μακάριοι (εὐτυχεῖς) ἐὰν τὰ κάνετε αὐτά. Καὶ ἐνῶ ἔτρωγαν αὐτοί, εἶπε. Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ἕνας ἀπὸ σᾶς θά μέ προδώσει. Καὶ μέ λύπη πολλή ἄρχισε ὁ καθένας ἀπ' αὐτούς νά τοῦ λέγει (νά τὸν ἐρωτᾷ)· Μήπως εἶμαι ἐγώ, Κύριε; Καὶ ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε. Αὐτός πού θά βουτήξει τὸ χέρι στό ζωμό τῆς πιατέλας, ἐκεῖνος θά μέ παραδώσει (νά θανατωθῶ). Καὶ ὁ μὲν Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (ὁ Μεσσίας) φεύγει ἀπὸ τὴν παρούσα ζωή, σύμφωνα μέ τίς προφητεῖες πού ἔχουν γραφεῖ γι' αὐτόν· ἀλλοίμονο ὁμως στόν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, πού γίνεται ὄργανο γιὰ νά παραδοθεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἦταν καλύτερο γι' αὐτόν, νά μὴ γεννιόταν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. Ἀποκρίθηκε καὶ ὁ Ἰούδας πού τὸν παρέδωσε καὶ εἶπε· μήπως εἶμαι ἐγὼ διδάσκαλε; Λέγει σ' αὐτόν . Ἐσύ ὁ ἴδιος τό εἶπες. Καὶ ἐνῶ ἔτρωγαν αὐτοί, ἔλαβε ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτο, καὶ ἀφοῦ τὸν εὐλόγησε, τὸν ἔκοψε καὶ τὸν ἔδινε στοὺς Μαθητές καὶ εἶπε. Λάβετε φάγετε· αὐτό εἶναι τὸ σῶμα μου· καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὸ ποτήριον καὶ εὐχαρίστησε, τὸ ἔδωσε σ' αὐτούς λέγοντας· πιεῖτε ἀπ' αὐτό ὅλοι· γιατί αὐτό εἶναι τὸ αἷμα μου τῆς καινῆς διαθήκης (τῆς καινούριας συμφωνίας), πού χύνεται γιὰ τὴ σωτηρία πολλῶν, γιὰ νά συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες τους. Καὶ σᾶς λέγω ὅτι δὲ θά πιῶ ἀπὸ τώρα καὶ στό ἐξῆς ἀπ' αὐτό τό προϊόν τοῦ ἀμπελιοῦ, ἕως ὅτου θά τό πίνω μαζί σας καινούριο (πνευματικό) στή Βασιλεία τοῦ Πατέρα μου. Καὶ ἀφοῦ ἔψαλαν ὕμνο, βγήκαν στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Τότε λέγει σ'

σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· γέγραπται γάρ, πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς. Μετὰ δὲ τὸ ἐγερθῆναί με προάξω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Αποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται ἐν σοί, ἐγὼ δὲ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι. Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ἀμὴν λέγω σοι ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρεῖς ἀπαρνήσῃ με. Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· κἂν δέῃ με σὺν σοὶ ἀποθανεῖν, οὐ μὴ σε ἀπαρνήσομαι. Ὁμοίως δὲ καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ εἶπον. Τότε ἔρχεται μετ' αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς εἰς χωρίον λεγόμενον Γεθσημανῆ, καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς. Καθίσατε αὐτοῦ ἕως οὗ ἀπελθὼν προσεύξωμαι ἐκεῖ. Καὶ παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ τοὺς δύο υἱοὺς Ζεβεδαίου ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν. Τότε λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε καὶ γρηγορεῖτε μετ' ἐμοῦ. Καὶ προελθὼν μικρὸν ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ προσευχόμενος καὶ λέγων. Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ. Ὁφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος ἀπ' οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτὸν. Καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτενέστερον προσήυχετο. Ἐγένετο δὲ ὁ ἰδρῶς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν. Καὶ ἀναστὰς ἀπὸ τῆς προσευχῆς ἔρχεται

αὐτούς Ὁ Ἰησοῦς. Ὅλοι ἐσεῖς αὐτὴ τὴ νύχτα θά κλονισθεῖτε στὴν πίστη σας ἀπέναντί μου· διότι εἶναι γραμμένο, θά ἀφήσω νά χτυπηθεῖ ὁ ποιμένας (ὁ βοσκός) καὶ θά διασκορπισθοῦν τὰ πρόβατα τοῦ κοπαδιοῦ. Ἀλλά μετὰ τὴν ἀνάστασή μου θά πάω πρὶν ἀπὸ σᾶς στὴ Γαλιλαία καὶ θά σᾶς περιμένω· Ἐκεῖ θά συνατηθοῦμε πάλι. Καὶ ὁ Πέτρος ἀποκρίθηκε καὶ τοῦ εἶπε· Ἐάν ὅλοι κλονισθοῦν στὴν πίστη τους πρὸς ἐσένα, ἐγὼ ὅμως ποτὲ δέν θά κλονισθῶ. Τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς. Σέ διαβεβαιώνω ὅτι αὐτὴ τὴ νύχτα, πρὶν λαλήσει ὁ κόκορας τρεῖς φορές θά μέ ἀρνηθεῖς. Τοῦ λέγει ὁ Πέτρος· καὶ ἂν πρέπει νά πεθάνω μαζί μ' ἐσένα, δέν θά σέ ἀπαρνηθῶ. Παρόμοια εἶπαν καὶ ὅλοι οἱ Μαθητές. Τότε ἔρχεται μαζί τους ὁ Ἰησοῦς σέ κάποιον ἀγρόκτημα πού λεγόταν Γεθσημανῆ (τόπος ἐλαιοτριβείου), καὶ λέγει στοὺς μαθητές. Καθίστε ἐδῶ ἕως ὅτου νά πάω καὶ νά προσευχηθῶ ἐκεῖ. Καὶ ἀφοῦ παρέλαβε τὸν Πέτρο καὶ τοὺς δύο γιούς τοῦ Ζεβεδαίου, ἄρχισε νά λυπᾶτε καὶ νά στενοχωρεῖται πολὺ. Τότε λέγει σ' αὐτούς ὁ Ἰησοῦς. Εἶναι καταλυπημένη ἡ ψυχὴ μου σέ σημεῖο νά κινδυνεύω νά πεθάνω· μείνετε ἐδῶ καὶ ἀγρυπνεῖτε μαζί μου. Καὶ ἀφοῦ προχώρησε λίγο, ἔπεσε μέ τό πρόσωπο στὴ γῆ προσευχόμενος καὶ λέγοντας. Πατέρα μου, ἐάν εἶναι δυνατό (ἐάν συμβιβάζεται αὐτό μέ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων), ἄς προσπεράσει ἀπὸ μένα αὐτό τό ποτήριον τοῦ Πάθους· Ὅμως ἄς γίνει, ὅχι ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλά ὅπως θέλεις ἐσύ. Καὶ τότε ἐμφανίσθηκε Ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πού ἐνίσχυε τίς σωματικές του δυνάμεις. Καὶ τὸν κατέλαβε ἀγωνία, καὶ προσευχόταν θερμότερα καὶ μέ περισσότερη ἐπιμονή. Καὶ ἔγινε ὁ ἰδρώτας του ἄφθονος

πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ εὐρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας, καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ. Οὕτως οὐκ ἰσχύσατε μίαν ὥραν γρηγορῆσαι μετ' ἐμοῦ! Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής. Πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσηύξατο λέγων. Πάτερ μου, εἰ οὐ δύναται τοῦτο τὸ ποτήριον παρελθεῖν ἀπ' ἐμοῦ ἔάν μὴ αὐτὸ πῖω, γενηθήτω τὸ θέλημά σου. Καὶ ἐλθὼν εὐρίσκει αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ βεβαρημένοι. Καὶ ἀφείς αὐτοὺς ἀπελθὼν πάλιν προσηύξατο ἐκ τρίτου τὸν αὐτὸν λόγον εἰπὼν. Τότε ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτοῖς. Καθεύδετε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε! ἰδοὺ ἤγγικεν ἡ ὥρα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀμαρτωλῶν. Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ ἤγγικεν ὁ παραδιδούς με. Καὶ ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ Ἰούδας εἷς τῶν δώδεκα ἦλθε, καὶ μετ' αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ. Ὁ δὲ παραδιδούς αὐτὸν ἔδωκεν αὐτοῖς σημεῖον λέγων· ὃν ἂν φιλήσω αὐτός ἐστι· κρατήσατε αὐτόν. Καὶ εὐθέως προσελθὼν τῷ Ἰησοῦ εἶπε· αἶρε, ῥαββί, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ. Ἐταῖρε, ἐφ' ὃ πάρει. Τότε προσελθόντες ἐπέβαλον τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐκράτησαν αὐτόν. Καὶ ἰδοὺ εἷς τῶν μετὰ Ἰησοῦ ἐκτείνασ τὴν χεῖρα

καὶ πηκτός σάν κομμάτια αἵματος πού ἔπεφταν στή γῆ. Καὶ ἀφοῦ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν προσευχή, ἔρχεται στοὺς Μαθητὲς καὶ τοὺς βρῖσκει νά κοιμοῦνται, καὶ λέγει στὸν Πέτρο. Τόση δύναμη εἶχατε, ὥστε οὔτε μιά ὥρα δὲ μπορέσατε νά ἀγρυπνήσετε μαζί μου; Ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, γιὰ νά μὴν πέσετε σέ πειρασμό· διότι τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμο, ἡ σὰρκα ὅμως εἶναι ἀδύνατη. Πάλι γιὰ δευτέρη φορά πῆγε καὶ προσευχήθηκε λέγοντας. Πατέρα μου, ἔάν δέν εἶναι δυνατὸ (ἔάν δέν πρέπει) τὸ ποτήριο αὐτὸ νά προσπεράσει ἀπὸ μένα, ὥστε νά μὴν τὸ πῖω, ἄς γίνεῖ τὸ θέλημά σου. Καὶ ἀφοῦ ἦλθε, τοὺς βρῖσκει πάλι νά κοιμοῦνται· διότι τὰ μάτια τους ἦταν βαριά ἀπὸ τὴ νύστα. Καὶ ἀφοῦ τοὺς ἄφησε, πῆγε πάλι καὶ προσευχήθηκε γιὰ τρίτη φορά λέγοντας τὰ ἴδια λόγια. Τότε ἔρχεται στοὺς Μαθητὲς του καὶ τοὺς λέγει. Ἐξακολουθεῖτε λοιπὸν νά κοιμᾶστε καὶ νά ἀναπαύεσθε! Νά! ἦλθε ἡ ὥρα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται σέ χεῖρα ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων. Σηκωθεῖτε ἄς πᾶμε σέ συνάντησή τους· νά, πλησίασε αὐτός πού θά με παραδώσει. Καὶ ἐνῶ αὐτός ὁμιλοῦσε, νά, ὁ Ἰούδας ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἦλθε, καὶ μαζί του πλῆθος πολὺ ὄπλισμένοι μέ μαχαίρια καὶ μέ ρόπαλα ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἀπὸ τοὺς προὔχοντες τοῦ λαοῦ. Καὶ ὁ Ἰούδας πού ἐπρόκειτο νά τὸν παραδώσει, ἔδωσε σ' αὐτοὺς σημεῖο συμφωνημένο λέγοντας· αὐτόν πού θά φιλήσω, αὐτός εἶναι· Συλλάβετέ τον. Καὶ ἀμέσως πλησίασε τὸν Ἰησοῦ καὶ εἶπε· χαῖρε, διδάσκαλε, καὶ τὸν ἐφίλησε μέ προσποιητὴ ἐγκαρδιότητα. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε. Σύντροφε, (ἄφησε τὸ φίλημα καὶ κάνε) αὐτὸ γιὰ τὸ ὅποιο ἦλθες. Τότε πλησίασαν καὶ ἄπλωσαν

ἀπέσπασε τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ πατάξας τὸν δούλον τοῦ ἀρχιερέως ἀφείλεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον. Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Απόστρεψον σου τὴν μάχαιραν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς· πάντες γὰρ οἱ λαβόντες μάχαιραν ἐν μαχαίρα ἀποθανοῦνται. Ἦ δοκεῖς ὅτι οὐ δύναμαι ἄρτι παρακαλέσαι τὸν πατέρα μου, καὶ παραστήσει μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων; πῶς οὖν πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ ὅτι οὕτω δεῖ γενέσθαι; Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τοῖς ὄχλοις. Ὡς ἐπὶ ληστήν ἐξήλθετε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων συλλαβεῖν με· καθ' ἡμέραν πρὸς ὑμᾶς ἐκαθεζόμεν διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ οὐκ ἐκρατήσατέ με. Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ τῶν προφητῶν. Τότε οἱ μαθηταὶ πάντες ἀφέντες αὐτὸν ἔφυγον. Οἱ δὲ κρατήσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήγαγον πρὸς Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα, ὅπου οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι συνήχθησαν. Ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει αὐτῷ ἀπὸ μακρόθεν ἕως τῆς αὐλῆς τοῦ ἀρχιερέως, καὶ εἰσελθὼν ἔσω ἐκάθητο μετὰ τῶν ὑπηρετῶν ἰδεῖν τὸ τέλος. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ τὸ συνέδριον ὅλον ἐζήτησαν ψευδομαρτυρίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ὅπως θανατώσωσιν αὐτὸν, καὶ οὐχ εὔρον· καὶ πολλῶν ψευδομαρτύρων προσελθόντων, οὐχ εὔρον. Ὑστερον δὲ προσελθόντες δύο ψευδομάρτυρες εἶπον· οὗτος ἔφη, δύναμαι καταλῦσαι τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ

τά χέρια τους ἐπάνω στὸν Ἰησοῦ, καὶ τὸν συνέλαβαν. Καὶ νᾶ, ἕνας ἀπ' αὐτούς πού ἦταν μαζί μέ τὸν Ἰησοῦ (ὁ Πέτρος), ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του, καὶ ἀφοῦ χτύπησε τὸν δούλο τοῦ ἀρχιερέα, ἔκοψε τὸ αὐτί του. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει. Βάλε τὸ μαχαίρι σου πίσω στὴ θήκη του· διότι ὅσοι πῆραν μαχαίρι γιὰ νᾶ τὸ χρησιμοποιοῦσιν ἐναντίον τοῦ πλησίον, μέ μαχαίρι θά πεθάνουν. Ἦ νομίζεις ὅτι δέν μπορῶ νᾶ παρακαλέσω τώρα τὸν Πατέρα μου, καὶ νᾶ παρατάξει στό πλευρό μου περισσότερες ἀπὸ δώδεκα λεγεῶνες Ἀγγέλων; Ἀλλὰ ἂν ζητήσω τὴ βοήθεια τῶν Ἀγγέλων, πῶς λοιπόν θά ἐκπληρωθοῦν καὶ θά ἐπαληθευθοῦν οἱ προφητεῖες τῶν γραφῶν, ὅτι ἔτσι πρέπει νᾶ γίνει; Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶπε ὁ Ἰησοῦς στό πλῆθος. Σάν νᾶ ἐπρόκειτο γιὰ ληστή βγήκατε νᾶ μέ συλλάβετε μέ μαχαίρια καὶ ρόπαλα· κάθε μέρα καθόμουν κοντά σας στὴν αὐλή τοῦ Ναοῦ διδάσκοντας καὶ δέ μέ συλλάβατε. Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἐγιναν γιὰ νᾶ ἐκπληρωθοῦν οἱ γραφές τῶν Προφητῶν. Τότε ὅλοι οἱ Μαθητές τὸν ἄφησαν καὶ ἔφυγαν. Καὶ αὐτοὶ πού συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦ, τὸν ἔφεραν στό Καϊάφα τὸν ἀρχιερέα, ὅπου μαζεύθηκαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ προὔχοντες. Καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἀκολουθοῦσε ἀπὸ μακριά μέχρι τὴν αὐλή τοῦ ἀρχιερέα, καὶ ἀφοῦ μπῆκε μέσα, καθόταν μαζί μέ τοὺς ὑπηρέτες, γιὰ νᾶ δεῖ τὸ τέλος τῆς ὑποθέσεως. Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ προὔχοντες καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου ζητοῦσαν ψευδομαρτυρία κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νᾶ τὸν θανατώσουν, καὶ δέ βρῆκαν· καὶ μολονότι παρουσιάσθηκαν πολλοὶ ψυδομάρτυρες, δέν βρῆκαν. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἦλθαν δύο ψευδομάρτυρες, εἶπαν· αὐτός εἶπε, μπορῶ νᾶ

διὰ τριῶν ἡμερῶν οἰκοδομησαὶ αὐτόν. Καὶ ἀναστὰς ὁ ἀρχιερεὺς εἶπεν αὐτῷ. Οὐδὲν ἀποκρίνη; τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσιώπα. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἀρχιερεὺς εἶπεν αὐτῷ. Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἵνα ἡμῖν εἴπῃς εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Σὺ εἶπας· πλὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ λέγων ὅτι Ἐβλασφήμησε· τί ἔτι χρειαίαν ἔχομεν μαρτύρων; ἴδε νῦν ἠκούσατε τὴν βλασφημίαν αὐτοῦ· τί ὑμῖν δοκεῖ; Οἱ δὲ ἀποκριθέντες εἶπον· ἔνοχος θανάτου ἐστί. Τότε ἐνέπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν, οἱ δὲ ἐρράπισαν λέγοντες· προφήτευσον ἡμῖν, Χριστέ, τίς ἐστὶν ὁ παίσας σε; Ὁ δὲ Πέτρος ἔξω ἐκάθητο ἐν τῇ αὐλῇ· καὶ προσῆλθεν αὐτῷ μία παιδίσκη λέγουσα· καὶ σὺ ἤσθα μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Γαλιλαίου. Ὁ δὲ ἠρνήσατο ἔμπροσθεν αὐτῶν πάντων λέγων· οὐκ οἶδα τί λέγεις. Ἐξελθόντα δὲ αὐτόν εἰς τὸν πυλῶνα εἶδεν αὐτόν ἄλλη καὶ λέγει αὐτοῖς· ἐκεῖ καὶ οὗτος ἦν μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου. Καὶ πάλιν ἠρνήσατο μεθ' ὅρκου ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. Μετὰ μικρὸν δὲ προσελθόντες οἱ ἐστῶτες εἶπον τῷ Πέτρῳ· ἀληθῶς καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ. Τότε ἤρξατο

γκρεμίσω τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ μέσα σέ τρεῖς ἡμέρες μπορῶ νά τόν ἀνοικοδομήσω. Καί σηκώθηκε ὁ ἀρχιερέας καὶ τοῦ εἶπε. Δέν ἀπαντᾷς τίποτε; Τί καταθέτουν σέ βάρους σου αὐτοὶ οἱ μάρτυρες; Ὁ Ἰησοῦς ὁμως σιωπούσε. Καὶ ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχιερέας καὶ εἶπε στὸν Ἰησοῦ. Σέ ὀρκίζω στό Θεό, ὁ ὁποῖος ζεῖ καὶ τιμωρεῖ τούς ἐπιόρκους νά μάς πεις, ἐάν εἶσαι σὺ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ λέγει σ' αὐτόν ὁ Ἰησοῦς. Τό εἶπες ἐσύ, ὅτι εἶμαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ· ἀλλ' ὁμως σᾶς λέγω, ὅτι ἀπό τώρα θά δεῖτε τόν Υἱό τοῦ ἀνθρώπου (τόν Θεάνθρωπο Μεσσία), νά κάθεται στά δεξιά τοῦ Θεοῦ, καὶ νά ἔρχεται ἐπάνω στά σύννεφα ὡς Κριτής. Τότε ὁ ἀρχιερέας (ὑποκριτικά) σέ ἔνδειξε ἄγανακτήσεως, ἔσχισε τὰ τοῦχα του (ὅπως συνήθιζαν οἱ Ἰουδαῖοι σέ τέτοιες περιστάσεις), καὶ εἶπε ὅτι ὁ κατηγορούμενος βλασφήμησε· τί μάς χρειάζονται πλέον μάρτυρες; νά, τώρα ἀκούσατε τὴ βλασφημία του· τί γνώμη ἔχετε; Κι ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν καὶ εἶπαν· εἶναι ἔνοχος γιά ἔγκλημα πού τιμωρεῖται μέ θάνατο. Τότε τόν ἔφτυσαν στό πρόσωπό του καὶ τόν κολάφισαν (τοῦ ἔδωσαν σβερκιές), καὶ ἄλλοι τόν ράπισαν (τοῦ ἔδωσαν χαστούκια) λέγοντας· προφήτευσέ μας, Χριστέ, ποῖος εἶναι αὐτός πού σέ χτύπησε. Καὶ ὁ Πέτρος καθόταν ἔξω στήν αὐλή, καὶ τόν πλησίασε μία ὑπηρέτρια λέγοντας· καὶ σὺ ἤσουν μαζί μέ τόν Ἰησοῦ τόν Γαλιλαῖο. Ἐκεῖνος ὁμως ἀρνήθηκε μπροστά σέ ὅλους αὐτούς λέγοντας· δέν ξέρω τί λές. Καὶ ὅταν βγήκε στό προαύλιο τόν εἶδε μία ἄλλη καὶ λέγει σ' αὐτούς· ἐκεῖ ἦταν καὶ αὐτός μαζί μέ τόν Ἰησοῦ τόν Ναζωραῖο. Καὶ πάλι ἀρνήθηκε μέ ὄρκο, ὅτι δέ γνωρίζω τόν ἄνθρωπο. Ἐπειτα ἀπό λίγο, ἀφοῦ πλησία-

καταθεματίζειν καὶ ὁμνύειν ὅτι ὁ ὕκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον· καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησε. Καὶ ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος Ἰησοῦ εἰρηκότος ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρεῖς ἀπαρνήθη με· καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς. Πρωΐας δὲ γενομένης συμβούλιον ἔλαβον πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ὥστε θανατῶσαι αὐτόν· καὶ δήσαντες αὐτὸν ἀπήγαγον καὶ παρέδωκαν αὐτὸν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι.

(Ἔπεται ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου).

Χερουβικόν καὶ Κοινωνικόν:

Τὸ Τροπάριον.

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον Υἱὲ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ Μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας, ἀλλ' ὡς ὁ Ληστής ὁμολογῶ σοι. Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ἀπόλυσις.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡ ἐλπίς ἡμῶν δόξα σοι.

Ὁ ἐμπτυσμούς καὶ μάστιγας καὶ κολαφισμούς, καὶ Σταυρόν καὶ θάνατον ὑπομείνας διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, Χριστός ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν...

(Σελίς 37-39).

σαν αὐτοῖ πού στέκονταν ἐκεῖ, εἶπαν στόν Πέτρο· πράγματι καί σύ εἶσαι ἀπ' αὐτούς, γιατί καί ἡ προφορά τῆς ὁμιλίας σου σέ φανερώνει. Τότε ἄρχισε νά καταριέται τόν ἑαυτό του, καί νά ὀρκίζεται, ὅτι δέν τόν ξέρω τόν ἄνθρωπο. Καί ἀμέσος ὁ πετεινός ἐλάλησε. Καί θυμήθηκε ὁ Πέτρος τόν λόγο τοῦ Ἰησοῦ πού εἶπε ὅτι πρὶν λαλήσει ὁ πετεινός θά μέ ἀπαρνηθεῖς τρεῖς φορές· καί ἀφοῦ βγήκε ἔξω ἔκλαψε πικρά. Καί ὅταν ἔγινε πρωΐ, ἔκαναν σύσκεψη ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ προὔχοντες τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε νά τόν θανατώσουν· καί ἀφοῦ τόν ἔδεσαν, τόν ὀδήγησαν καί τόν παρέδωσαν στόν Πόντιο Πιλάτο τόν Ἡγεμόνα.

(Ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου).

Χερουβικό καὶ Κοινωνικό:

Τὸ Τροπάριο.

Στό Δείπνο σου τό Μυστικό σήμερα, Υἱέ τοῦ τοῦ Θεοῦ, παράλαβέ με συμμέτοχο· δέν θά φανερώσω τό Μυστήριον στούς ἐχθρούς σου, δέ θά σοῦ δώσω φίλημα δόλιο, ὅπως ὁ Ἰούδας, ἀλλά ὅπως ὁ ληστής σοῦ ὁμολογῶ (σέ παρακαλῶ). Θυμήσου με, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς στή Βασιλεία σου.

Ἀπόλυση.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, ἐλπίδα μας, δόξα σ' ἐσένα.

Αὐτός πού ἀπό ὑπερβολική ἀγαθότητα μᾶς ὑπέδειξε τόν ἄριστο δρόμο, τὴν ταπείνωση, νίβοντας τὰ πόδια τῶν Μαθητῶν του, καί ἀπό ταπείνωση κατέβηκε γιά μᾶς μέχρι Σταυρό καὶ ταφή, ὁ Χριστός ὁ ἀληθινός Θεός μας...

(Σελίδα 37-39).

Δι' εὐχῶν των ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΑΧΡΑΝΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΗΙ ΑΓΙΑΙ ΚΑΙ ΜΕΓ. ΠΕΜΠΤΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ (ΟΡΘΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ)

Προκαταρκτικά. (Σελίς 1-18).

Τροπάριον. (Απολυτίκιο).

Ὅτε οἱ ἔνδοξοι Μαθηταί... (Σελίς 1-16.).

Εὐαγγέλιον Α'.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΓ' . 31-ΙΗ' . 1).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ. Εἰ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ, καὶ ὁ Θεὸς δοξάσει αὐτὸν ἐν ἑαυτῷ, καὶ εὐθὺς δοξάσει αὐτόν. Τεκνία, ἔτι μικρὸν μεθ' ὑμῶν εἰμι· ζητήσετέ με, καὶ καθὼς εἶπον τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι ὅπου ὑπάγω ἐγώ, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν, καὶ ὑμῖν λέγω ἄρτι. Ἐντολήν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις. Λέγει αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, ποῦ ὑπάγεις; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, οὐ δύνασαί μοι νῦν ἀκολουθήσαι,

Μέ τις εὐχῆς τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, ἐλέησε καὶ σῶσε μας. Ἀμήν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΑΧΡΑΝΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ ΒΡΑΔΥ (ΟΡΘΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ)

Προκαταρκτικά. (Σελίδα 1-18).

Τροπάριο. (Απολυτίκιο).

Ὅτε οἱ ἔνδοξοι Μαθηταί... (Σελίδα 1-16.).

Εὐαγγέλιο Α'.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΓ' . 31-ΙΗ' . 1).

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς Μαθητές του. Τώρα πού ἀρχίζει τό Πάθος μου, δοξάσθηκε ὁ Μεσσίας. Καὶ ὁ Θεὸς δοξάσθηκε μέ τή μέχρι τώρα συμπεριφορὰ τοῦ Μεσσία. Καί ἄν ὁ Θεὸς δοξάσθηκε μέ τή στάση τοῦ Θεανθρώπου, καὶ ὁ Θεὸς θά τόν δοξάσει μέ τή δική του δύναμη, καὶ θά τόν δοξάσει μετὰ ἀπό λίγο (μέ τήν ἀνάστασή του). Παιδάκια μου, ἀκόμη λίγο θά εἶμαι μαζί σας· θά μέ ζητήσετε, καὶ ὅπως εἶπα στοὺς Ἰουδαίους, ὅτι ὅπου πηγαίνω ἐγώ, ἐσεῖς δὲ μπορεῖτε νά ἔλθετε, τό λέγω τώρα καί σ' ἐσᾶς. Ἐντολή καινούρια σᾶς δίνω, νά ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τόν ἄλλον ὅπως σᾶς ἀγάπησα, ὥστε καί σεῖς νά ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Μέ αὐτό θά μάθουν ὅλοι, ὅτι εἴσθε Μαθητές μου, ἐὰν ἔχετε ἀγάπη μεταξύ σας. Τοῦ λέγει ὁ Σίμων Πέτρος· Κύριε, ποῦ πηγαίνεις; τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς. Ὅπου πηγαίνω ἐγώ, δέν μπορεῖς νά μέ ἀκολουθήσεις τώρα,

ὑστερον δὲ ἀκολουθήσεις μοι. Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· Κύριε, διατί οὐ δύναμαί σοι ἀκολουθῆσαι ἄρτι; τὴν ψυχὴν μου ὑπὲρ σου θήσω. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ ἐμοῦ θήσεις! ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, οὐ μὴ ἀλέκτωρ φωνήσῃ ἕως οὗ ἀπαρνήσῃ με τρίς. Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά· πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν· εἰ δὲ μὴ, εἶπον ἂν ὑμῖν. Πορεύομαι ἐτοιμάσαι τόπον ὑμῖν· Καὶ ἐὰν πορευθῶ καὶ ἐτοιμάσω ὑμῖν τόπον, πάλιν ἔρχομαι καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτόν, ἵνα ὅπου εἰμί ἐγώ, καὶ ὑμεῖς ἦτε. Καὶ ὅπου ἐγὼ ὑπάγω οἴδατε, καὶ τὴν ὁδὸν οἴδατε. Λέγει αὐτῷ Θωμᾶς· Κύριε, οὐκ οἶδαμεν πού ὑπάγεις· καὶ πῶς δυνάμεθα τὴν ὁδὸν εἰδέναι; Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα εἰ μὴ δι' ἐμοῦ. Εἰ ἐγνώκειτέ με, καὶ τὸν πατέρα μου ἐγνώκειτε ἂν· καὶ ἀπ' ἄρτι γινώσκετε αὐτὸν καὶ ἑώρακατε αὐτόν. Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμί, καὶ οὐκ ἐγνώκας με, Φίλιππε; ὁ ἑωρακὼς ἐμὲ ἑώρακε τὸν πατέρα· καὶ πῶς σὺ λέγεις, δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα; οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοί ἐστι; τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ πατὴρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα.

ὅμως ἀργότερα θὰ μὲ ἀκολουθήσεις. Τοῦ λέγει ὁ Πέτρος· Κύριε, γιατί δέ μπορῶ νά σέ ἀκολουθήσω τώρα; θὰ διαθέσω τὴν ζωὴ μου γιὰ σένα. Τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς. Θὰ διαθέσεις τὴ ζωὴ σου γιὰ μένα! Ἀλήθεια ἀλήθεια σοῦ λέγω· δέν θὰ λαλήσει ὁ πετεινός, πρὶν μὲ ἀπαρνηθεῖς τρεῖς φορές. Ἄς μὴν ταράζεται ἡ καρδιά σας γι' αὐτό (γιὰ τὴν ἄρνηση τοῦ Πέτρου). Πιστεύετε στό Θεό, πιστεύετε καί σ' ἐμένα. Στὴν κατοικία τοῦ Πατέρα μου ὑπάρχουν πολλοὶ τόποι διαμονῆς. εἰδεμή (ἐάν ὄχι) θὰ σᾶς τό ἔλεγα. Πηγαίνω νά σᾶς ἐτοιμάσω τώρα τόπο, καὶ πάλι θὰ ἔλθω νά σᾶς πάρω κοντά μου, ὥστε, ὅπου εἶμαι ἐγώ, νά εἰσθε κι ἐσεῖς. Καί ὅπου πηγαίνω ἐγώ τό ξέρετε, καὶ ξέρετε καί τό δρόμο. Τοῦ λέγει ὁ Θωμᾶς· Κύριε δέν ξέρουμε πού πηγαίνεις· καὶ πῶς μπορούμε νά γνωρίζουμε τό δρόμο; Τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἶμαι ὁ δρόμος καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ. Κανείς δέν μπορεῖ νέ ἔλθει κοντά στόν Πατέρα μου, παρά μόνο μέσω ἐμοῦ (μέσα ἀπό μένα). Ἐάν μὲ εἶχατε γνωρίσει καλά, θὰ εἶχατε γνωρίσει καί τόν Πατέρα μου. Καί ἀπό τώρα τόν γνωρίζετε καί τόν εἶδατε. Τοῦ λέγει ὁ φίλιππος· Κύριε, δεῖξε μας τόν Πατέρα καὶ θὰ μᾶς εἶναι ἀρκετό. Τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς· τόσον καιρό εἶμαι μαζί σας, Φίλιππε, καὶ δέν μὲ γνώρισες; ὅποιος ἔχει δεῖ ἐμένα, ἔχει δεῖ καί τόν Πατέρα μου· καὶ πῶς ἐσύ λέγεις, δεῖξε μας τόν Πατέρα; δέν πιστεύεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι μέσα στόν Πατέρα, καὶ ὁ Πατέρας εἶναι μέσα σ' ἐμένα; τά λόγια πού σᾶς λέγω, δέν τά λέγω ἀπό τόν ἑαυτό μου· ἀλλά ὁ Πατέρας μου, πού μένει μέσα μου, αὐτός κάνει τά ἔργα. Πιστεύετε σ' ἐμένα, ὅτι ἐγὼ εἶμαι μέσα στόν Πατέρα, καὶ ὁ Πατέρας εἶναι μέσα μου· ἐάν ὄχι, πιστεύετε τοῦλάχιστον στά ἴδια

Πιστεύετε μοι ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ καὶ ὁ πατήρ ἐν ἐμοί· εἰ δὲ μή, διὰ τὰ ἔργα αὐτὰ πιστεύετε μοι. Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κάκεινος ποιήσει, καὶ μείζονα τούτων ποιήσει, ὅτι ἐγὼ πρὸς τὸν πατέρα μου πορεύομαι, καὶ ὅ,τι ἂν αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω, ἵνα δοξασθῇ ὁ πατήρ ἐν τῷ υἱῷ. Ἐάν τι αἰτήσητέ με ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ ποιήσω. Ἐάν ἀγαπάτε με, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε, καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα καὶ ἄλλον παρακλήτονα δώσει ὑμῖν, ἵνα μένει μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτὸ οὐδὲ γινώσκει αὐτό· ὑμεῖς δὲ γινώσκετε αὐτό, ὅτι παρ' ὑμῖν μένει καὶ ἐν ὑμῖν ἔσται. Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὄρφανούς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς. Ἐτι μικρὸν καὶ ὁ κόσμος με οὐκέτι θεωρεῖ, ὑμεῖς δὲ θεωρεῖτέ με, ὅτι ἐγὼ ζῶ καὶ ὑμεῖς ζήσεσθε. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γνώσεσθε ὑμεῖς ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ μου καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοὶ κάγω ἐν ὑμῖν. Ὁ ἔχων τὰς ἐντολὰς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν. Λέγει αὐτῷ Ἰούδας, οὐχ ὁ Ἰσκαριώτης· Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν,

τὰ ἔργα. Ἀληθινὰ ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅποιος πιστεύει σ' ἐμένα, θὰ κάνει κι ἐκεῖνος τὰ ἔργα πού κάνω ἐγώ, καὶ μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὰ θὰ κάνει, διότι ἐγὼ τώρα πηγαίνω στὸν Πατέρα, καὶ ὅ,τι θὰ ζητήσετε ἐπικαλούμενοι τὸ ὄνομά μου, αὐτό θὰ τὸ κάνω, γιὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Πατέρας διὰ τοῦ Υἱοῦ. Ἐάν μοῦ ζητήσετε κάτι ἐπικαλούμενοι τὸ ὄνομά μου, ἐγὼ θὰ τὸ κάνω. Ἐάν μέ ἀγαπάτε, τηρήστε τίς ἐντολές μου, καὶ ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν Πατέρα, καὶ θὰ σᾶς δώσει ἄλλον ὁδηγό (Παρηγορητή), γιὰ νὰ μένει μαζί σας αἰῶνια, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀλήθειας, τὸ ὅποιο ὁ κόσμος δέν μπορεῖ νὰ τὸ λάβει, διότι δέν τὸ βλέπει οὔτε τὸ γνωρίζει· ἐσεῖς ὅμως τὸ γνωρίζετε, διότι μένει κοντά σας καὶ θὰ εἶναι μαζί σας. Δέν θὰ σᾶς ἀφήσω ὄρφανούς· θὰ ἔλθω πάλι σ' ἐσᾶς (διὰ μέσου τοῦ Παρακλήτου (τοῦ Ἁγίου Πνεύματος)). Ἀκόμη λίγο καὶ ὁ κόσμος δέν θὰ μέ βλέπει πλέον, ἐσεῖς ὅμως θὰ μέ βλέπετε, διότι ἐγὼ θὰ ζῶ, καὶ σεῖς θὰ ζεῖτε πνευματικὴ ζωὴ. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα (τῆς Πεντηκοστῆς) θὰ μάθετε ἐσεῖς ὅτι ἐγὼ εἶμαι μέσα στὸν Πατέρα μου, καὶ σεῖς μέσα μου καὶ ἐγὼ μέσα σας. Ὅποιος ἔχει τίς ἐντολές μου καὶ τίς τηρεῖ, ἐκεῖνος εἶναι πού μέ ἀγαπᾷ· καὶ ὅποιος μέ ἀγαπᾷ θὰ ἀγαπηθεῖ ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ θὰ ἐμφανίσω τὸν ἑαυτό μου σ' αὐτόν. Τοῦ λέγει ὁ Ἰούδας, ὄχι ὁ Ἰσκαριώτης· Κύριε, καὶ τί συνέβη, ὥστε νὰ ἐμφανίζεις τὸν ἑαυτό σου σ' ἐμᾶς καὶ ὄχι στὸν κόσμο; Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε· Ἐάν κάποιος μέ ἀγαπᾷ, θὰ τηρήσει τὸν λόγο μου, καὶ ὁ Πατέρας μου θὰ τὸν ἀγαπήσει καὶ θὰ ἔλθουμε σ' αὐτόν καὶ θὰ κατοικήσουμε μόνιμα σ' αὐτόν. Καὶ ὅποιος δέν μέ ἀγαπᾷ, δέν ἐφαρμόζει τὰ λόγια μου·

καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν. Ὁ μὴ ἀγαπῶν με τοὺς λόγους μου οὐ τηρεῖ· καὶ ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με πατρός. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν παρ' ὑμῖν μένων· ὁ δὲ παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὃ πέμψει ὁ πατήρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν. Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν. Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά μηδὲ δειλιάτω. Ἦκούσατε ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν, ὑπάγω καὶ ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς· εἰ ἠγαπάτέ με, ἐχάρητε ἂν ὅτι εἶπον, πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα· ὅτι ὁ πατήρ μου μείζων μου ἔστι. Καὶ νῦν εἶρηκα ὑμῖν πρὶν γενέσθαι, ἵνα ὅταν γένηται πιστεύσητε. Οὐκέτι πολλὰ λαλήσω μεθ' ὑμῶν· ἔρχεται γὰρ ὁ τοῦ κόσμου ἄρχων, καὶ ἐν ἐμοὶ οὐκ ἔχει οὐδέν· ἀλλ' ἵνα γνῶ ὁ κόσμος ὅτι ἀγαπῶ τὸν πατέρα, καὶ καθὼς ἐνετείλατό μοι ὁ πατήρ, οὕτω ποιῶ. Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν ἐντεῦθεν. Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, καὶ ὁ πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι. Πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν, αἶρει αὐτό, καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτό, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρη. Ἦδη ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε διὰ τὸν λόγον ὃν λελάληκα ὑμῖν. Μείνατε ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν. Καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ

καὶ ὁ λόγος τὸν ὅποιο ἀκούτε δὲν εἶναι δικός μου, ἀλλὰ τοῦ Πατέρα μου πού μέ ἔστειλε. Αὐτὰ σᾶς ἔχω περὶ ὅσο ἔμενα κοντά σας· ὁ Παράκλητος ὅμως, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, πού θά σᾶς στείλει ὁ Πατέρας στό ὄνομά μου, ἐκεῖνος θά σᾶς διδάξει τά πάντα καί θά σᾶς ὑπενθυμίσει ὅλα ὅσα σᾶς εἶπα. Ἀφήνω σ' ἐσᾶς εἰρήνη, σᾶς δίνω τὴ δική μου εἰρήνη· δὲν σᾶς δίνω ἐγὼ εἰρήνη ἀπατηλή, ἀσταθῆ, τέτοια πού σᾶς δίνει ὁ κόσμος. Μὴν ἀφήνετε νά ταραζέται ἡ καρδιά σας οὔτε νά δειλιάζει. Ἀκούσατε ὅτι ἐγὼ σᾶς εἶπα, τώρα πηγαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου ἀλλὰ σέ λίγο θά ἔλθω πάλι σ' ἐσᾶς· Ἄν μέ ἀγαπούσατε, θά χαιρόσασταν πού σᾶς εἶπα, πηγαίνω στόν Πατέρα μου· διότι ὁ Πατέρας ὡς πρὸς τὴν ἀνθρώπινη φύση μου εἶναι ἀνώτερος ἀπό μένα. Καί τώρα σᾶς τά εἶπα αὐτά πρὶν γίνου, ὥστε ὅταν γίνουν νά πιστέψετε σ' ἐμένα. Δέν θά σᾶς πῶ πλέον πολλά λόγια· διότι ἔρχεται ὁ διάβολος πού ἐξουσιάζει τὸν κόσμο πού εἶναι μακριά ἀπό τὸν Θεό, καί δέν ἔχει καμμιά ἐξουσία ἐπάνω μου· ἀλλὰ θά φροντίσει νά θανατωθῶ, γιά νά γνωρίσει ὁ κόσμος ὅτι ἀγαπῶ τὸν Πατέρα, καί καθὼς μοῦ ἔδωσε ἐντολή ὁ πατέρας, ἔτσι ἐνεργῶ. Σηκωθῆτε, ἄς πηγαίνουμε ἀπό ἐδῶ. Ἐγὼ εἶμαι ἡ κληματαριά ἡ ἀληθινή, καὶ ὁ Πατέρας μου εἶναι ὁ ἄμπελουργός. Κάθε κλαδί μου λοιπόν, πού δέν ἀποδίδει καρπὸ, τὰ ἀφαιρεῖ, κάθε ἕνα πού ἀποδίδει καρπὸ, τὸ καθαρίζει, γιά νά ἀποδώσει περισσότερο καρπὸ. Τώρα ἐσεῖς εἴσθε καθαροί, γιατί σᾶς καθάρισαν τὰ λόγια μου πού σᾶς εἶπα. Μείνετε ἐνωμένοι μαζί μου, γιά νά εἶμαι κι ἐγὼ ἐνωμένος μαζί σας. Ὅπως ἡ κληματόβεργα δέν μπορεῖ νά καρποφορήσει μόνη της, ἐὰν δέν μείνει ἐνωμένη μέ

μείνη ἐν τῇ ἀμπέλῳ, οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοὶ μείνητε. Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα. Ὁ μένων ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολὺν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. Ἐὰν μὴ τις μείνη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτὰ καὶ εἰς τὸ πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται. Ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοὶ καὶ τὰ ῥήματά μου ἐν ὑμῖν μείνη, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτήσασθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν. Ἐν τούτῳ ἐδοξάσθη ὁ πατήρ μου, ἵνα καρπὸν πολὺν φέρητε, καὶ γένησθε ἐμοὶ μαθηταί. Καθὼς ἠγάπησέ με ὁ πατήρ, καὶ ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς· μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ. Ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου, καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολάς τοῦ πατρὸς μου τετήρηκα καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἡ χαρὰ ἢ ἐμὴ ἐν ὑμῖν μείνη καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν πληρωθῇ. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἢ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς. Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ. Ὑμεῖς φίλοι μου ἐστε, ἐὰν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν. Οὐκ ἐτι ὑμᾶς λέγω δούλους, ὅτι ὁ δούλος οὐκ οἶδε τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ κύριος· ὑμᾶς δὲ εἵρηκα φίλους, ὅτι πάντα ἃ ἤκουσα παρὰ τοῦ πατρὸς μου ἐγνώρισά ὑμῖν. Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὃ

τὴν κληματαριὰ, ἔτσι δὲν μπορεῖτε κι ἐσεῖς, ἂν δὲν μείνετε μαζί μου. Ἐγὼ εἶμαι ἡ κληματαριὰ, ἐσεῖς οἱ κληματόβεργες (τὰ κλήματα). Ὅποιος μένει μαζί μου καὶ ἐγὼ μαζί του, αὐτός ἀποδίδει πολὺ καρπὸ, διότι χωρὶς ἐμένα δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτε. Ἐὰν κάποιος δὲν μείνει μαζί μου, ρίχνεται ἔξω ὅπως τὸ κλῆμα καὶ ξηραίνεται, καὶ τὰ μαζεῦουν καὶ τὰ ρίχνουν στὴ φωτιά καὶ καίονται. Ἄν εἴσθε ἐνωμένοι μαζί μου, καὶ ἂν τὰ λόγια μου μείνουν μέσα σας, ὅ,τι θέλετε, ζητήστε το καὶ θὰ σᾶς γίνεῖ. Ἐτσι θὰ δοξασθεῖ ὁ Πατέρας μου, ἐὰν φέρετε πολὺ καρπὸ, καὶ γίνετε γνήσιοι Μαθητές μου. Ὅπως μέ ἀγάπησε ὁ Πατέρας, ἔτσι κι ἐγὼ ἀγάπησα ἐσᾶς· μείνετε λοιπὸν στὴ δική μου ἀγάπη. Ἐὰν τηρήσετε τίς ἐντολές μου, θὰ μείνετε στὴν ἀγάπη μου, ὅπως ἐγὼ τήρησα τίς ἐντολές τοῦ Πατέρα μου καὶ μένω μέσα στὴν ἀγάπη του. Αὐτὰ σᾶς τὰ εἶπα, γιὰ νὰ μείνει μέσα σας ἡ χαρὰ μου, καὶ γιὰ νὰ ὀλοκληρωθεῖ ἡ δική σας χαρὰ. Αὕτη εἶναι ἡ δική μου ἐντολή, νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὅπως ἐγὼ ἀγάπησα ἐσᾶς. Μεγαλύτερη ἀγάπη ἀπ' αὐτὴν κανεὶς δὲν ἔχει, ἀπὸ τὸ νὰ προσφέρει κάποιος τὴ ζωὴ του γιὰ τοὺς φίλους του. Ἐσεῖς εἴσθε φίλοι μου, ἐὰν κάνετε, ὅσα ἐγὼ σᾶς παραγγέλλω. Δὲν σᾶς λέγω πλέον δούλους, διότι ὁ δούλος δὲν γνωρίζει τί κάνει ὁ κύριός του· Ἐσᾶς σᾶς ὀνόμασα φίλους μου, διότι ὅλα ὅσα ἄκουσα ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, τὰ ἔκανα γνωστά σ' ἐσᾶς. Δὲν μέ διαλέξατε ἐσεῖς, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς διάλεξα, καὶ σᾶς ὄρισα στό ὑψηλὸ ἔργο σας, γιὰ νὰ προχωρήσετε πνευματικά, καὶ νὰ ἀποδώσετε καρπὸ, καὶ ὁ καρπὸς σας νὰ μείνει, ὥστε, ὅ,τι κι ἂν ζητήσετε ἀπὸ τὸν Πατέρα στό ὄνομά μου (μέ τὴ

καρπὸς ὑμῶν μένη, ἵνα ὅ,τι ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δῶ ὑμῖν. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος.

Μνημονεύετε τοῦ λόγου οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· οὐκ ἔστι δούλος μερίζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἶδασιν τὸν πέμψαντά με. Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ὁ ἐμὲ μισῶν καὶ τὸν πατέρα μου μισεῖ. Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἐωράκασι καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου. Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν, ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ· καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστέ. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν

μεσολάβηση τοῦ ὀνόματός μου) νὰ σᾶς τό δώσει. Αὐτὰ σᾶς ἀφήνω ὡς ἐντολή, νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἐάν ὁ κόσμος σᾶς μισεῖ, νὰ γνωρίζετε ὅτι ἐμένα μίσησε πρὶν ἀπὸ σᾶς. Ἐάν ἢ προέλευσέ σας ἦταν ἀπὸ τὸν κόσμο, ὁ κόσμος θὰ ἀγαποῦσε τό δικό του· ἐπειδὴ ὁμως δέν προέρχεσθε ἀπὸ τὸν κόσμο, γι' αὐτό σᾶς μισεῖ ὁ κόσμος. Νὰ ἔχετε στό νοῦ σας τὰ λόγια πού ἐγὼ σᾶς εἶπα· δέν ὑπάρχει δούλος ἀνώτερος ἀπὸ τὸν κύριό του. Ἐάν κατεδίωξαν ἐμένα, κι ἐσᾶς θὰ σᾶς καταδιώξουν· ἐάν τηρήσαν τό λόγο μου, καὶ τὸν δικό σας θὰ τηρήσουν. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ κάνουν σ' ἐσᾶς γιὰ τὴν πίστη σας στό ὄνομά μου, γιατί δέν γνώρισαν αὐτόν πού μέ ἔστειλε. Ἄν δέν εἶχα ἔλθει καὶ δέν εἶχα μιλήσει σ' αὐτούς, δέν θὰ εἶχαν ἁμαρτία· τώρα ὁμως δέν ἔχουν πρόφασιν γιὰ τὴν ἁμαρτία τους. Ὅποιος μισεῖ ἐμένα, μισεῖ καὶ τὸν Πατέρα μου. Ἄν δέν εἶχα κάνει σ' αὐτούς τὰ ἔργα (τὰ θαύματα), τὰ ὅποια κανεὶς ἄλλος δέν ἔκανε, δέν θὰ εἶχαν ἁμαρτία· τώρα ὁμως καὶ τὰ ἔχουν δεῖ καὶ ἔχουν μισησῆ καὶ ἐμένα καὶ τὸν Πατέρα μου. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ συνέβησαν, γιὰ νὰ ἐκπληρωθεῖ ὁ προφητικὸς λόγος πού εἶναι γραμμένος στό Νόμο πού τούς δόθηκε, ὅτι δηλαδή μέ ἐμίσησαν χωρὶς αἰτία. Ὅταν ὁμως θὰ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, τὸν ὅποιον ἐγὼ θὰ σᾶς στείλω ἐκ μέρους τοῦ Πατρὸς μου, δηλαδή τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀληθείας, τό ὅποιο ἐκπορεύεται ἀπὸ τούς κόλπους (τὴν ἀγκαλιά) τοῦ Πατρὸς, ἐκεῖνος θὰ μαρτυρήσει γιὰ μένα· βέβαια κι ἐσεῖς θὰ μαρτυρεῖτε γιὰ μένα· διότι εἴσθε μαζί μου ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς δημόσιας δράσης μου. Αὐτὰ σᾶς τὰ εἶπα, γιὰ νὰ μὴν κλονισθεῖτε στὴν πίστη σας. Θὰ σᾶς ἀποκλείσουν ἀπὸ τίς

ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας
 ὑμᾶς δόξη λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ. Καί
 ταῦτα ποιήσουσιν, ὅτι οὐκ ἔγνωσαν τὸν πατέρα
 οὐδὲ ἐμέ. Ἀλλὰ ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ὅταν
 ἔλθῃ ἡ ὥρα, μνημονεύητε αὐτῶν ὅτι ἐγὼ εἶπον
 ὑμῖν. Ταῦτα δὲ ὑμῖν ἐξ ἀρχῆς οὐκ εἶπον, ὅτι
 μεθ' ὑμῶν ἦμην. Νῦν δὲ ὑπάγω πρὸς τὸν
 πέμψαντά με, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἐρωτᾷ με ποῦ
 ὑπάγεις! Ἀλλ' ὅτι ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἡ
 λύπη πεπλήρωκε ὑμῶν τὴν καρδίαν. Ἀλλ' ἐγὼ
 τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν ἵνα
 ἐγὼ ἀπέλθω. Εἰ γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ
 παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· εἰ δὲ
 πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς· καὶ ἐλθὼν
 ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ
 περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως. Περὶ
 ἁμαρτίας μὲν, ὅτι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ· περὶ
 δικαιοσύνης δέ, ὅτι πρὸς τὸν πατέρα μου
 ὑπάγω καὶ οὐκέτι θεωρεῖτέ με· περὶ δὲ κρίσεως,
 ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται. Ἔτι
 πολλά ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε
 βαστάζειν ἄρτι. Ὄταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ
 Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὀδηγήσει ὑμᾶς εἰς
 πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ'
 ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσει λαλήσει, καὶ τὰ
 ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Ἐκεῖνος ἐμὲ δοξάσει,
 ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν.
 Πάντα ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ ἐμὰ ἐστὶ· διὰ τοῦτο
 εἶπον ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ

συναγωγές (θά σᾶς ἀφορίσουν)· ἀλλά, ὡς νὰ μὴν ἔφθανε
 αὐτό, καθέννας πού θά σᾶς θανατώσει, θά νομίσει ὅτι
 προσφέρει λατρεία στό Θεό. Καί ὅλα αὐτά θά τά κάνουν,
 διότι δέν γνώρισαν τόν Πατέρα, οὔτε ἐμένα. Ἀλλά αὐτά
 σᾶς τά εἶπα, ὥστε ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα νά τά ἔχετε στή μνή-
 μη σας, ὅτι ἐγὼ σᾶς τά εἶπα. Αὐτά δέν σᾶς τά εἶπα ἐξ
 ἀρχῆς, γιατί ἦμουν μαζί σας. Τώρα ὅμως πηγαίνω σ'
 αὐτόν πού μέ ἔστειλε, καί κανέννας ἀπό σᾶς δέν μ' ἐρωτᾷ,
 ποῦ πηγαίνει! Ἀλλά ἐπειδή σᾶς εἶπα αὐτά, ἡ λύπη γέμι-
 σε τὴν καρδιά σας. Ὅμως ἐγὼ σᾶς λέγω τὴν ἀλήθεια·
 συμφέρει σ' ἐσᾶς νά φύγω ἐγὼ. Διότι, ἂν ἐγὼ δέν φύγω,
 ὁ Παράκλητος δέν θά ἔλθῃ σ' ἐσᾶς· εἰάν ὅμως φύγω, θά
 τόν στείλω σ' ἐσᾶς· καί ὅταν θά ἔλθῃ ἐκεῖνος, θά ἀλέγξει
 τόν κόσμο γιά ἁμαρτία καὶ γιά δικαιοσύνη καὶ γιά κρίση.
 Θά ἐλέγξει τόν κόσμο γιά ἁμαρτία μὲν (καὶ μάλιστα θα-
 νάσιμη), διότι παρά τά ὅσα εἶδαν δέν πιστεύουν σ' ἐμένα·
 καί θά ἐλέγξει γιά δικαιοσύνη, ἀποδεικνύοντας ὅτι ἄδικα
 μέ καταδίκασαν σέ θάνατο, καί τώρα πηγαίνω ὄχι στήν
 κόλαση, ἀλλά στόν Πατέρα μου, κι ἐσεῖς δέν θά μέ βλέ-
 πετε πλέον σωματικά· Καί γιά κρίση, διότι ὁ ἄρχοντας
 τοῦ κόσμου αὐτοῦ (ὁ σατανᾶς) ἔχει κριθεῖ (ἔχει
 καταδικασθεῖ μέ τό θάνατό μου χάνοντας κάθε ἐξουσία).
 Ἔχω πολλά ἀκόμη νά σᾶς πῶ, ἀλλά δέ μπορεῖτε νά τά
 σηκώσετε τώρα. Ὄταν ὅμως ἔλθῃ ἐκεῖνος, τό Πνεῦμα τῆς
 ἀληθείας, θά σᾶς ὀδηγήσει σέ ὅλη τὴν ἀλήθεια· διότι δέν
 θά μιλήσει ἀπό τόν ἑαυτό του, ἀλλά θά σᾶς πει, ὅσα θά
 ἀκούσει ἀπό τόν Πατέρα μου, θά σᾶς ἀναγγελεῖ τά μέλ-
 λοντα. Ἐκεῖνος θά μέ δοξάσει, διότι ἀπό τά δικά μου θά
 πάρει καί θά σᾶς ἀναγγελεῖ. Ὅλα ὅσα ἔχει ὁ Πατέρας,

ὕμῖν. Μικρὸν καὶ οὐκέτι θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα. Εἶπον οὖν ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους· τί ἐστι τοῦτο ὃ λέγει ἡμῖν, μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με, καὶ ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν Πατέρα. Ἐλεγον οὖν· Τοῦτο τί ἐστιν ὃ λέγει τὸ μικρὸν; οὐκ οἶδαμεν τί λαλεῖ. Ἐγνω οὖν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἤθελον αὐτὸν ἐρωτᾶν, καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Περὶ τούτου ζητεῖτε μετ' ἀλλήλων, ὅτι εἶπον, μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με; Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι κλαύσετε καὶ θρηνήσετε ὑμεῖς, ὃ δὲ κόσμος χαρήσεται· ὑμεῖς δὲ λυπηθήσεσθε, ἀλλ' ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται. Ἡ γυνὴ ὅταν τίκτη, λύπην ἔχει, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα αὐτῆς· ὅταν δὲ γεννήσῃ τὸ παιδίον, οὐκέτι μνημονεύει τῆς θλίψεως διὰ τὴν χαρὰν ὅτι ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ὑμεῖς οὖν λύπην μὲν νῦν ἔχετε· πάλιν δὲ ὄψομαι ὑμᾶς καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδιά, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν. Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδὲν· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δώσει ὑμῖν. Ἔως ἄρτι οὐκ ἠτήσατε οὐδὲν ἐν τῷ ὀνόματί μου· αἰτεῖτε καὶ λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ἦ πεπληρωμένη. Ταῦτα ἐν παροιμίαις λελάληκα ὑμῖν· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα ὅτε οὐκέτι ἐν παροιμίαις λαλήσω ὑμῖν, ἀλλὰ παρρησίᾳ περὶ

εἶναι δικά μου, γι' αὐτὸ εἶπα ὅτι ἀπὸ τὰ δικά μου θὰ πάρει καὶ θὰ σᾶς ἀναγγεῖλει. Σέ λίγο δὲν θὰ μέ βλέπετε, καὶ πάλι σέ λίγο θὰ μέ δεῖτε, διότι ἐγὼ πηγαίνω στὸν Πατέρα μου. Εἶπαν λοιπὸν κάποιοι ἀπὸ τοὺς Μαθητὲς μεταξύ τους· τί εἶναι αὐτὸ πού μᾶς λέγει· σέ λίγο δὲν θὰ μέ βλέπετε, καὶ πάλι σέ λίγο θὰ μέ δεῖτε, διότι ἐγὼ πηγαίνω στὸν Πατέρα μου; Τί εἶναι αὐτὸ πού λέγει τό λίγο; δὲν καταλαβαίνουμε τί λέγει. Κατάλαβε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἤθελαν νὰ τὸν ἐρωτήσουν, καὶ εἶπε σ' αὐτούς. Γι' αὐτὸ συζητᾶτε μεταξύ σας, διότι εἶπα, σέ λίγο δὲν θὰ μέ βλέπετε, καὶ πάλι σέ λίγο θὰ μέ δεῖτε; Ἀλήθεια ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ἐσεῖς θὰ κλάψετε καὶ θὰ θρηνήσετε, ὃ κόσμος ὅμως θὰ χαρεῖ· ἐσεῖς βέβαια θὰ λυπηθεῖτε, ἀλλὰ ἡ λύπη σας θὰ μεταστραφεῖ σέ χαρὰ. Ἡ γυναίκα, ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ ἔχει θλίψη γιατί πονεῖ· ὅταν ὅμως γεννήσῃ τό παιδί, δὲν θυμᾶται πλέον τὴ θλίψη, ἀπὸ τὴν χαρὰ, ὅτι γεννήθηκε ἄνθρωπος στὸν κόσμον. Καὶ σεῖς λοιπὸν τώρα ἔχετε λύπη· πάλι ὅμως θὰ σᾶς δῶ, καὶ θὰ χαρεῖ ἡ καρδιά σας, καὶ τὴ χαρὰ σας κανεῖς δὲν θὰ μπορεῖ νὰ τὴν πάρει ἀπὸ σᾶς. Καὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα (ὅταν θὰ λάβετε Ἅγιο Πνεῦμα) δὲν θὰ χρειάζεται νὰ μέ ρωτᾶτε γιὰ τίποτε· ἀλήθεια ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ὅσα ζητήσετε ἀπὸ τὸν Πατέρα ἐπικαλούμενοι τὸ ὄνομά μου, θὰ σᾶς τὰ δώσει. Μέχρι τώρα δὲν ζητήσατε τίποτε στό ὄνομά μου· ζητεῖτε καὶ θὰ πάρετε, γιὰ νὰ εἶναι ἡ χρά σας ὀλοκληρωμένη, γιατί εἰσακούσθηκε ἡ προσευχή σας. Αὐτὰ σᾶς τὰ εἶπα μέ παραβολές· ἀλλὰ ἔρχεται ὥρα, πού δὲν θὰ σᾶς μιλήσω πλέον μέ παραβολές, ἀλλὰ φανερά θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν Πατέρα. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα θὰ ζητᾶτε στό ὄνομά μου·

τοῦ πατρὸς ἀπαγγελῶ ὑμῖν. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν τῷ ὀνόματί μου αἰτήσεσθε· καὶ οὐ λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα περὶ ὑμῶν· αὐτὸς γὰρ ὁ πατήρ φιλεῖ ὑμᾶς, ὅτι ὑμεῖς ἐμὲ πεφιλήκατε, καὶ πεπιστεύκατε ὅτι ἐγὼ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον. Ἐξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον· πάλιν ἀφήμι τὸν κόσμον καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα. Λέγουσιν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Ἴδε νῦν παρησιᾶ λαλεῖς, καὶ παροιμίαν οὐδεμίαν λέγεις. Νῦν οἶδαμεν ὅτι οἶδας πάντα καὶ οὐ χρείαν ἔχεις ἵνα τίς σε ἐρωτᾷ· ἐν τούτῳ πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθες. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἄρτι πιστεύετε· ἰδοὺ ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐλήλυθεν, ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια καὶ ἐμὲ μόνον ἀφήτε· καὶ οὐκ εἰμι μόνος, ὅτι ὁ πατήρ μετ' ἐμοῦ ἐστι. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἐν ἐμοὶ εἰρήνην ἔχητε. Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον. Ταῦτα ἐλάλησεν Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱὸς σου δοξάσῃ σέ, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσι σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον

καὶ δὲν σᾶς λέγω ὅτι ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν Πατέρα μου γιὰ σᾶς· Διότι ὁ ἴδιος ὁ Πατέρας σᾶς ἀγαπᾷ, διότι ἐσεῖς ἀγαπήσατε ἐμένα, καὶ πιστέψατε, ὅτι ἐγὼ προῆλθα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Προῆλθα ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ ἦλθα στὸν κόσμον· πάλιν ἀφήνω τὸν κόσμον καὶ πηγαίνω στὸν Πατέρα μου. Τοῦ λένε οἱ Μαθητὲς του· Νά, τώρα ὁμιλεῖς φανερά, καὶ δὲν λές καμμιὰ παραβολή. Τώρα κατανοήσαμε ὅτι γνωρίζεις τὰ πάντα καὶ δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ σε ἐρωτᾷ κάποιος· γι' αὐτὸν τὸν λόγο πιστεύουμε ὅτι προῆλθες ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀποκρίθηκε σ' αὐτούς ὁ Ἰησοῦς λέγοντας· τώρα πιστεύετε· νά, ἔρχεται ὥρα καὶ μάλιστα ἦλθε, γιὰ νὰ σκορπισθεῖτε ὁ καθένας στὸ σπίτι σας καὶ ἐμένα νὰ μὲ ἀφήσετε μόνος· ἀλλὰ δὲν εἶμαι μόνος, διότι ὁ Πατέρας εἶναι μαζί μου. Αὐτὰ σᾶς τὰ εἶπα γιὰ νὰ ἔχετε εἰρήνη (μὲ τὴν ἐπικοινωνία καὶ τὴν ἐνωσή σας) μαζί μου. Στὸν κόσμον θὰ ἔχετε θλίψεις· ἀλλὰ ἔχετε θάρρος, ἐγὼ ἔχω νικήσει προκαταβολικά τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὰ εἶπε ὁ Ἰησοῦς καὶ ὑψωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρὸν καὶ εἶπε· Πατέρα, ἦλθε ἡ ὥρα τοῦ Πάθους μου· Δόξασε τὸν Υἱό σου στὴν ἀνθρώπινη φύση του, γιὰ νὰ σε δοξάσει καὶ ὁ Υἱός σου (μὲ τὸ Πάθος του γιὰ τὴ σωτηρία, καὶ τὴν ἀπολύτρωση τῶν ἀνθρώπων). (Δόξασε τὸν Υἱό σου) μὲ τὴν ἐξουσία πού ἔδωσες σ' αὐτὸν ἐπάνω σὲ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, (ὡς αἰώνιο Ἀρχιερέα πού κάθεται στὰ δεξιά σου), ὥστε σὲ κάθε ἓνα πού τοῦ ἔδωσες, νὰ δώσει σ' αὐτούς ζωὴ αἰώνια. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ, τὸ νὰ γνωρίζουν ἐσένα τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ αὐτὸν πού ἀπέστειλες, τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ἐγὼ σε δόξασα ἐπάνω στὴ γῆ μὲ τὴ ζωὴ μου, μὲ τὴ διδασκαλία μου, μὲ τὸ Πάθος

ἐτελειώσα ὁ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σύ, πάτερ, παρὰ σεαυτῶ τῇ δόξῃ ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὗς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. Σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ εἰσιν· ὅτι τὰ ῥήματα ἃ ἔδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι, καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστίν καὶ τὰ σὰ ἐμὰ, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ αὐτοὶ ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ, καὶ ἐγὼ πρὸς σέ ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὗς δέδωκάς μοι, ἵνα ὧσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὗς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σέ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς. Ἐγὼ δέδωκα αὐτοῖς τὸν λόγον σου, καὶ ὁ κόσμος ἐμίσησεν αὐτούς, ὅτι οὐκ εἰσὶν ἐκ τοῦ κόσμου, καθῶς ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου. Οὐκ ἐρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα

πού θά ὑποστῶ σέ λίγο· ἔφερα σέ πέρασ τό ἔργο πού μου ἔδωσες νά κάνω· καί τώρα δόξασέ με κι ἐσύ, Πατέρα κοντά σου (στόν οὐρανό καί ὡς ἄνθρωπο) μέ τή δόξα πού εἶχα κοντά σου πρὶν δημιουργηθεῖ ὁ κόσμος. Φανέρωσα τό ὄνομά σου στοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους μου ἔδωσες ἀπό τόν κόσμο. Δικοί σου ἦταν καί τοὺς ἔδωσες σ' ἐμένα, κι ἐτήρησαν τό λόγο σου. Τώρα κατάλαβαν ὅτι ὅλα ὅσα μου ἔδωσες, προέρχονται ἀπό σένα· διότι τά λόγια πού μου ἔδωσες τά ἔδωσα σ' αὐτούς, καί αὐτοὶ τά ἔλαβαν καὶ γνώρισαν ἀληθινά, ὅτι ἀπό σένα προῆλθα καὶ πίστεψαν ὅτι ἐσύ μέ ἔστειλες. Ἐγὼ γι' αὐτοὺς παρακαλῶ· δέν παρακαλῶ γιὰ τόν κόσμο ἀλλά γι' αὐτούς πού μου ἔδωσες, διότι εἶναι δικοὶ σου, καί τά δικά μου ὅλα εἶναι δικά σου καί τά δικά σου δικά μου, καὶ ἔχω δοξασθεῖ μέ τὴν πίστη τους σ' ἐμένα. Στό ἐξῆς ἐγὼ δέν θά εἶμαι σωματικά στόν κόσμο, αὐτοὶ ὅμως θά εἶναι στόν κόσμο, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι σ' ἐσένα. Πατέρα ἅγιε, φύλαξε μέ τὴ δύναμη τοῦ ὀνοματός σου, αὐτοὺς πού μου ἔδωσες, γιὰ νά εἶναι ἐνωμένοι, ὅπως ἐμεῖς. Ὅταν ἤμουν στόν κόσμο, ἐγὼ τοὺς φύλαγα μέ τὴ δύναμη τοῦ ὀνοματός σου· αὐτοὺς πού μου ἔδωσες τοὺς φύλαξα, καὶ κανεὶς ἀπ' αὐτούς δέν χάθηκε παρὰ μόνο ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, γιὰ νά ἐκπληρωθοῦν οἱ προφητεῖες τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Τώρα ἔρχομαι σ' ἐσένα, καί τά λέγω αὐτά, ὅσο εἶμαι στόν κόσμο, γιὰ νά ἔχουν τὴ χαρὰ τὴ δική μου ὀλοκληρωμένη μέσα τους. Ἐγὼ τοὺς παρέδωσα τό λόγο σου, καὶ ὁ κόσμος τοὺς μίσησε, γιατί δέν εἶναι ἀπό τόν κόσμο, καθῶς ἐγὼ δέν εἶμαι ἀπό τόν κόσμο. Δέν σέ παρακαλῶ νά τοὺς πάρεις ἀπό τόν κόσμο, ἀλλά νά τοὺς φυλάξεις ἀπό τόν

τηρήσης αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ. Ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰσὶν, καθὼς ἐγὼ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰμι. Ἁγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀληθείᾳ ἐστι. Καθὼς ἐμὲ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, καὶ γὰρ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον· καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἑμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὧσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ. Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἐν ὧσιν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν ἣν δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς ἐν ἐσμέν, ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ σὺ ἐν ἐμοί, ἵνα ὧσιν τετελειωμένοι εἰς ἓν, καὶ ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι σύ με ἀπέστειλας καὶ ἠγάπησας αὐτοὺς καθὼς ἐμὲ ἠγάπησας. Πάτερ, οὐς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμι ἐγὼ καὶ ἐκεῖνοι ὧσι μετ' ἐμοῦ, ἵνα θεωρῶσιν τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν ἣν δέδωκάς μοι, ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ καταβολῆς κόσμου. Πάτερ δίκαιε, καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δὲ σε ἔγνω, καὶ οὗτοι ἔγνωσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας, καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω, ἵνα ἡ ἀγάπη ἣν ἠγάπησάς με ἐν αὐτοῖς ἢ καὶ ἐν αὐτοῖς. Ταῦτα εἰπὼν Ἰησοῦς ἐξῆλθεν σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων, ὅπου ἦν κῆπος, εἰς ὃν εἰσῆλθεν αὐτὸς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

πονηρό. Δέν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμο, καθὼς ἐγὼ δέν εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἁγιάσέ τους μέ τό φωτισμό πού χαρίζει ἡ ἀλήθειά σου· ὁ λόγος ὁ δικός σου εἶναι ἡ ὀλοκληρωμένη ἀλήθεια. Ὅπως ἐσύ ἔστειλες ἐμένα στόν κόσμο, κι ἐγὼ ἔστειλα αὐτούς στόν κόσμο· καί γιά χάρη τους ἐγὼ προσφέρω θυσία τὸν ἑαυτό μου, γιά νά εἶναι ἁγιασμένοι μέ τὴν ἀλήθειά σου. Δέν παρακαλῶ μόνο γι' αὐτούς, ἀλλὰ καί γιά ὄλους πού θά πιστέψουν σ' ἐμένα μέ τό λόγο τους, γιά νά εἶναι ὄλοι ἓνα, ὅπως ἐσύ, Πατέρα, εἶσαι ἐνωμένος μ' ἐμένα, κι ἐγὼ μ' ἐσένα, ὥστε καί αὐτοὶ νά εἶναι ἐνωμένοι μ' ἐμᾶς, γιά νά πιστέψῃ ὁ κόσμος ὅτι ἐσύ μέ ἔστειλες. Καί ἐγὼ τὴ δόξα πού μοῦ ἔδωσες (μέ τό νά μέ ἀναγνωρίσουν καί ὡς Θεάνθρωπο Υἱό σου) τὴν ἔδωσα σ' αὐτούς (μέ τὴν Υἱοθεσία τοῦ Βαπτίσματος) γιά νά εἶναι ἓνα, καθὼς ἐμεῖς εἴμαστε ἓνα, ἐγὼ μέσα σ' αὐτούς, κι ἐσύ μέσα σ' ἐμένα, γιά νά εἶναι τελειοποιημένοι στὴν ἐνότητα, γιά νά γνωρίζει ὁ κόσμος ὅτι ἐσύ μέ ἔστειλες καί ἀγάπησες αὐτούς, ὅπως ἀγάπησες ἐμένα. Πατέρα, αὐτοὶ τοὺς ὁποίους μοῦ ἔδωσες, θέλω ὅπου εἶμαι ἐγὼ, νά εἶναι κι ἐκεῖνοι μαζί μου, γιά νά βλέπουν τὴ δική μου δόξα πού μοῦ ἔδωσες, διότι μέ ἀγάπησες πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Πατέρα δίκαιε, ἂν καὶ ὁ κόσμος δέν σ' ἐγνώρισε, ἐγὼ ὅμως σέ γνωρίζω, καί αὐτοὶ κατάλαβαν ὅτι ἐσύ μέ ἔστειλες, καί γι' αὐτό ἔκανα σ' αὐτούς γνωστό τό ὄνομά σου καί θά τό κάνω περισσότερο, ὥστε, ἡ ἀγάπη μέ τὴν ὁποία μέ ἀγάπησες νά μείνῃ μέσα τους, κι ἐγὼ νά μείνω μέσα τους. Καί ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, βγήκε μέ τούς Μαθητὲς του πέρα ἀπὸ τό χειμάρρο τῶν Κέδρων, ὅπου ἦταν κῆπος, στόν ὁποῖο μπήκε ὁ ἴδιος καὶ οἱ Μαθητὲς του.

<p>Πληρουμένου δὲ ἐκάστου Εὐαγγελίου, λέγομεν:</p> <p>Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου Κύριε, δόξα σοι. Ἀντίφωνα. Ἀντίφωνον Α'.</p> <p>Ἄρχοντες λαῶν συνήχθησαν, κατὰ τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.</p> <p>Λόγον παράνομον, κατέθεντο κατ' ἐμοῦ, Κύριε, Κύριε, μὴ ἐγκαταλίπης με.</p> <p>Τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, καθαρὰς τῷ Χριστῷ παραστήσωμεν, καὶ ὡς φίλοι αὐτοῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν θύσωμεν δι' αὐτόν, καὶ μὴ ταῖς μερίμναις τοῦ βίου, συμπνιγῶμεν ὡς ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις ἡμῶν κράζωμεν· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ῥῦσαι ἡμᾶς.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμε, καὶ Παρθένος ἔμεινας, Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἰκέτευε, σωθῆναι ἡμᾶς.</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Ἔδραμε λέγων ὁ Ἰούδας, τοῖς παρανόμοις γραμματεῦσι. Τί μοι θέλετε δοῦναι, κἀγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; ἐν μέσῳ δὲ τῶν συμφωνούντων, αὐτὸς εἰστήκεις ἀοράτως συμφωνούμενος. Καρδιογνώστα, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.</p> <p>Ἐν ἐλέει τὸν Θεὸν θεραπεύσωμεν, ὥσπερ</p>		<p>Μετά τὴν ἀνάγνωσι καθε Εὐαγγελίου λέμε:</p> <p>Δόξα στή μεγαλοψυχία σου, Κύριε, Δόξα σ' ἐσένα. Ἀντίφωνα. Ἀντίφωνο Α'.</p> <p>Ἄρχοντες λαῶν (Ἑβραίων καὶ Ῥωμαίων) συγκεντρώθηκαν ἐναντίον τοῦ Κυρίου καὶ ἐναντίον ἐκείνου πού ἔχρισε Μεσσία.</p> <p>Λόγια παράνομα (συκοφαντικά) διέδωσαν σέ βάρος μου, Κύριε Κύριε, μὴ μέ ἐγκαταλείπεις.</p> <p>Τίς αἰσθήσεις μας ἄς τίς παρουσιάσουμε στό Χριστό, καὶ ὡς φίλοι του ἄς θυσιάσουμε τίς ζωές μας γιά χάρη του ,καὶ ἄς μὴν πνιγοῦμε μαζί μέ τίς φροντίδες τῆς ζωῆς, ὅπως ὁ Ἰούδας· ἀλλά κλεισμένοι μέσα στά ἰδιαίτερα δωμάτια ἄς φωνάξουμε· Πατέρα μας πού κατοικεῖς στοὺς οὐρανοὺς γλύτωσέ μας ἀπὸ τὸν πονηρό.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Παρθένος γέννησες ἐσύ ἢ ἀπειρη ἀπὸ γάμο, καὶ ἔμεινες παρθένος, Μητέρα ἀνύπανδρη, Θεοτόκε Μαρία. Ἰκέτευε τό Χριστό τό Θεό μας νά σωθοῦμε ἐμεῖς.</p> <p>Ἀντίφωνο Β'.</p> <p>Πῆγε βιαστικά ὁ Ἰούδας λέγοντας στοὺς παρανόμους γραμματεῖς. Τί θέλετε νά μοῦ δώσετε, καὶ ἐγὼ θά σᾶς τὸν παραδώσω; ἀνάμεσα ὅμως σ' αὐτούς πού συμφωνοῦσαν στεκόσουν ὁ ἴδιος ἀόρατα ὡς ἀντικείμενο ἀγοραπωλησίας. Ἐσύ ὁ ὁποῖος εἶσαι καρδιογνώστης, λυπήσου τίς ψυχές μας.</p> <p>Μέ συναισθήματα εὐσπλαχνίας ἄς λατρέψουμε τὸν</p>
--	--	--

Μαρία ἐπὶ τοῦ δείπνου, καὶ μὴ κτησώμεθα φιλαργυρίαν, ὡς ὁ Ἰούδας, ἵνα πάντοτε μετὰ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἐσώμεθα.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ὅν ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διὰ παντός ὡς φιλόφρονον, μὴ διαλίπης δυσωποῦσα, ἵνα κινδύνων σῶση, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Ἀντίφωνον Γ'.

Διὰ Λαζάρου τὴν ἔγερσιν Κύριε, τὸ Ὠσαννά σοι ἐκραύγαζον, παῖδες τῶν Ἑβραίων φιλόφρονε. Ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ἐν τῷ δείπνῳ σου, Χριστέ ὁ Θεός, τοῖς Μαθηταῖς σου προέλεγες· Εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με. Ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ἰωάννη ἐρωτήσαντι Κύριε, ὁ παραδιδούς σε τίς ἐστι; τοῦτον διὰ τοῦ ἄρτου ὑπέδειξας, ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Εἰς τριάκοντα ἀργύρια, Κύριε, καὶ εἰς φίλημα δόλιον, ἐζήτησαν Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναί σε. Ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ἐν τῷ Νιπτῆρί σου, Χριστέ ὁ Θεός, τοῖς Μαθηταῖς σου προέτρεπες. Οὕτω ποιεῖτε ὥσπερ εἶδατε. Ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ

Θεό, ὅπως ἡ Μαρία (ἡ ἀδελφή του Λαζάρου) στὸ δεῖπνο, καὶ ἄς μὴν ἀποκτήσουμε φιλαργυρία, ὅπως ὁ Ἰούδας, γιὰ νὰ εἴμαστε πάντα μαζί μέ τό Χριστό τό Θεό.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Αὐτόν τόν ὁποῖο γέννησες ἀνεξήγητα μὴν πάψεις νά τόν παρακαλεῖς γιὰ πάντα ὡς φιλόφρονον, νά σώσει ἀπό τούς κινδύνους, ἐμᾶς πού καταφεύγουμε σ' ἐσένα.

Ἀντίφωνο Γ'.

Ἐπειδή ἀνέστησες, Κύριε, τόν Λάζαρο, τά παιδιά τῶν Ἑβραίων, φιλόφρονε, σοῦ φώναζαν τό Ὠσαννά. Ἀλλά ὁ παράνομος Ἰούδας δέν θέλησε νά συνετισθεῖ.

Κατά τό Μυστικό Δεῖπνο, Χριστέ Θεέ μας, ἔλεγες ἐκ τῶν προτέρων στοὺς Μαθητές σου· ἕνας ἀπό σᾶς θά μέ παραδώσει (στοὺς παρανόμους). Ἀλλά ὁ παράνομος Ἰούδας δέν θέλησε νά συνετισθεῖ.

Στόν Ἰωάννη πού σέ ρώτησε, Κύριε, ποίος εἶναι αὐτός πού σέ παραδίδει, τοῦ τόν ὑπέδειξες μέ τόν ἄρτο. Ἀλλά ὁ παράνομος Ἰούδας δέν θέλησε νά συνετισθεῖ.

Μέ τριάντα ἀργύρια, Κύριε, καὶ μέ δόλιο φίλημα, ζητοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι νά σέ θανατώσουν. Ἀλλά ὁ παράνομος Ἰούδας δέν θέλησε νά συνετισθεῖ.

Ὅταν ἐνίβες τά πόδια τῶν Μαθητῶν σου, Χριστέ Θεέ μας, τούς προέτρεπες. Ἔτσι νά κάνετε, ὅπως εἶδατε. Ἀλλά ὁ παράνομος Ἰούδας δέν θέλησε νά συνετισθεῖ.

Ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, γιὰ νά μὴ πέσετε σέ

πειρασθῆτε, τοῖς Μαθηταῖς σου ὁ Θεὸς ἡμῶν ἔλεγες. Ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεόν, εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄρρηκτον τεῖχος, καὶ προστασίαν.

Κάθισμα.

Ἐν τῷ δεῖπνῳ τοὺς Μαθητὰς διατρέφων, καὶ τὴν σκῆψιν τῆς προδοσίας γινώσκων, ἐν αὐτῷ τὸν Ἰούδαν διήλεγξας, ἀδιόρθωτον μὲν τοῦτον ἐπιστάμενος, γνωρίσαι δὲ πᾶσι βουλόμενος, ὅτι θέλων παρεδόθης, ἵνα Κόσμον ἀρπάσῃς τοῦ ἀλλοτρίου. Μακρόθυμε δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον Β'.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΗ'. 1-28).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων, ὅπου ἦν κῆπος, εἰς ὃν εἰσῆλθεν αὐτὸς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. Ἦιδει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ παραδιδούς αὐτὸν τὸν τόπον, ὅτι πολλάκις συνήχθη ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Ὁ οὖν Ἰούδας λαβὼν τὴν σπειραν καὶ ἐκ τῶν ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων ὑπηρέτας ἔρχεται ἐκεῖ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων καὶ ὄπλων. Ἰησοῦς οὖν εἰδὼς πάντα τὰ ἐρχόμενα ἐπ' αὐτὸν, ἐξελθὼν εἶπεν αὐτοῖς Τίνα ζητεῖτε;

πειρασμό, ἔλεγες στοὺς Μαθητὲς σου, Χριστέ Θεε μας· Ἀλλὰ ὁ παράνομος Ἰούδας δὲν θέλησε νὰ συνεισθῆ.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Διάσωσε ἀπὸ κινδύνους τοὺς δούλους σου, Θεοτόκε, διότι ὅλοι μετὰ τό Θεό σ' ἐσένα καταφεύγουμε, ὡς ἀπόρητο τεῖχος καὶ προστασία.

Κάθισμα.

Στό Μυστικό Δεῖπνο, ὅπου ἔτρεφες τοὺς Μαθητὲς σου, καὶ γνωρίζοντας τὴν αἰτία τῆς προδοσίας, κατὰ τὴ διάρκειά του φανέρωσες τὸν Ἰούδα, ἂν καὶ γνώριζες ὅτι θά μείνει ἀδιόρθωτος, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἠθέλες νὰ κάνεις γνωστό σέ ὅλους, ὅτι θέλοντας παραδόθηκες, γιὰ νὰ ἀρπάξεις τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν ξένο (τὸν ἐχθρό, τό διάβολο). Μεγαλόψυχε, δόξα σ' ἐσένα.

Εὐαγγέλιο Β'.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΗ'. 1-28).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ βγήκε ὁ Ἰησοῦς μαζί μέ τοὺς Μαθητὲς του πέρα ἀπὸ τὸν χεῖμαρο τῶν Κέδρων, ὅπου ἦταν ἕνας κῆπος, καὶ στόν ὁποῖο μπῆκε ὁ ἴδιος καὶ οἱ Μαθητὲς του. Καὶ γνώριζε βέβαια καὶ ὁ Ἰούδας, πού θά τὸν παρέδιδε, αὐτὸν τὸν τόπο, διότι πολλές φορές ἦλθε ἐκεῖ καὶ ὁ Ἰησοῦς μαζί μέ τοὺς Μαθητὲς του. Ὁ Ἰούδας λοιπόν, ἀφοῦ πήρε τὴν σπειρα (Ρωμαϊκό λόχο) καὶ ὑπηρέτες ἀπο τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους, ἔρχεται ἐκεῖ μέ φανάρια καὶ λαμπάδες καὶ ὄπλα. Ὁ Ἰησοῦς λοιπόν γνωρίζοντας ὅλα ὅσα ἐπρόκειτο νὰ τοῦ συμβοῦν, βγήκε ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ εἶπε σ' αὐτοῦς. Ποιὸν ζητᾶτε;

Απεκρίθησαν αὐτῶ Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι. Εἰστήκει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ παραδιδούς αὐτὸν μετ' αὐτῶν. Ὡς οὖν εἶπεν αὐτοῖς ὅτι ἐγὼ εἰμι, ἀπήλθον εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἔπεςον χαμαί. Πάλιν οὖν αὐτούς ἐπηρώτησε. Τίνα ζητεῖτε; Οἱ δὲ εἶπον· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. Απεκρίθη Ἰησοῦς· εἶπον ὑμῖν ὅτι ἐγὼ εἰμι· εἰ οὖν ἐμὲ ζητεῖτε, ἄφετε τούτους ὑπάγειν· ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὃν εἶπεν, ὅτι οὓς δέδωκάς μοι, οὐκ ἀπώλεσα ἐξ αὐτῶν οὐδένα. Σίμων οὖν Πέτρος ἔχων μάχαιραν εἴλκυσεν αὐτήν, καὶ ἔπαισε τὸν τοῦ ἀρχιερέως δούλον καὶ ἀπέκοψεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον τὸ δεξιόν· ἦν δὲ ὄνομα τῷ δούλῳ Μάλχος. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ. Βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην· τὸ ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ πατήρ, οὐ μὴ πίνω αὐτό· Ἡ οὖν σπεῖρα καὶ ὁ χιλιάρχος καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν Ἰουδαίων συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔδησαν αὐτὸν, καὶ ἀπήγαγον πρὸς Ἄνναν πρῶτον· ἦν γὰρ πενθερὸς τοῦ Καϊάφα, ὃς ἦν ἀρχιερεὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου. Ἦν δὲ Καϊάφας ὁ συμβουλευσας τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι συμφέρει ἓνα ἄνθρωπον ἀπολέσθαι ὑπὲρ τοῦ λαοῦ. Ἠκολούθει δὲ τῷ Ἰησοῦ Σίμων Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητής. Ὁ δὲ μαθητής ἐκεῖνος ἦν γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ συνεισηλθε τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν αὐλήν τοῦ ἀρχιερέως· ὁ δὲ Πέτρος εἰστήκει πρὸς τῆ θύρα ἔξω. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ μαθητής ὁ ἄλλος, ὃς ἦν γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ,

Αποκρίθηκαν σ' αὐτόν (καὶ τοῦ εἶπαν)· τὸν Ἰησοῦ, τὸν Ναζωραῖο. Λέγει ὁ Ἰησοῦς σ' αὐτούς· Ἐγὼ εἶμαι. Καὶ στεκόταν καὶ ὁ Ἰούδας ὁ προδότης του μαζί τους. Μόλις λοιπὸν τοὺς εἶπε ὅτι ἐγὼ εἶμαι, (κυριευμένοι ἀπὸ τὸ φόβο τῆς θεϊκῆς του δύναμης) ὀπισθοχώρησαν καὶ ἔπесαν κάτω. Πάλι λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐρώτησε. Ποιὸν ζητᾶτε; Κι ἐκεῖνοι εἶπαν· τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο. Αποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς· σᾶς εἶπα ὅτι ἐγὼ εἶμαι· ἐάν λοιπὸν ζητᾶτε ἐμένα, (συλλάβετέ με), ἀλλὰ ἀφήστε αὐτούς νά φύγουν. (Ἔτσι ἀκόμη καὶ τότε ἔλαβε μέτρα προστασίας γιὰ τοὺς Μαθητές του), γιὰ νά ἐκπληρωθεῖ ὁ λόγος πού εἶπε, ὅτι ἀπὸ ἐκείνους πού μοῦ ἔδωσες, δέν ἔχασα ἀπ' αὐτούς κανένα. Ὁ Σίμωνας λοιπὸν ὁ Πέτρος ἔχοντας μαχαίρι τὸ ἔσυρε καὶ χτύπησε τὸν δούλο τοῦ ἀρχιερέα καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ δεξιό αὐτί· καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δούλου ἦταν Μάλχος. Εἶπε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς στὸν Πέτρο. Βάλε τὸ μαχαίρι σου στὴ θήκη· τὸ ποτήριον τοῦ Πάθους, πού μοῦ ἔδωσε ὁ Πατέρας μου, δέν θά τὸ πίνω· Ἡ σπεῖρα λοιπὸν καὶ ὁ χιλιάρχος καὶ οἱ ὑπηρετές τῶν Ἰουδαίων συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ὀδήγησαν πρῶτα μπροστά στὸν Ἄννα· Διότι ἦταν πεθερὸς τοῦ Καϊάφα, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀρχιερέας τοῦ ἔτους ἐκείνου. Καὶ ἦταν ὁ Καϊάφας πού συμβούλευσε τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι συμφέρει νά χαθεῖ ἓνας ἄνθρωπος γιὰ χάρη τοῦ λαοῦ. Ακολουθοῦσε λοιπὸν τὸν Ἰησοῦ ὁ Σίμων Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος Μαθητής (ὁ Ἰωάννης ὁ γιὸς τοῦ Ζεβεδαίου). Καὶ ὁ Μαθητής ἐκεῖνος ἦταν γνωστὸς στὸν ἀρχιερέα, καὶ μπῆκε μαζί μέ τὸν Ἰησοῦ μέσα στὴν αὐλή τοῦ ἀρχιερέα· καὶ ὁ Πέτρος στεκόταν ἔξω μπροστά στὴν θύρα. Βγήκε ποιπὸν ὁ ἄλλος Μαθητής, ὁ ὁποῖος ἦταν

καὶ εἶπε τῇ θυρωρῶ, καὶ εἰσήγαγε τὸν Πέτρον. Λέγει οὖν ἡ παιδίσκη ἡ θυρωρός τῷ Πέτρῳ· μή καὶ σὺ ἐκ τῶν μαθητῶν εἶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου; λέγει ἐκεῖνος· οὐκ εἰμί. Εἰσθήκεισαν δὲ οἱ δούλοι καὶ οἱ ὑπηρέται ἀνθρακιὰν πεποηκότες, ὅτι ψῦχος ἦν, καὶ ἐθερμαίνοντο· ἦν δὲ μετ' αὐτῶν ὁ Πέτρος ἐστῶς καὶ θερμαινόμενος. Ὁ οὖν ἀρχιερεὺς ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν περὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς διδαχῆς αὐτοῦ. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ἐγὼ παρησία ἐλάλησα τῷ κόσμῳ· ἐγὼ πάντοτε ἐδίδαξα ἐν συναγωγῇ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ, ὅπου πάντοτε οἱ Ἰουδαῖοι συνέρχονται, καὶ ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν. Τί με ἐπερωτᾷς; ἐρώτησον τοὺς ἀκηκόοντας τί ἐλάλησα αὐτοῖς· ἴδε οὗτοι οἶδασιν ἃ εἶπον ἐγώ. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ εἰπόντος εἷς τῶν ὑπηρετῶν παρεστηκῶς ἔδωκε ῥάπισμα τῷ Ἰησοῦ εἰπὼν· οὕτως ἀποκρίνη τῷ ἀρχιερεῖ; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Εἰ κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ· εἰ δὲ καλῶς, τί με δέρεις; Ἀπέστειλεν αὐτὸν ὁ Ἄννας δεδεμένον πρὸς Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα. Ἦν δὲ Σίμων Πέτρος ἐστῶς καὶ θερμαινόμενος. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶ; Ἠρνήσατο οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν. Οὐκ εἰμί. Λέγει εἷς ἐκ τῶν δούλων τοῦ ἀρχιερέως, συγγενῆς ὢν οὗ ἀπέκοψε Πέτρος τὸ ὠτίον. Οὐκ ἐγὼ σε εἶδον ἐν τῷ κήπῳ μετ' αὐτοῦ; Πάλιν οὖν ἠρνήσατο Πέτρος, καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ

γνωστός μέ τόν ἀρχιερέα, καὶ εἶπε στή ὑπηρέτρια τῇ θυρωρῶ, καὶ ἄφησε τὸν Πέτρο νά μπεῖ. Λέγει λοιπόν ἡ ὑπηρέτρια ἡ θυρωρός στόν Πέτρο· μήπως καὶ σὺ εἶσαι ἀπό τούς Μαθητές αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου; Λέγει ἐκεῖνος, ὄχι δέν εἶμαι. Στέκονταν λοιπόν στήν ἀυλή οἱ δούλοι καὶ οἱ ὑπηρέτες τοῦ ἀρχιερέα, ὅπου ἔκαναν ἀνθρακιά (καρβουνιά ἀπό ξυλοκάρβουνα), διότι ἦταν ψῦχος, καὶ θερμαίνονταν· Καί ὁ Πέτρος ἦταν ἀνάμεσά τους καὶ στεκόταν ἐκεῖ καὶ θερμαινόταν. Ὁ ἀρχιερέας λοιπόν ἐρώτησε τὸν Ἰησοῦ γιά τούς Μαθητές του καὶ τῇ διδασκαλία του. Ἀποκρίθηκε σ' αὐτόν ὁ Ἰησοῦς. Ἐγὼ φανερά μίλησα στόν κόσμο· ἐγὼ πάντοτε ἐδίδαξα σέ κάποια συναγωγῇ καὶ στό Ναό, ὅπου οἱ Ἰουδαῖοι πάντοτε μαζεύονται, καὶ δέν εἶπα τίποτε στά κρυφά. Γιατί μέ ἐρωτᾷς; ἐρώτησε αὐτούς οἱ ὁποῖοι ἄκουσαν τί εἶπα σ' αὐτούς·νά, αὐτοῖ γνωρίζουν αὐτά τά ὁποῖα εἶπα ἐγώ. Καί ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶπε αὐτά, ἕνας ἀπό τούς ὑπηρέτες πού βρισκόταν ἐκεῖ, ἔδωσε ῥάπισμα στόν Ἰησοῦ λέγοντας· ἔτσι ἀποκρίνεσαι στόν ἀρχιερέα; Ἀποκρίθηκε σ' αὐτόν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε. Ἐάν εἶπα κάτι κακό, πές μας ποιό εἶναι τό κακό· ἐάν ὅμως μίλησα καλά, γιατί μέ χτυπᾷς; Τότε ὁ Ἄννας τόν ἔστειλε δεμένο στόν Καϊάφα τὸν ἀρχιερέα. Καί ὁ Πέτρος στεκόταν (κοντά στή φωτιά) καὶ θερμαινόταν. Τοῦ εἶπαν λοιπόν (αὐτοῖ πού ἦταν ἐκεῖ). Μήπως κι ἐσύ εἶσαι ἀπό τούς Μαθητές του; Ἀρνήθηκε λοιπόν ἐκεῖνος καὶ εἶπε. Ὅχι, δέν εἶμαι. Λέγει ἕνας ἀπό τούς δούλους τοῦ ἀρχιερέα πού ἦταν συγγενῆς μέ ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου ὁ Πέτρος ἔκοψε τό αὐτί. Δέν σέ εἶδα ἐγώ στόν κήπο μαζί του; Πάλι ἀρνήθηκε ὁ Πέτρος καὶ ἀμέσως λάλησε ὁ πετεινός. Φέρνουν λοιπόν

ἔφώνησεν. Ἄγουσιν οὖν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ πραιτώριον· ἦν δὲ πρωΐ· καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι τὸ Πάσχα.

Ἀντίφωνον Δ'.

Σήμερον ὁ Ἰούδας, καταλιμπάνει τὸν Διδάσκαλον, καὶ παραλαμβάνει τὸν διάβολον. Τυφλοῦται τῷ πάθει τῆς φιλαργυρίας, ἐκπίπτει τοῦ φωτός, ὁ ἐσκοτισμένος· πῶς γὰρ ἠδύνατο βλέπειν, ὁ τὸν φωστῆρα πωλήσας, τριάκοντα ἀργυρίων. Ἄλλ' ἡμῖν ἀνέτειλεν ὁ παθῶν ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, πρὸς ὃν βοήσωμεν. Ὁ παθῶν, καὶ συμπαθῶν ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Σήμερον ὁ Ἰούδας, παραποιεῖται θεοσέβειαν, καὶ ἀλλοτριοῦται τοῦ χαρίσματος. Ὑπάρχων μαθητῆς, γίνεται προδότης, ἐν ἡθει φιλικῷ, δόλον ὑποκρύπτει, καὶ προτιμᾶται ἀφρόνως τῆς τοῦ Δεσπότη ἀγάπης, τριάκοντα ἀργύρια ὁδηγός γενόμενος, συνεδρίου παρανόμου. Ἡμεῖς δὲ ἔχοντες σωτηρίαν τὸν Χριστόν, αὐτὸν δοξάσωμεν.

Τὴν φιλαδελφίαν κτησώμεθα, ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, καὶ μὴ τὸ ἀσυμπαθὲς πρὸς τοὺς πλησίον ἡμῶν, ἵνα μὴ ὡς ὁ δοῦλος κατακριθῶμεν, ὁ ἀνελεήμων, διὰ τὰ δηνάγια, καὶ ὡς ὁ Ἰούδας μεταμεληθέντες, μηδὲν

τὸ Ἰησοῦ ἀπὸ τοῦ σπίτι τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ πραιτώριον (στὸ μέρος ὅπου ἔμενε καὶ δικάζε ὁ πραιτῶρας, (ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ρώμης)· καὶ ἦταν πρωΐ· καὶ οἱ ἄρχοντες δὲν μπῆκαν μέσα (στὸ εἰδωλολατρικὸ σπίτι), γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν, ἀλλὰ (νὰ εἶναι καθαροὶ καί), νὰ μποροῦν τὸ βράδυ νὰ φᾶνε τὸ Πάσχα.

Ἀντίφωνο Δ'.

Σήμερα ὁ Ἰούδας ἐγκαταλείπει τὸ Διδάσκαλο καὶ δέχεται ὡς σύμβουλο καὶ φίλο τὸ διάβολο· Τυφλώνεται ἀπὸ τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας, ξεπέφτει ἀπὸ τὸ φῶς ὁ σκοτισμένος· διότι πῶς θὰ μπορούσε νὰ βλέπει, αὐτὸς ποὺ πούλησε τὸν ἥλιο γιὰ τριάντα ἀργύρια. Ἀλλὰ γιὰ μᾶς ἀνέτειλε ὡς ἥλιος, αὐτὸς ποὺ ἔπαθε γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Κόσμου, πρὸς τὸν ὁποῖο ἄς φωνάξουμε· Ἐσύ ποὺ ἔπαθες γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς συμπαθεῖς, δόξα σ' ἐσένα.

Σήμερα ὁ Ἰούδας προσποιεῖται τὸν θεοσεβῆ, ἀλλὰ χάνει τὸ χάρισμα τοῦ Μαθητῆ. Διότι ἐνῶ ἦταν Μαθητῆς γίνεται προδότης, καὶ κάτω ἀπὸ τρόπο φιλικὸ κρύβει δόλο, καὶ προτιμᾶ ἀπερίσκεπτα ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου, τριάντα ἀργύρια μὲ τὸ νὰ γίνῃ ὁδηγός παρανόμου συνεδρίου. Ἐμεῖς ὅμως ποὺ ἔχουμε σωτηρία τὸν Χριστό, αὐτὸν ἄς δοξάσουμε.

Ἄς ἔχουμε τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη, ὡς ἀδελφοὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὄχι τὴν ἀσυμπαθῆ πρὸς τὸν πλησίον μας, γιὰ νὰ μὴ καταδικασθοῦμε ὅπως ὁ ἄσπλαχνος δοῦλος γιὰ τὰ δηνάγια, καὶ νὰ μὴ κινδυνεύσουμε, νὰ μείνουμε χωρὶς καμμιά ὠφέλεια μὲ τὸ νὰ

ὠφελήσωμεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκί, τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, Θεοτόκε Μαρία, πανύμνητε, καὶ ἀπειρόγαμε.

Ἀντίφωνον Ε'.

Ὁ μαθητὴς τοῦ Διδασκάλου, συνεφώνει τὴν τιμὴν, καὶ τριάκοντα ἀργυρίοις, πέπρακε τὸν Κύριον, φιλήματι δολίῳ παραδούς αὐτόν, τοῖς ἀνόμοις εἰς θάνατον.

Σήμερον ἔλεγεν ὁ Κτίστης Οὐρανοῦ καὶ γῆς, τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ἦγγικεν ἡ ὥρα, καὶ ἔφθασεν Ἰούδας ὁ παραδιδούς με· μὴ τίς με ἀρνήσεται, βλέπων με ἐν τῷ Σταυρῷ, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν· πάσχω γὰρ ὡς ἄνθρωπος, καὶ σώζω ὡς φιλάνθρωπος, τοὺς εἰς ἐμὲ πιστεύοντας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἡ ἀρρήτως, ἐπ' ἐσχάτων συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένε σῶζε, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Ἀντίφωνον ΣΤ.

Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰούδας, παραδοῦναι τὸν Κύριον, τὸν πρὸ τῶν αἰῶνων Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, τὸν ἐκ πέντε ἄρτων, χορτάσαντα πλήθη. Σήμερον ὁ ἄνομος, ἀρνεῖται τὸν Διδάσκαλον, μαθητὴς γενόμενος, Δεσπότην παρεδωκεν, ἀργυρίῳ πέπρακε, τὸν μάννα

μεταμεληθοῦμε ὅπως ὁ Ἰούδας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Δοξασμένα πράγματα ἐλέχθησαν γιὰ σένα παντοῦ, διότι γέννησες με σάρκα τὸν Ποιητὴ τῶν ὅλων, Θεοτόκε Μαρία πανύμνητη, καὶ χωρὶς πείρα γάμου.

Ἀντίφωνο Ε'.

Ὁ μαθητὴς συμφωνοῦσε τὴν τιμὴ τοῦ Διδασκάλου, καὶ πούλησε τὸν Κύριο γιὰ τριάντα ἀργύρια, παραδίδοντας τον μὲ δόλιο φίλημα στοὺς ἀνόμους γιὰ νὰ θανατωθεῖ.

Σήμερα ὁ Κτίστης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἔλεγε στοὺς Μαθητές του. Πλησίασε ἡ ὥρα, καὶ ἔφθασε ὁ Ἰούδας πού μὲ προδίδει· μὴν μὲ ἀρνηθεῖ κανένας, βλέποντάς με στό Σταυρό, ἀνάμεσα σὲ δύο ληστές· διότι πάσχω βέβαια ὡς ἄνθρωπος, καὶ σώζω ὡς φιλάνθρωπος, αὐτοὺς πού πιστεύουν σ' ἐμένα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού κατά τρόπο ἀνέκφραστο τώρα συνέλαβες, καὶ γέννησες τὸν δικό σου Δημιουργό, Παρθένε, σῶζε αὐτοὺς πού σὲ μεγαλύνουν.

Ἀντίφωνον ΣΤ'.

Σήμερα ἀγρυπνεῖ ὁ Ἰούδας, γιὰ νὰ παραδώσει τὸν Κύριο, τὸν προαιώνιο Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, ὁ ὁποῖος μὲ πέντε ἄρτους ἐχορτάσε πλήθη ἀνθρώπων. Σήμερα ὁ ἄνομος ἀρνεῖται τὸν Διδάσκαλο, καὶ μολονότι ἐγίνε μαθητὴς παρέδωσε τὸν Κύριο, ὁ ὁποῖος μὲ τό Μάννα χορτάσε τὸν ἄνθρωπο.

χορτάσαντα τὸν ἄνθρωπον.

Σήμερον τῷ σταυρῷ προσήλωσαν, Ἰουδαῖοι τὸν Κύριον, τὸν διατεμόντα τὴν θάλασσαν ῥάβδῳ, καὶ διαγαγόντα αὐτοὺς ἐν ἔρημῳ. Σήμερον τῇ λόγχῃ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἐκέντησαν, τοῦ πληγαῖς μαστίξαντος, ὑπὲρ αὐτῶν τὴν Αἴγυπτον, καὶ χολὴν ἐπότισαν, τὸν μάννα, τροφὴν αὐτοῖς ὀμβρήσαντα.

Κύριε ἐπὶ τὸ πάθος τὸ ἐκούσιον παραγενόμενος, ἐβόας τοῖς Μαθηταῖς σου. Κἄν μίαν ὥραν οὐκ ἰσχύσατε, ἀγρυπνήσαι μετ' ἐμοῦ, πῶς ἐπηγγείλασθε ἀποθνήσκειν δι' ἐμέ; κἄν τὸν Ἰούδα θεάσασθε, πῶς οὐ καθεύδει, ἀλλὰ σπουδάζει προδοῦναί με τοῖς παρανόμοις. Ἐγείρεσθε, προσεύξασθε, μὴ τίς με ἀρνήσῃται, βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ. Μακρόθυμε δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε ἢ τὸν ἀχώρητον ἐν Οὐρανοῖς, χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου, χαῖρε Παρθένε, τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψεν ὁ Ἐμμανουήλ, χαῖρε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κάθισμα.

Ποῖός σε τρόπος Ἰούδα, προδότην τοῦ Σωτῆρος εἰργάσατο; μὴ τοῦ χοροῦ σε τῶν Ἀποστόλων ἐχώρισε; μὴ τοῦ χαρίσματος τῶν ἰαμάτων ἐστέρησε; μὴ συνδειπνήσας ἐκείνοις, σὲ τῆς τραπέζης ἀπώσατο; μὴ τῶν ἄλλων

Σήμερα οἱ Ἰουδαῖοι κάρφωσαν στὸν Σταυρὸ τὸν Κύριο, αὐτὸν ὁ ὁποῖος μὲ ῥάβδο ἔκοψε τὴ θάλασσα καὶ διὰ μέσου της τοὺς πέρασε στὴν ἔρημο. Σήμερα τραυμάτισαν μὲ τὴν λόγχη τὴν πλευρὰ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος γιὰ χάρη τους μὲ πληγές μαστίγωσε τὴν Αἴγυπτο, καὶ μὲ χολή πότισαν, ἐκείνον ὁ ὁποῖος τοὺς προσέφερε τροφή μὲ τὸ Μάννα.

Κύριε, ὅταν ἔφθασες στὸ θεληματικὸ Πάθος, φώναζες στοὺς Μαθητές σου. Αφοῦ οὔτε μιά ὥρα δὲν μπορέσατε νὰ ἀγρυπνήσετε μαζί μου, πῶς ὑποσχεθήκατε ὅτι θὰ πεθάνετε γιὰ μένα; Τοῦλάχιστον δεῖτε τὸν Ἰούδα, πῶς δὲν κοιμᾶται, ἀλλὰ βιάζεται (φροντίζει βιαστικά), νὰ μὲ προδώσει στοὺς παρανόμους. Σηκωθεῖτε, προσευχηθεῖτε, μὴ μὲ ἀρνηθεῖ κανένας βλέποντάς με στὸ Σταυρὸ. Μεγαλόψυχε Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Θεοτόκε, ἐσύ πού χώρεσες στὴ μήτρα σου, αὐτὸν πού δέ χωρεῖ στοὺς οὐρνοὺς· Χαῖρε, Παρθένε, πού εἶσαι τὸ κήρυγμα τῶν Προφητῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἔλαμψε σ' ἐμᾶς ὁ Ἐμμανουήλ· Χαῖρε, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κάθισμα.

Ποιὰ αἰτία, Ἰούδα, σὲ ἔκανε προδότη τοῦ Σωτήρα; μήπως σὲ ξεχώρισε ἀπὸ τὸν ὄμιλο τῶν Ἀποστόλων; μήπως σοῦ στέρησε τὸ χάρισμα τῆς θεραπείας τῶν ἀσθενειῶν; μήπως τρώγοντας μαζί μὲ ἐκείνους ἐσένα σὲ ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν τραπέζι; μήπως πλύνοντας τὰ πόδια

νίψας τοὺς πόδας, τοὺς σοὺς ὑπερεΐδεν; ὦ πόσων ἀγαθῶν, ἀμνήμων ἐγένου! καὶ σοῦ μὲν ἢ ἀχάριστος, στηλιτεύεται γνώμη, αὐτοῦ δὲ ἢ ἀνεΐκαστος, μακροθυμία κηρύττεται, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εὐαγγέλιον Γ'.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΣΤ' . 57-75).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται κρατήσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήγαγον πρὸς Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα, ὅπου οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι συνήχθησαν. Ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει αὐτῷ ἀπὸ μακρόθεν ἕως τῆς αὐλῆς τοῦ ἀρχιερέως, καὶ εἰσελθὼν ἕσω ἐκάθητο μετὰ τῶν ὑπηρετῶν ἰδεῖν τὸ τέλος. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ τὸ συνέδριον ὅλον ἐζήτησαν ψευδομαρτυρίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ὅπως θανατώσωσιν αὐτὸν, καὶ οὐχ εὔρον· καὶ πολλῶν ψευδομαρτύρων προσελθόντων, οὐχ εὔρον. Ὑστερον δὲ προσελθόντες δύο ψευδομάρτυρες εἶπον· οὗτος ἔφη, δύναμαι καταλῦσαι τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν οἰκοδομῆσαι αὐτὸν. Καὶ ἀναστὰς ὁ ἀρχιερεὺς εἶπεν αὐτῷ. Οὐδὲν ἀποκρίνη; Τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν; ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσιώπα. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἀρχιερεὺς εἶπεν αὐτῷ· ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἵνα ἡμῖν εἴπῃς εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Σὺ εἶπας· πλὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ

τῶν ἄλλων παρέβλεψε τά δικά σου; ὦ πόσα ἀγαθὰ λησμόνησες! γι' αὐτὸ βέβαια ἢ δική σου ἀχάριστη διάθεση στιγματίζεται, ἐκείνου ὅμως ἢ ἀπερίγραπτη μακροθυμία (μεγαλοψυχία, συγχωρητικότητα) κηρύττεται, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εὐαγγέλιο Γ'.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΣΤ' . 57-75).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, οἱ στρατιῶτες, ἀφοῦ συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦ, τὸν ὀδήγησαν στὸν Καϊάφα τὸν ἀρχιερέα, ὅπου εἶχαν συναχθεῖ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ προὔχοντες. Καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἀκολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ μέχρι τὴν αὐλὴ τοῦ ἀρχιερέα, καὶ ἀφοῦ μπῆκε μέσα, καθόταν μαζί μὲ τούς ὑπηρέτες, νὰ δεῖ τὸ τέλος τῆς ὑποθέσεως. Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ προὔχοντες καὶ ὅλοι οἱ σύνεδροι ζητοῦσαν ψευδομαρτυρία ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νὰ τὸν θανατώσουν, ἀλλὰ δὲν βρῆκαν· Καὶ μολοντί ἦλθαν πολλοὶ ψευδομάρτυρες δὲν βρῆκαν. Ἐπειτα ὅμως ἦλθαν δύο ψευδομάρτυρες καὶ εἶπαν· αὐτὸς εἶπε· μπορῶ νὰ γκρεμίσω τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ διάστημα τριῶν ἡμερῶν νὰ τὸν ἀνοικοδομήσω. Καὶ ἀφοῦ σηκώθηκε ὁ ἀρχιερέας τοῦ εἶπε. Δὲν ἀπαντᾷς τίποτε; Τί καταθέτουν ἐναντίον σου αὐτοί; ὁ Ἰησοῦς ὅμως σιωποῦσε. Καὶ ξαναπαίρνοντας τὸν λόγο ὁ ἀρχιερέας τοῦ εἶπε· σὲ ἐξορκίζω στὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ζωντανός (καὶ τιμωρεῖ τοὺς ἐπιόρκους) νὰ μᾶς πεῖς, ἂν εἶσαι ἐσὺ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Λέγει σ' αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς. Τὸ εἶπες ἐσὺ ὅτι εἶμαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ σᾶς λέγω, ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς θά δεῖτε τὸν Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου, νὰ κάθεται στὰ δεξιὰ τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ, καὶ νὰ ἔρχεται ἐπάνω στὰ

ἀνθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ λέγων ὅτι Ἐβλασφήμησε· τί ἔτι χρειάν ἔχομεν μαρτύρων; ἴδε νῦν ἠκούσατε τὴν βλασφημίαν αὐτοῦ· τί ὑμῖν δοκεῖ; Οἱ δὲ ἀποκριθέντες εἶπον. Ἐνοχος θανάτου ἐστί. Τότε ἐνέπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν, οἱ δὲ ἐρράπισαν λέγοντες· προφήτευσον ἡμῖν, Χριστέ, τίς ἐστιν ὁ παίσας σε; Ὁ δὲ Πέτρος ἔξω ἐκάθητο ἐν τῇ αὐλῇ· καὶ προσῆλθεν αὐτῷ μία παιδίσκη λέγουσα· καὶ σὺ ἦσθα μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Γαλιλαίου. Ὁ δὲ ἠρνήσατο ἔμπροσθεν αὐτῶν πάντων λέγων· οὐκ οἶδα τί λέγεις. Ἐξελθόντα δὲ αὐτόν εἰς τὸν πυλῶνα εἶδεν αὐτόν ἄλλη καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἐκεῖ καὶ οὗτος ἦν μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου. Καὶ πάλιν ἠρνήσατο μεθ' ὅρκου ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. Μετὰ μικρὸν δὲ προσελθόντες οἱ ἐστῶτες εἶπον τῷ Πέτρῳ· Ἀληθῶς καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ. Τότε ἤρξατο καταθεματίζειν καὶ ὀμνύειν ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον· καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησε. Καὶ ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος Ἰησοῦ εἰρηκότος αὐτῷ ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρεῖς ἀπαρνήθη με· καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς.

Ἀντίφωνον Ζ'.

Τοῖς συλλαβοῦσί σε παρανόμοις,

σύννεφα τοῦ οὐρανοῦν (νά κρίνει τὸν κόσμον). Τότε ὁ ἀρχιερεὺς ὡς δεῖγμα ἀγανακτήσεως ἔσχισε τὰ ροῦχα του καὶ εἶπε· Βλασφήμησε· τί μᾶς χρειάζονται πλέον μάρτυρες; νά, ἀκούσατε τὴ βλασφημίαν του· Τί γνώμη ἔχετε; Κι ἐκεῖνοι ἀποκρίθησαν καὶ εἶπαν. Εἶναι ἔνοχος θανάτου. Τότε τὸν ἔφτυσαν στό πρόσωπό του, καὶ τὸν κολάφισαν (τοῦ ἔδωσαν σβερκιές), ἄλλοι τὸν ράπισαν (τὸν χαστούκισαν) λέγοντας· προφήτευσέ μας, Χριστέ, ποῖός εἶναι πού σ' ἐχτύπησε; Καὶ ὁ Πέτρος καθόταν ἔξω στήν αὐλή· καὶ τὸν πλησίασε μία ὑπηρέτρια λέγοντας· καὶ σὺ ἦσουν μαζί μέ τὸν Ἰησοῦ τὸν Γαλιλαῖο. Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε μπροστά σέ ὅλους αὐτούς λέγοντας· δέν ξέρω τί λές. Καὶ ὅταν βγῆκε στήν ἐξώπορτα, τὸν εἶδε κάποια ἄλλη καὶ λέγει σ' αὐτούς· ἐκεῖ (στόν κῆπο) καὶ αὐτός ἦταν μαζί μέ τὸν Ἰησοῦ τό Ναζωραῖο. Καὶ πάλι ἀρνήθηκε μέ ὄρκο ὅτι δέν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπο. Καὶ ἔπειτα ἀπό λίγο πλησίασαν οἱ παρευρισκόμενοι καὶ εἶπαν στόν Πέτρο· πράγματι, καὶ σὺ εἶσαι ἀπ' αὐτούς· διότι σέ φανερώνει ὁ τρόπος τῆς ὁμιλίας σου. Τότε ἄρχισε νά ἀναθεματίζει τὸν ἑαυτό του καὶ νά ὀρκίζεται ὅτι δέν ξέρω τὸν ἄνθρωπο αὐτόν· καὶ ἀμέσως λάλησε ὁ πετεινός. Καὶ θυμήθηκε ὁ Πέτρος τὸν λόγο τοῦ Ἰησοῦ πού τοῦ εἶπε ὅτι πρὶν νά λαλήσει ὁ πετεινός, τρεῖς φορές θά μέ ἀρνηθεῖς· Καὶ ἀφοῦ βγῆκε ἔξω, ἔκλαψε πικρά.

Ἀντίφωνον Ζ'.

Στούς παρανόμους πού σέ συνέλαβαν, δείχνοντας

ἀνεχόμενος, οὕτως ἐβόας Κύριε. Εἰ καὶ ἐπατάξατε τὸν ποιμένα, καὶ διεσκορπίσατε τὰ δώδεκα πρόβατα τοὺς Μαθητάς μου, ἠδυνάμην πλείους, ἢ δώδεκα λεγεῶνας παραστῆσαι Ἀγγέλων· ἀλλὰ μακροθυμῶ, ἵνα πληρωθῆ, ἃ ἐδήλωσα ὑμῖν διὰ τῶν Προφητῶν μου, ἄδηλα καὶ κρύφια. Κύριε δόξα σοι.

Τρίτον ἀρνησάμενος ὁ Πέτρος, εὐθέως τὸ ῥηθὲν αὐτῷ συνῆκεν· ἀλλὰ προσήγαγέ σοι δάκρυα μετανοίας. Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὡς πύλην σωτήριον καὶ Παράδεισον τερπνόν, καὶ φωτὸς αἰδίου, νεφέλην ὑπάρχουσαν, τὴν ἁγίαν Παρθένον ὑμνήσωμεν ἅπαντες, λέγοντες τὸ Χαῖρε αὐτῇ.

Ἀντίφωνον Η'.

Εἶπατε παράνομοι τί ἠκούσατε παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν; οὐ νόμον ἐξέθετο, καὶ τῶν Προφητῶν τὰ διδάγματα; πῶς οὖν ἐλογίσασθε Πιλάτῳ παραδοῦναι, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, καὶ λυτρωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυρωθήτω ἐκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ ἐντρυφῶντες, καὶ κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου, ἠτοῦντο λαβεῖν, οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

ἀνοχή, ἔτσι φώναζες, Κύριε· Μολονότι χτυπήσατε τὸ Βοσκό (ἐμένα), καὶ διασκορπίσατε τὰ δώδεκα πρόβατα τοὺς μαθητές μου, θά μπορούσα νά παρατάξω περισσότερες ἀπὸ δώδεκα λεγεῶνες Ἀγγέλων· ἀλλὰ δείχνω ὑπομονή, γιὰ νά ἐκπληρωθοῦν ὅλα τὰ ἄγνωστα καὶ μυστικά πού σᾶς φανέρωσα μέ τοὺς Προφήτες μου. Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Ἀφοῦ σέ ἀρνήθηκε τρεῖς φορές ὁ Πέτρος, ἀμέσως ἀντιλήφθηκε, αὐτό πού τοῦ εἶχες πεῖ· Ἀλλά σοῦ προσέφερε δάκρυα μετανοίας. Ἐσύ πού εἶσαι ὁ Θεὸς σπλαχνί σου με καὶ σῶσε με.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν ἁγία Παρθένο πού εἶναι γιὰ μᾶς πύλη σωτηρίας, καὶ Παράδεισος χαρούμενος, καὶ νεφέλη τοῦ αἰωνίου φωτός, ἃς τὴν ὑμνήσουμε ὅλοι, λέγοντας σ' αὐτὴν τὸ «Χαῖρε».

Ἀντίφωνον Η'.

Πεῖτε μας, παράνομοι, τί ἀκούσατε ἀπὸ τὸ Σωτήρα μας; δέν σᾶς ἐξήγησε τὸν Νόμο καὶ τὰ διδάγματα τῶν Προφητῶν; πῶς λοιπόν σκεφθήκατε, νά παραδώσετε στὸν Πιλάτο γιὰ νά θανατώσει τὸν γεννημένον ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγο, καὶ λυτρωτὴ τῶν ψυχῶν μας;

Νά σταυρωθεῖ ἐφώναζαν, αὐτοὶ πού ἀπολάμβαναν τὰ χαρίσματά σου, καὶ ζητοῦσαν νά λάβουν ἐλεύθερο ἓνα καοῦργο ἀντὶ εὐεργέτου, οἱ φονιάδες τῶν δικαίων· Ἐσύ ὅμως, Χριστέ, σιωποῦσες ἀνεχόμενος τὴν ἀυθάδειά τους, θέλοντας νά πάθεις καὶ νά μᾶς σώσεις ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρησίαν, διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἁμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρός, πρὸς εὐμένειαν Δεσπότη. Μὴ παρίδῃς ἁμαρτωλῶν ἰκεσίας ἢ πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστί, καὶ σώζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Ἀντίφωνον Θ'.

Ἔστησαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραήλ. Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν, τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής, διὰ τοῦτο γρηγορεῖτε.

Ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος· σὺ δὲ Κύριε ἀνάστησόν με, καὶ ἀνταποδώσω αὐτοῖς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Οἱ ἐξ ἔθνων ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε ἀγνή, ὅτι Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἔτεκες, τὸν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ ἀνθρώπου, διὰ σοῦ ἐλευθερώσαντα.

Κάθισμα.

Ὡ πῶς Ἰούδας ὁ ποτέ σου μαθητής, τὴν προδοσίαν ἐμελέτα κατὰ σοῦ! συνεδείπησε δολίως, ὁ ἐπίβουλος καὶ ἄδικος, πορευθεὶς εἶπε τοῖς Ἱερεῦσι τί μοι παρέχετε, καὶ παραδώσω ὑμῖν ἐκεῖνον, τὸν νόμον λύσαντα, καὶ

Ἐπειδὴ δὲν ἔχομε θάρρος ἀπὸ τὰ πολλὰ μας ἁμαρτήματα, ἐσὺ παρακάλεσε αὐτὸν πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα, Θεοτόκε Παρθένε· διότι ἔχει πολλήν ἰσχύ παράκληση Μητέρας γιὰ νὰ ἐξευμενίσει τὸν Κύριο (τὸν Υἱό της). Μὴ παραβλέψεις τίς ἰκεσίες ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν ἐσὺ ἢ πάνσεμνη, διότι εἶναι σπλαχνικός καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει, αὐτὸς πού καταδέχθηκε καὶ νὰ πάθει γιὰ μᾶς.

Ἀντίφωνον Θ'.

Ἐμέτρησαν τὰ τριάντα ἀργύρια τὸ ἀντίτιμο τοῦ Ἀνεκτιμήτου, τὴν ὁποία καθόρισαν κάποιοι ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτες. Ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, γιὰ νὰ μὴ μπῆτε σὲ πειρασμό, διότι τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμο, ἀλλὰ τὸ σῶμα ἀδύνατο, γι' αὐτὸ ἀγρυπνεῖτε.

Μοῦ ἔδωσαν ἀντί φαγητοῦ χολή καὶ στή δίψα μου μ' ἐπότισαν ξίδι· ἀλλὰ σὺ, Κύριε, ἀνάστησέ με (ἀπὸ τὸν τάφο), καὶ ὡς Κριτὴς θά τοὺς ἀνταποδώσω κατὰ ἔργα τους.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐμεῖς πού προερχόμαστε ἀπὸ τὰ ἔθνη τὰ εἰδωλολατρικά, σὲ ὑμνοῦμε, Θεοτόκε ἀγνή, διότι γέννησες τὸν Χριστὸ τὸ Θεὸ μας, ὁ ὁποῖος διὰ μέσου σοῦ ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴν κατάρα τοὺς ἀνθρώπους

Κάθισμα.

Ὡ πῶς ὁ Ἰούδας ὁ κάποτε μαθητής σου μελετοῦσε τὴν προδοσίαν ἐναντίον σου! ἔφαγε μαζί σου μέ δολιότητα, ὁ ἐχθρὸς καὶ ἄδικος, καὶ πῆγε καὶ εἶπε στοὺς ἱερεῖς· τί μοῦ δίνετε, καὶ θά σᾶς παραδώσω ἐκεῖνον πού κατέλυσε τὸ Νόμο καὶ βεβήλωνε τὸ Σάββατο; Μακρόθυμε

βεβηλοῦντα τὸ Σάββατον; Μακρόθυμε Κύριε, δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον Δ'.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΗ'. 28-ΙΘ'. 16).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄγουσιν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ πραιτώριον· ἦν δὲ πρωΐ· καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι τὸ πάσχα.

Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πιλάτος ἔξω πρὸς αὐτούς καὶ εἶπε· τίνα κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· εἰ μὴ ἦν οὗτος κακοποιός, οὐκ ἂν σοι παρεδώκαμεν αὐτόν. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε αὐτόν. Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· ἡμῖν οὐκ ἔξεστιν ἀποκτείνειν οὐδένα· ἵνα ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ πληρωθῇ ὃν εἶπε σημαίνων ποῖω θανάτῳ ἠμελλεν ἀποθνήσκειν.

Εἰσῆλθεν οὖν εἰς τὸ πραιτώριον πάλιν ὁ Πιλάτος καὶ ἐφώνησε τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶπεν αὐτῷ· σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ἀφ' ἑαυτοῦ σὺ τοῦτο λέγεις ἢ ἄλλοι σοι εἶπον περὶ ἐμοῦ; Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος· Μῆτι ἐγὼ Ἰουδαῖός εἰμι; τὸ ἔθνος τὸ σὸν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς παρέδωκάν σε ἐμοί. Τί ἐποίησας; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· εἰ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἦν ἡ βασιλεία ἡ ἐμή, οἱ ὑπηρέται ἂν οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο, ἵνα μὴ

(ἀνεκτικέ) Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Εὐαγγέλιο Δ'.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΗ'. 28-ΙΘ'.).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὁδηγοῦν τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τοῦ σπίτι τοῦ Καϊάφα στοῦ πραιτώριου (στοῦ διοικητηρίου)· καὶ ἦταν πρωΐ· καὶ οἱ προὔχοντες δὲν μπῆκαστο πραιτώριον, γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν, ἀλλὰ νὰ μπορέσουν νὰ φᾶνε τὸ Πάσχα. Ἐβγήκε λοιπὸ ἔξω πρὸς αὐτούς ὁ Πιλάτος καὶ τοὺς εἶπε· ποιά κατηγορία ἔχετε νὰ ἀναφέρετε ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ; Ἀποκρίθησαν καὶ τοῦ εἶπαν· ἐάν αὐτός δὲν ἦταν κακοποιός, δὲν θὰ σοῦ τὸν παραδίναμε. Εἶπε λοιπὸν σ' αὐτούς ὁ Πιλάτος· πάρτε τον καὶ δικάστε τον σύμφωνα μὲ τὸν νόμο σας. Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν τοῦ εἶπαν· δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἐμᾶς, νὰ θανατώσουμε κανένα· (τὸ εἶπαν αὐτό) γιὰ νὰ ἐκπληρωθεῖ ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ ποὺ εἶπε φανερόντας μὲ ποιο θάνατο ἐπρόκειτο νὰ πεθάνει· (μὲ Σταυρό, ὅπως συνήθιζαν οἱ Ῥωμαῖοι. καὶ ὄχι μὲ λιθοβολισμό, ὅπως συνήθιζαν οἱ Ἑβραῖοι). (Τὸν κατηγορήσαν καὶ ὅτι ἤθελε νὰ γίνε βασιλιάς). Μπῆκε λοιπὸν στοῦ Πραιτώριου πάλι ὁ Πιλάτος καὶ φώναξε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε· ἐσύ εἶσαι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων; Ἀποκρίθηκε σ' αὐτόν ὁ Ἰησοῦς. Ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου ἐσύ τὸ λές αὐτό ἢ ἄλλοι σοῦ τὸ εἶπαν γιὰ μένα; Ἀποκρίθηκε ὁ Πιλάτος· Μήπως ἐγὼ εἶμαι Ἰουδαῖος, γιὰ νὰ ξέρω τίς ὑποθέσεις σας; τὸ δικό σου ἔθνος καὶ οἱ ἀρχιερεῖς σὲ παρέδωσαν σ' ἐμένα. Τί ἔκανες; Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς· Ἡ δική μου βασιλεία δὲν εἶναι ἀπ' αὐτόν τὸν κόσμον· Ἐάν ἡ βασιλεία μου ἦταν ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτό, οἱ ὑπηρέτες μου θὰ

παραδοθῶ τοῖς Ἰουδαίοις· νῦν δὲ ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐντεῦθεν. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς. Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεὺς εἰμι ἐγώ. Ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ· πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς. Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Τί ἐστιν ἀλήθεια; Καὶ τοῦτο εἰπὼν πάλιν ἐξῆλθε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ λέγει αὐτοῖς. Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκω ἐν αὐτῷ. Ἔστι δὲ συνήθεια ὑμῖν ἵνα ἓνα ὑμῖν ἀπολύσω ἐν τῷ πάσχα· βούλεσθε οὖν ὑμῖν ἀπολύσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων; Ἐκραύγασαν οὖν πάλιν πάντες λέγοντες· μὴ τοῦτον ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν. Ἦν δὲ ὁ Βαραββᾶς ληστής. Τότε οὖν ἔλαβεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐμαστίγωσε. Καὶ οἱ στρατιῶται πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπέθηκαν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἱμάτιον πορφυροῦν περιέβαλον αὐτόν καὶ ἔλεγον· χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ἐδίδουν αὐτῷ ῥαπίσματα. Ἐξῆλθεν οὖν πάλιν ἔξω ὁ Πιλάτος καὶ λέγει αὐτοῖς· ἴδε ἄγω ὑμῖν αὐτὸν ἔξω, ἵνα γνῶτε ὅτι ἐν αὐτῷ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκω. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Ἰησοῦς ἔξω φορῶν τὸν ἀκάνθινον στέφανον καὶ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον, καὶ λέγει αὐτοῖς· ἴδε ὁ ἄνθρωπος! Ὅτε οὖν εἶδον αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐκραύγασαν λέγοντες· σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν. Λέγει

ἀγωνίζονταν, νά μὴ παραδοθῶ στοὺς Ἰουδαίους· τώρα λοιπὸν ἡ Βασιλεία μου δέν εἶναι ἀπὸ ἐδῶ. Εἶπε λοιπὸν σ' αὐτόν ὁ Πιλάτος· Λοιπὸν εἶσαι ἐσὺ βασιλιάς; Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς· Ἐσὺ τό λές ὅτι εἶμαι ἐγώ βασιλιάς. Ἐγὼ ὁμως γι' αὐτό γεννήθηκα (ὡς Θεός) καὶ ἦλθα στόν κόσμον (ὡς ἄνθρωπος), γιά νά κηρύξω τήν ἀλήθεια· καθένας πού ποθεῖ τήν ἀλήθεια, ἀκούει τή φωνή μου. Τοῦ λέγει ὁ Πιλάτος· τί εἶναι ἀλήθεια; Καὶ μόλις εἶπε αὐτό, πάλι βγήκε ἔξω στοὺς Ἰουδαίους, καὶ τοὺς λέγει· ἐγὼ δέν βρίσκω καμμιά ἐνοχή σ' αὐτόν. Ὑπάρχει ὁμως συνήθεια σ' ἐσᾶς, νά ἀφήσω ἐλεύθερο ἓναν φυλακισμένο γιά σᾶς κατά τό Πάσχα· θέλετε λοιπὸν νά σᾶς ἀπολύσω τόν βασιλιά τῶν Ἰουδαίων; Ὅλοι λοιπὸν πάλι ἐκραύγασαν λέγοντας· ὄχι αὐτόν, ἀλλά τόν Βαραββᾶ. Καὶ ἦταν ὁ Βαραββᾶς ληστής. Τότε λοιπὸν ὁ Πιλάτος ἔλαβε τόν Ἰησοῦ καὶ διέταξε νά τόν μαστιγώσουν. Καὶ οἱ στρατιῶτες ἀφοῦ ἔπλεξαν στεφάνι ἀπό ἀγκάθια, τό ἔβαλαν ἐπάνω στό κεφάλι του, καὶ τοῦ φόρεσαν κόκκινο μανδύα καὶ τοῦ ἔλεγαν· χαῖρε, βασιλιά τῶν Ἰουδαίων. Καὶ τοῦ ἔδιναν ραπίσματα (χαστούκια). Βγήκε λοιπὸν πάλι ἔξω ὁ Πιλάτος καὶ τοὺς εἶπε· Νά , ἐγώ, (ἀφοῦ τόν μαστίγωσα), σᾶς τόν φέρνω ἔξω, γιά νά βεβαιωθεῖτε, ὅτι δέν βρίσκω σ' αὐτόν καμμιά ἐνοχή. Ἦλθε λοιπὸν ἔξω ὁ Ἰησοῦς φορώντας τό ἀγκάθινο στεφάνι καὶ τόν κόκκινο μανδύα, καὶ λέγει σ' αὐτούς (ὁ Πιλάτος)· νά σέ ποιά κατάσταση κατάντησε ὁ ἄνθρωπος! Ὅταν λοιπὸν τόν εἶδαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέτες τους, ἐκραύγασαν λέγοντας· σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον. Λέγει σ' αὐτούς ὁ Πιλάτος· Πάρτε τον ἐσεῖς καὶ σταυρῶστε τον, διότι ἐγὼ δέ βρίσκω σ' αὐτόν

αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς καὶ σταυρώσατε· ἐγὼ γὰρ οὐχ εὐρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν. Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι ἑαυτὸν Θεοῦ υἱὸν ἐποίησεν. Ὅτε οὖν ἤκουσεν ὁ Πιλάτος τοῦτον τὸν λόγον, μᾶλλον ἐφοβήθη, καὶ εἰσηλθεν εἰς τὸ πραιτώριον πάλιν καὶ λέγει τῷ Ἰησοῦ· πόθεν εἶ σύ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ. Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· ἐμοὶ οὐ λαλεῖς; οὐκ οἶδας ὅτι ἐξουσίαν ἔχω σταυρῶσαί σε καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἀπολύσαι σε; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν κατ' ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν σοι δεδομένον ἄνωθεν. Διὰ τοῦτο ὁ παραδιδούς με σοι μείζονα ἁμαρτίαν ἔχει. Ἐκ τούτου ἐζητεῖ ὁ Πιλάτος ἀπολύσαι αὐτόν· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἔκραζον λέγοντες· ἐὰν τοῦτον ἀπολύσης, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος. Πᾶς ὁ βασιλέα ἑαυτὸν ποιῶν ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι. Ὁ οὖν Πιλάτος ἀκούσας τοῦτον τὸν λόγον ἤγαγεν ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ βήματος εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἑβραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ. Ἦν δὲ Παρασκευὴ τοῦ Πάσχα, ὥρα δὲ ὡσεὶ ἕκτη· καὶ λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· ἴδε ὁ βασιλεὺς ὑμῶν. Οἱ δὲ ἐκραύγασαν· ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· τὸν βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω; Ἀπεκρίθησαν οἱ ἀρχιερεῖς· οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα. Τότε οὖν

ἐνοχή. Ἀποκρίθησαν σ' αὐτόν οἱ Ἰουδαῖοι· ἐμεῖς ἔχομε νόμο, καὶ σύμφωνα μέ τό νόμο μας πρέπει νά πεθάνει, διότι ἔκανε τό ἑαυτό του υἱό τοῦ Θεοῦ, (καί ἔτσι ἐβλασφήμησε κατὰ τοῦ Θεοῦ). Ὅταν ἄκουσε ὁ Πιλάτος αὐτόν τόν λόγο ἐτρόμαξε, (φοβούμενος μήπως εἶναι κάποιος ἡμίθεος, ὅπως πίστευαν οἱ εἰδωλολάτρες, καί μέ τή δύναμή του τόν ἐξολοθρεύσει), καί μπήκε στό πραιτώριο πάλιν καί λέγει στόν Ἰησοῦ· Από ποῦ εἶσαι ἐσύ (ἀπό τή γῆ ἢ ἀπό τόν οὐρανό); Ὁ Ἰησοῦς ὁμως δέν τοῦ ἀπάντησε. Τοῦ λέγει λοιπόν ὁ Πιλάτος· σ' ἐμένα δέ μιλάς; Δέν καταλαβαίνεις ὅτι ἔχω ἐξουσία νά σέ σταυρώσω καί ἐξουσία ἔχω νά σέ ἀπολύσω; Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς· Δέν θά εἶχες καμμία ἐξουσία ἐπάνω μου, ἄν δέν σοῦ εἶχε δοθεῖ ἀπό πάνω (ἀπό τό Θεό). Γι' αὐτό αὐτοί πού μέ παρέδωσαν σ' ἐσένα (καί σέ πιέζουν, νά μέ καταδικάσεις), ἔχουν μεγαλύτερη ἁμαρτία ἀπό σένα. Από αὐτή τήν ἀπάντηση (ἀνήσυχος) ὁ Πιλάτος ἤθελε νά τόν ἀπολύσει· οἱ Ἰουδαῖο ὁμως φώναζαν λέγοντας· ἐὰν ἀπολύσεις αὐτόν, δέν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα. Καθένας πού κάνει τόν ἑαυτό του βασιλιά εἶναι ἀντίπαλος τοῦ Καίσαρα. Ὁ Πιλάτος λοιπόν ἀκούοντας αὐτό τό λόγο ὁδήγησε ἔξω τόν Ἰησοῦ, καί κάθισε στή δικαστική του ἔδρα, σέ ἓνα τόπο λεγόμενο Λιθόστρωτο, καί Ἑβραϊκά Γαββαθᾶ (ὑψωμα). Καί ἦταν ἡμέρα Παρασκευὴ (ἡμέρα προετοιμασίας) τοῦ Πάσχα, καί ὥρα περίπου ἕκτη (δώδεκα τόμεσημέρι)· καί λέγει στοὺς Ἰουδαίους· νά πῶς κατάντησε ὁ βασιλιάς σας. Καί ἐκεῖνοι ἐκραύγασαν· πάρε τον πάρε τον, σταύρωσέ τον. Τούς λέγει ὁ Πιλάτος· τό βασιλιά σας νά σταυρώσω; Οἱ ἀρχιερεῖς ἀποκρίθησαν· δέν ἔχομε ἄλλον βασιλιά παρά

παρέδωκεν αὐτὸν αὐτοῖς ἵνα σταυρωθῆ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, γυμνὸς εἰς κρίσιν ἴστατο, καὶ ἐν σιαγόνι, ῥάπισμα ἐδέξατο, ὑπὸ χειρῶν ὧν ἔπλασεν· ὁ δὲ παράνομος λαός, τῷ σταυρῷ προσήλωσε, τὸν Κύριον τῆς δόξης· τότε τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἐσχίσθη, ὁ ἥλιος ἐσκότασε, μὴ φέρων θεάσασθαι, Θεὸν ὑβριζόμενον, ὃν τρέμει τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Ὁ μαθητῆς ἠρνήσατο, ὁ Ληστής ἐβόησε· μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Εἰρήνευσον τὸν Κόσμον, ὁ ἐκ Παρθένου καταδεξάμενος, Κύριε, σάρκα φορέσαι ὑπὲρ δούλων, ἵνα συμφώνως, σὲ δοξολογῶμεν φιλάνθρωπε.

Ἀντίφωνον ΙΑ'.

Ἀντὶ ἀγαθῶν, ὧν ἐποίησας Χριστέ, τῷ γένει τῶν Ἑβραίων, σταυρωθῆναί σε κατεδίκασαν, ὄξος καὶ χολὴν σε ποτίσαντες. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι οὐ συνήκαν, τὴν σὴν συγκατάβασιν.

Ἐπὶ τῇ προδοσίᾳ οὐκ ἠρκέσθησαν Χριστέ τὰ γένη τῶν Ἑβραίων, ἀλλ' ἐκίνουν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, μυκτηρισμὸν καὶ χλεύην προσάγοντες. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενά, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

τὸν Καίσαρα. Τότε λοιπὸν τὸν παρέδωσε σ' αὐτούς, γιὰ νὰ σταυρωθεῖ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Αὐτὸς πού εἶναι ντυμένος μὲ φῶς ὡς ἐπανωφόρι στεκόταν ὄρθιος γυμνός, γιὰ νὰ δικασθεῖ, καὶ δέχθηκε ῥάπισμα στό σαγόνι του ἀπὸ χέρια πού ἔπλασε· καὶ ὁ παράνομος λαός κάρφωσε στό Σταυρὸ τὸν Κύριο τῆς δόξας· τότε τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίσθηκε, ὁ ἥλιος σκοτείνιασε, μὴ ὑποφέροντας νὰ βλέπει τὸν Θεὸ νὰ ἐξευτελίζεται, αὐτὸς πού τὸν τρέμουν τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν ἄς προσκυνήσουμε.

Ὁ Μαθητῆς ἀρνήθηκε τὸν Χριστό, ὁ Ληστής ὁμως φώναξε· θυμήσου με, Κύριε, στήν Βασιλείᾳ σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Δῶσε εἰρήνη στὸν Κόσμο, Κύριε, ἐσύ πού καταδέχθηκες νὰ πάρεις σάρκα ἀπὸ Παρθένο γιὰ χάρη τῶν δούλων σου, ὥστε νὰ σὲ δοξολογοῦμε μὲ μιά φωνή, φιλάνθρωπε.

Ἀντίφωνον ΙΑ'.

Ἀντίθετα μὲ τὰ καλά πού ἔκανες, Χριστέ στό γένος τῶν Ἑβραίων, σὲ κατεδίκασαν νὰ σταυρωθεῖς καὶ σὲ πότισαν μὲ ξίδι καὶ χολή. Ἀλλὰ ἀνταπόδωσέ τους, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα τους γιατί δέν κατανόησαν τὴ δική σου συγκατάβαση (ἀγάπη μὲ ταπείνωση).

Δέν ἀρκέσθησαν, Χριστέ, μὲ τὴν προδοσίᾳ (σὲ βάρος σου) τὰ πλήθη τῶν Ἑβραίων, ἀλλὰ κινοῦσαν τὰ κεφάλια τους ἐναντίον σου προσφέροντάς σου ἐμπαιγμούς καὶ χλευασμούς. Ἀλλὰ ἀνταπόδωσέ τους, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα τους, διότι μελέτησαν ἄδικα καὶ ἀνόητα ἐναντίον

Ούτε γῆ ὡς ἐσεισθη, οὔτε πέτραι ὡς ἐρράγησαν, Ἑβραίους ἔπεισαν, οὔτε τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, οὔτε τῶν νεκρῶν ἡ ἀνάστασις. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενά, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν Θεοτόκε Παρθένε, μόνη ἀγνή, μόνη εὐλογημένη· διὸ ἀπαύστως σὲ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἀντίφωνον Β'.

Τάδε λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις. Λαὸς μου τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα, τοὺς λεπρούς σου ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνῃς ἠνωρθωσάμην. Λαὸς μου, τί ἐποίησά σοι, καὶ τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα χολήν, ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὄξος, ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, σταυρῶ με προσηλώσατε· οὐκέτι στέγω λοιπόν, καλέσω μου τὰ ἔθνη, κἀκεῖνα με δοξάσουσι, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, κἀγὼ αὐτοῖς δωρήσομαι, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Σήμερον τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, εἰς ἔλεγχον ῥήγνυται τῶν παρανόμων· καὶ τὰς ἰδίας ἀκτῖνας, ὁ ἥλιος κρύπτει, Δεσπότην ὄρῶν σταυρούμενον.

Οἱ νομοθέται τοῦ Ἰσραήλ, Ἰουδαῖοι καὶ

σου.

Οὔτε τό ὅτι σεισθηκε ἡ γῆ, οὔτε τό ὅτι ράγισαν οἱ πέτρες, ἔπεισαν τοὺς Ἑβραίους, (ὅτι εἶσαι ὁ Μεσσίας), οὔτε τό καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ οὔτε ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν. Ἀλλὰ ἀνταπόδωσέ τους, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα τους, διότι μελέτησαν ἄδικα καὶ ἀνόητα ἐναντίον σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, μόνη ἀγνή, μόνη εὐλογημένη, κατανόησαμε ὅτι αὐτός πού σαρκώθηκε (πού ἐγινε ἄνθρωπος) ἀπό σένα, εἶναι Θεός· γι' αὐτό ἀκατάπαυστα ἀνυμνώντας σε σέ μεγαλύνουμε.

Ἀντίφωνον Β'.

Αὐτά λέγει ὁ Κύριος στοὺς Ἰουδαίους. Λαέ μου, τί σοῦ ἔκανα καὶ σέ τί σέ ἐνόχλησα; στοὺς τυφλοὺς σου ἔδωσα τό φῶς, τοὺς λεπρούς σου τοὺς καθάρισα ἀπό τὴν λέπρα, τὸν ἄνθρωπο πού ἦταν κατάκοιτος ἀπό παραλυσία τὸν σήκωσα ὄρθιο. Λαέ μου, τί σοῦ ἔκανα καὶ τί μοῦ ἀνταπέδωσες; ἀντὶ τοῦ Μάννα πού σᾶς ἔδωσα, μοῦ δώσατε χολή, ἀντὶ τοῦ νεροῦ ξίδι, ἀντὶ νά μέ ἀγαπᾶτε, μέ καρφώσατε ἐπάνω στό σταυρό· λοιπόν δέν σᾶς ἀνέχομαι, γι' αὐτό θά καλέσω κοντά μου τοὺς εἰδωλολάτρεις καὶ ἐκεῖνοι θά μέ δοξάσουν (μέ τὴ λατρεία τους) μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, κι ἐγὼ θά δωρίσω σ' αὐτοὺς τὴν αἰώνια ζωή.

Σήμερα τό παραπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίζεται, γιὰ νά ἐλέγξει τοὺς παρανόμους· καὶ ὁ ἥλιος κρύβει τίς ἀκτῖνες του βλέποντας τὸ Κυρίαρχο (τῶν πάντων) νά σταυρώνεται.

Ἐσεῖς οἱ νομοθέτες τοῦ Ἰσραήλ, Ἰουδαῖοι καὶ

Φαρισαῖοι, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων βοᾷ πρὸς ὑμᾶς. Ἴδε ναός, ὃν ὑμεῖς ἐλύσατε, ἴδε ἄμνος, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε· τάφω παρεδώκατε, ἀλλ' ἐξουσία ἐαυτοῦ ἀνέστη. Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐν θαλάσῃ σῶσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψας· αὐτὸς ἐστιν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Κόσμου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, ἣν ὁ Ὑψιστος μόνος διώδευσε, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπεν, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάθισμα.

Ὅτε παρέστης τῷ Καιῖαφα ὁ Θεός, καὶ παρεδόθης τῷ Πιλάτῳ ὁ Κριτής, αἱ οὐράναι δυνάμεις, ἐκ τοῦ φόβου ἐσαλεύθησαν, τότε δὲ καὶ ὑψώθης ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, καὶ ἐλογίσθης μετὰ ἀνόμων ὁ ἀναμάρτητος, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον. Ἀνεξίκακε Κύριε, δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον Ε'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον. (ΚΖ' . 3-32).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἰδὼν Ἰούδας ὅτι ὁ Ἰησοῦς κατεκρίθη, μεταμεληθεὶς ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ πρεσβυτέροις λέγων· ἡμάρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῶν. Οἱ δὲ εἶπον· τί πρὸς ἡμᾶς; σὺ ὄψει. Καὶ ῥίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ ἀνεχώρησε, καὶ

φαρισαῖοι, ὁ ὄμιλος τῶν Ἀποστόλων φωνάζει σ' ἐσᾶς· Νὰ ὁ ναός πού ἐσεῖς καταλύσατε, νὰ τὸ ἀρνί, τὸ ὁποῖο ἐσεῖς ἐσταυρώσατε· τὸν παραδώσατε σὲ τάφο, ἀλλὰ μὲ τὴ δικὴ του ἐξουσία ἀναστήθηκε. Μὴν πέφτετε σὲ πλάνη, Ἰουδαῖοι· διότι αὐτὸς εἶναι πού σᾶς ἔσωσε στήν (Ἐρυθρὰ) θάλασσα, (φεύγοντας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο), καὶ σᾶς ἔθρεψε στήν ἔρημο (μὲ τὸ Μάννα καὶ τὰ ὀρτύκια)· αὐτὸς εἶναι ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Κόσμου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη τοῦ Βασιλιᾶ τῆς δόξας, ἀπὸ τὴν ὁποία πέρασε μόνος ὁ Ὑψιστος, καὶ πάλι τὴν ἄφησε σφραγισμένη, γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Κάθισμα.

Ὅταν παρουσιάσθηκες μπροστὰ στὸν Καιῖαφα, Ἐσὺ ὁ Θεός, καὶ παραδόθηκες στὸν Πιλάτο Ἐσὺ ὁ Κριτής, οἱ οὐράνιες Δυνάμεις ἀπὸ τὸ φόβο συγκλονίσθηκαν· τότε καὶ ὑψώθηκες ἐπάνω στό Σταυρὸ ἀνάμεσα σὲ δύο ληστές, καὶ συγκαταριθμήθηκες ἀνάμεσα στοὺς παρὰ νόμους Ἐσὺ ὁ ἀναμάρτητος, γιὰ νὰ σώσεις τὸν ἄνθρωπο. Κύριε, Ἐσὺ πού ἀνέχεσαι τὴν κακία, δόξα σ' ἐσένα.

Εὐαγγέλιον Ε'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον. (ΚΖ' . 3-32).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, βλέποντας ὁ Ἰούδας ὅτι καταδικάσθηκε ὁ Ἰησοῦς, μεταμελήθηκε καὶ ἐπέστρεψε τὰ τριάντα ἀργύρια στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς προὔχοντες λέγοντας· ἀμάρτησα παραδίδοντας αἷμα ἀθῶο νὰ χυθεῖ. Ἐκεῖνοι ὁμως τοῦ εἶπαν· τί μᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό; ἐσύ νὰ δεῖς νὰ ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ τὴν εὐθύνη, καὶ σύ θὰ δώσεις λόγο γι

ἀπελθὼν ἀπήγατο. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς λαβόντες τὰ ἀργύρια εἶπον· οὐκ ἔξεστι βαλεῖν αὐτὰ εἰς τὸν κορβανᾶν, ἐπεὶ τιμὴ αἵματός ἐστι. Συμβούλιον δὲ λαβόντες ἠγόρασαν ἐξ αὐτῶν τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις· διὸ ἐκλήθη ὁ ἀγρὸς ἐκεῖνος ἀγρὸς αἵματος ἕως τῆς σήμερον. Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν διὰ Ἰερεμίου τοῦ προφήτου λέγοντος· καὶ ἔλαβον τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἰῶν Ἰσραὴλ, καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, καθὰ συνέταξέ μοι Κύριος. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔστη ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν λέγων· σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ ἔφη αὐτῶ· σὺ λέγεις. Καὶ ἐν τῷ κατηγορεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· οὐκ ἀκούεις πόσα σου καταμαρτυροῦσι; Καὶ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ πρὸς οὐδὲ ἓν ῥῆμα, ὥστε θαυμάζειν τὸν ἡγεμόνα λίαν. Κατὰ δὲ τὴν ἑορτὴν εἰώθει ὁ ἡγεμὼν ἀπολύειν ἓνα τῶ ὄχλῳ δέσμιον ὃν ἤθελον. Εἶχον δὲ τότε δέσμιον ἐπίσημον λεγόμενον Βαραββᾶν. Συνηγμένων οὖν αὐτῶν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· τίνα θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν, Βαραββᾶν ἢ Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; ἠδὲ γὰρ ὅτι διὰ φθόνον παρέδωκαν αὐτόν. Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ αὐτοῦ λέγουσα·

αὐτό. Καὶ ἀφοῦ ἔρριξε τὰ ἐργύρια στό Ναό, ἔφυγε καὶ πῆγε καὶ κρεμάσθηκε. Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, ἀφοῦ πῆραν τὰ ἀργύρια, εἶπαν· δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ βάλουμε στό θησαυροφυλάκιο τοῦ Ναοῦ, ἐπειδὴ εἶναι ἀντίτιμο αἵματος, πού θά χυθεῖ. Καὶ ἀφοῦ συσκέφθησαν, ἀγόρασαν μὲ αὐτὰ τὸ χωράφι τοῦ κεραμέα (κεραμιδᾶ), γιὰ νὰ εἶναι τόπος ταφῆς τῶν ξένων Ἰουδαίων· γι' αὐτό τὸ χωράφι ἐκεῖνο ὀνομάσθηκε ἀγρὸς αἵματος μέχρι σήμερα. Τότε ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία τοῦ Προφήτη Ἰερεμία πού ἔλεγε· καὶ πῆραν τὰ τριάντα ἀργύρια τὸ ἀντίτιμο τοῦ ἀνεκτίμητου Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο κανόνισαν κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ τὰ ἔδωσαν γιὰ τὴν ἀγορά τοῦ ἀγροῦ τοῦ κεραμιδᾶ, ὅπως μὲ διέταξε νὰ πῶ ὁ Κύριος. Καὶ ὁ Ἰησοῦς στάθηκε μπροστὰ στόν ἡγεμόνα· καὶ τὸν ἐρώτησε ὁ ἡγεμόνας λέγοντας· ἐσύ εἶσαι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων; Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· ἐσύ τό εἶπες. Καὶ ἐνῶ τὸν κατηγοροῦσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες, δὲν ἀποκρίθηκε τίποτε. Τότε τοῦ λέγει ὁ Πιλάτος· δὲν ἀκούς πόσα μαρτυροῦν ἐναντίον σου; Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἀποκρίθηκε σ' αὐτόν οὔτε σέ ἓνα λόγο, ὥστε νὰ θαυμάζει ὑπερβολικά ὁ ἡγεμόνας. Καὶ κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ὁ ἡγεμόνας συνήθιζε νὰ ἀπολύει γιὰ χάρι τοῦ πλήθους ἓνα φυλακισμένο, ὁποῖον ἤθελαν. Καὶ τότε εἶχαν ἓνα περιβόητο γιὰ ἐγκλήματα φυλακισμένο, πού λεγόταν Βαραββᾶς. Καὶ ὅπως ἦταν συγκεντρωμένοι, εἶπε σ' αὐτούς ὁ Πιλάτος· ποιὸν θέλετε νὰ σᾶς ἀπολύσω; Τὸν Βαραββᾶ ἢ τὸν Ἰησοῦ πού λέγεται Χριστός; (αὐτό τό εἶπε), γιὰτί κατάλαβε ὅτι ἀπὸ φθόνου καὶ μόνο τὸν παρέδωσαν σ' αὐτόν. (Ἔτσι προσπαθοῦσε νὰ τὸν σώσει ὁ Πιλάτος).

μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν. Οἱ δὲ ἄρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεισαν τοὺς ὄχλους ἵνα αἰτήσωνται τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἀπολέσωσιν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἡγεμὼν εἶπεν αὐτοῖς· τίνα θέλετε ἀπὸ τῶν δύο ἀπολύσω ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον· Βαραββᾶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; Λέγουσιν αὐτῷ πάντες· σταυρωθήτω. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔφη· τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν; Οἱ δὲ περισσῶς ἔκραζον λέγοντες· σταυρωθήτω. Ἴδὼν δὲ ὁ Πιλάτος ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος γίνεται, λαβὼν ὕδωρ ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου, λέγων· ἄθῳός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε. Καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ λαὸς εἶπε· τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν. Τότε ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν φραγελλώσας παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῆ. Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ ἡγεμόνος παραλαβόντες τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον συνήγαγον ἐπ' αὐτὸν ὅλην τὴν σπεῖραν· καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν περιέθηκαν αὐτῷ χλαμύδα κοκκίνην, καὶ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ κάλαμον ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, καὶ γονυπετήσαντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐνέπαιζον αὐτῷ λέγοντες· χ, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐμπτύσαντες εἰς αὐτὸν ἔλαβον

Καὶ ἐνῶ καθόταν αὐτὸς ἐπάνω στῆ δικαστικῆ ἔδρα, ἔστειλε ἢ γυναίκα του νά τοῦ ποῦν· δέν ἔχεις τίποτε μέ τόν ἀθῶο ἐκεῖνο. διότι πολλά ἔπαθα στό ὄνειρό μου σήμερα ἐξ αἰτίας του. Στό μεταξύ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ προὔχοντες ἔπεισαν τά πλήθη, νά ζητήσουν τόν Βαραββᾶ, καὶ νά θανατώσουν τόν Ἰησοῦ. Καὶ ξαναρώτησε ὁ ἡγεμόνας καὶ τοὺς εἶπε· ποιόν ἀπό τοὺς δύο θέλετε νά σᾶς ἐλευθερώσω; Κι ἐκεῖνοι εἶπαν· τόν Βαραββᾶ. Τούς λέγει ὁ Πιλάτος· τί νά κάνω λοιπόν τόν Ἰησοῦ τόν λεγόμενο Χριστό; Τοῦ λένε ὅλοι· Νά σταυρωθεῖ. Καὶ ὁ ἡγεμόνας εἶπε· Γιατί; τί κακό ἔκενε; Ἀλλά ἐκεῖνοι περισσότερο φώναζαν λέγοντας· Νά σταυρωθεῖ. Καὶ βλέποντας ὁ Πιλάτος ὅτι καμμιά ὠφέλεια δέν ἔφερε, ἀλλά ὁ θόρυβος μεγαλώνει, πῆρε νερό καὶ ἔνιψε καλά τά χεῖρα του μπροστά στό πλήθος λέγοντας· εἶμαι ἀθῶος ἀπό τό αἷμα αὐτοῦ τοῦ δικαίου· ἐσεῖς θά εἰσθε ἔνοχοι. Καὶ ἀποκρίθηκε ὅλο τό πλήθος καὶ εἶπε· ἢ εὐθύνη καὶ ἢ ἐνοχή γιά τό αἷμα του ἄς πέσει ἐπάνω σ' ἐμᾶς καὶ στά παιδιά μας. Τότε τοὺς ἐλευθέρωσε τό Βαραββᾶ, καὶ τόν Ἰησοῦ ἀφοῦ διέταξε νά τόν μαστιγώσουν, τόν παρέδωσε γιά νά σταυρωθεῖ. Τότε οἱ στρατιῶτες τοῦ ἡγεμόνα, ἀφοῦ πῆραν τόν Ἰησοῦ μέσα στό πραιτώριο, συγκέντρωσαν ἐναντίον του ὅλη τὴ σπεῖρα· καὶ ἀφοῦ τόν ξέντυσαν, τόν ἔντυσαν μέ κόκκινο μανδύα, (γιά νά τόν περιγελάσουν), καὶ ἀφοῦ ἔπλεξαν στεφάνι ἀπό ἀγκάθια, τό τοποθέτησαν ἐπάνω στό κεφάλι του (ὡς στέμμα, καὶ ἔβαλαν) στό δεξί του χέρι Κάλαμο (ὡς βασιλικό σκῆπτρο), καὶ γονατίζοντας μπροστά του τόν κοροΐδευαν λέγοντας· χαῖρε, βασιλιά τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἀφοῦ τόν ἔφτυναν, ἔπαιρναν τό καλάμι καὶ

τόν κάλαμον καὶ ἔτυπτον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῶ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν χλαμύδα καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ σταυρῶσαι. Ἐξερχόμενοι δὲ εὗρον ἄνθρωπον Κυρηναῖον ὀνόματι Σίμωνα· τοῦτον ἠγγάρευσαν ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.

Ἀντίφωνον ΙΓ'.

Τὸ ἄθροισμα τῶν Ἰουδαίων, τῷ Πιλάτῳ ἠτήσαντο, σταυρωθῆναί σε Κύριε· αἰτίαν γὰρ ἐν σοὶ μὴ εὐρόντες, τὸν ὑπεύθυνον Βαραββᾶν ἠλευθέρωσαν, καὶ σὲ τὸν Δίκαιον κατεδίκαναν, μαιφονίας ἔγκλημα κληρωσάμενοι. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε, τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν, ὅτι κενά, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Ὅν πάντα φορῖσσει καὶ τρέμει, καὶ πᾶσα γλῶσσα ὑμνεῖ, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν, καὶ Θεοῦ σοφίαν οἱ Ἱερεῖς ἐρράπισαν, καὶ ἔδωκαν αὐτῶ χολήν· καὶ πάντα παθεῖν κατεδέξατο, σῶσαι θέλων ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, τῷ ἰδίῳ αἵματι, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ τεκοῦσα, διὰ λόγου ὑπὲρ λόγον, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, αὐτὸν δυσώπει, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀντίφωνον ΙΔ'.

Κύριε, ὁ τὸν Ληστήν συνοδοιπόρον λαβών, τὸν ἐν αἵματι χειῖρας μολύναντα, καὶ ἡμᾶς σὺν

τόν χτυποῦσαν στό κεφάλι του. Καὶ ὅταν τὸν περιγέλασαν (ἀρκετά), τοῦ ἔβγαλαν τὸν κόκκινο μανδύα καὶ τοῦ φόρεσαν τὰ δικά του ἐνδύματα, καὶ τὸν πῆραν καὶ τὸν πῆγαν, γιὰ νὰ τὸν σταυρῶσουν. Βγαίνοντας ὁμως βρῆκαν κάποιον ἄνθρωπο, πού ὀνομαζόταν Σίμωνα καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Κυρηναϊκὴ (τῆς Ἀφρικῆς)· αὐτὸν ἠγγάρευσαν νὰ σηκῶσει τὸ Σταυρὸ του.

Ἀντίφωνον ΙΓ'.

Τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος τῶν Ἰουδαίων ζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτο, νὰ σταυρωθεῖς ἐσὺ, Κύριε· διότι, χωρὶς νὰ βροῦν καμμιά ἐνοχὴ σ' ἐσένα, ἐλευθέρωσαν τὸν ἐνοχο Βαραββᾶ, καὶ καταδίκαναν ἐσένα τὸν Δίκαιο, κι ἔτσι φορτώθηκαν ὡς κληρονομία στυγερό (ἀποκρουστικό) ἔγκλημα. Ἀλλὰ δὸς τους, Κύριε, τὴν ἀνταπόδοσή τους, διότι σχεδίασαν ἐναντίον σου πράγματα ἄδικα καὶ ἀνόητα (κούφια).

Αὐτὸν πού τὰ πάντα φορῖτουν καὶ τρέμουν, καὶ κάθε γλῶσσα ὑμνεῖ, τὸν Χριστό πού εἶναι δύναμη καὶ σοφία τοῦ Θεοῦ, οἱ ἱερεῖς τὸν ράπισαν (τὸν χαστούκισαν), καὶ τοῦ ἔδωσαν νὰ πιεῖ χολή· καὶ ὁμως, αὐτὸς καταδέχθηκε νὰ πάθει τὰ πάντα, θέλοντας νὰ σώσει ἡμᾶς ἀπὸ τίς ἀνομίες μας, μὲ τὸ δικό του αἷμα ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, ἐσὺ πού γέννησες μὲ ἓνα λόγο, ἀλλὰ ὑπερφυσικά, τὸν δικό σου Δημιουργό, αὐτὸν ἰκέτευε νὰ σώσει τίς ψυχές μας.

Ἀντίφωνον ΙΔ'.

Κύριε, ἐσὺ πού ἔλαβες ὡς συνοδοιπόρο τὸν ληστή, ὁ ὁποῖος μόλυνε τὰ χεῖρια του μὲ αἷμα, συγκατρίθησε κι

αὐτῶ καταρίθμησον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Μικρὰν φωνὴν ἀφῆκεν ὁ Ληστής ἐν τῷ σταυρῷ, μεγάλην πίστιν εὗρε, μιᾷ ῥοπῇ ἐσώθη, καὶ πρῶτος Παραδείσου, πύλας ἀνοίξας εἰσῆλθεν. Ὁ αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν προσδεξάμενος, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ δι' Ἀγγέλου, τὴν χαρὰν τοῦ Κόσμου δεξαμένη. Χαῖρε ἡ τεκοῦσα, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Κύριον, χαῖρε ἡ ἀξιοθεῖσα γενέσθαι, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον ΙΕ'.

Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. (ἐκ γ'). Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται, ὁ περιβάλλον τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ῥάπισμα κατεδέξατο, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. Ἦλοις προσηλώθη, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγχη ἐκεντήθη, ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμέν σου τὰ Πάθη Χριστέ. (ἐκ γ'). Δεῖξον ἡμῖν, καὶ τὴν ἔνδοξόν σου Ἀνάστασιν.

Μὴ ὡς Ἰουδαῖοι ἐορτάσωμεν· καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστὸς ὁ Θεός, ἀλλ' ἐκκαθάρωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, καὶ εἰλικρινῶς δεηθῶμεν αὐτῶ.

ἐμᾶς μαζί του ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Λίγα λόγια εἶπε ὁ ληστής ἐπάνω στό σταυρό, μεγάλη ἐμπιστοσύνη βρῆκε (ἀπὸ τὸ Χριστὸ ὡς ἀνταπόκριση). Σὲ μιὰ στιγμή σώθηκε, καὶ ἀφοῦ ἀνοίξε πρῶτος τίς πύλες τοῦ Παραδείσου, μπῆκε μέσα. Ἐσύ πού δέχθηκες τὴ μετανοιά του, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε, ἐσύ πού μέ λόγο Ἀγγέλου δέχθηκες τό χαρμόσυνο μήνυμα γιά τόν τόν Κόσμο (τόν εὐαγγελισμό). Χαῖρε, ἐσύ πού γέννησες τόν Δημιουργό καί Κύριό σου. χαῖρε, ἐσύ πού ἀξιώθηκες νά γίνεις Μητέρα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον ΙΕ'.

Σήμερα κρέμεται ἐπάνω στό ξύλο (τοῦ Σταυροῦ), αὐτός πού κρέμασε τὴ γῆ ἐπάνω στά νερά (γ'). Στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια φορεῖ ὁ Βασιλιάς τῶν Ἀγγέλων. Ψεύτικο βασιλικό ἔνδυμα ντύνεται, αὐτός πού ντύνει τὸν οὐρανὸ μέ τὰ σύννεφα. Ῥάπισμα (χαστούκι) καταδέχθηκε, αὐτός ὁ ὁποῖος ἐλευθέρωσε τὸν Ἰορδάνη τὸν Ἀδάμ (ἀπὸ τὴ σκλαβιά τοῦ διαβόλου). Μὲ καρφιά καρφώθηκε ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ λόγχη τρυπήθηκε ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμε τὰ πάθη σου, Χριστέ (γ'). Δεῖξε μας καὶ τὴν ἔδοξή σου Ἀνάσταση.

Ἄς μὴ γιορτάσουμε, ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι· διότι τό πασχάλιο ἀρνὶ πού θυσιάσθηκε γιά μᾶς, εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ Θεός· ἀλλὰ ἄς καθαρίσουμε τούς ἑαυτοὺς μας ἀπὸ κάθε μολυσμό, καὶ μέ εἰλικρίνεια ἄς τὸν παρακαλέσουμε. Σή-

Ἀνάστα, Κύριε, σῶσον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις
ὑπάρχει τῷ λαῷ σου, καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες,
σὲ τὸν σταυρωθέντα, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν.

Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁρῶσά σε κρεμάμενον, Χριστέ, ἢ σὲ
κυήσασα, ἀνεβόα· τί τὸ ξένον ὁ ὄρῳ, μυστήριον
Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ
πηγνύμενος, ζωῆς χορηγέ;

Κάθισμα.

Ἐξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ
νόμου, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι· τῷ σταυρῷ
προσηλωθεῖς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεῖς, τὴν
ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις. Σωτὴρ ἡμῶν
δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον ΣΤ'.

Κατὰ Μάρκον. (ΙΕ' . 16-32).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται ἀπήγαγον
τὸν Ἰησοῦν ἔσω τῆς αὐλῆς, ὃ ἐστὶ πραιτώριον,
καὶ συγκαλοῦσιν ὅλην τὴν σπεῖραν· καὶ
ἐνδύουσιν αὐτὸν πορφύραν καὶ περιτιθέασιν
αὐτῷ πλέξαντες ἀκάνθινον στέφανον, καὶ
ἤρξαντο ἀσπάζεσθαι αὐτόν· χαῖρε ὁ βασιλεὺς
τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἔτυπτον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν
καλάμῳ καὶ ἐνέπτυνον αὐτῷ, καὶ τιθέντες τὰ
γόνατα προσεκύνουν αὐτῷ. Καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν
αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν καὶ
ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια, καὶ

κω, Κύριε, σῶσε μας ὡς φιλόανθρωπος.

Ὁ Σταυρός σου, Κύριε, γιὰ μᾶς τό λαό σου εἶναι ζωὴ
καὶ ἀνάστασις, καὶ ἔχοντας πεποίθησι σ' αὐτόν, ὑμνοῦμε
ἐσένα τὸν Θεό μας πού σταυρώθηκες. Ἐλέησέ μας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Βλέποντάς σέ κρεμασμένο (στό Σταυρό), Χριστέ,
αὐτὴ πού σ' ἐγέννησε, φώναζε· τί εἶναι αὐτό τό παράξενο
μυστήριον, πού βλέπω, Υἱέ μου; πῶς πεθαίνεις μέ τό σῶμα
σου καρφωμένο ἐπάνω σέ Σταυρό, Χορηγέ τῆς ζωῆς;

Κάθισμα.

Μᾶς ἐξαγόρασες ἀπό τὴν κατάρα τοῦ νόμου μέ τό
τίμιό σου Αἷμα· ἀφοῦ καρφώθηκες στό Σταυρό καὶ τρυ-
πήθηκες μέ τὴ λόγχη, πήγασες τὴν ἀθανασία στους
ἀνθρώπους. Σωτήρα μας δόξα σ' ἐσένα.

Εὐαγγέλιον ΣΤ'.

Κατὰ Μάρκον. (ΙΕ' . 16-32).

Ἐκεῖνο τὸν καιρό οἱ στρατιῶς ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ στὴν
ἐσωτερικὴ αὐλὴ ὅπου ἦταν τό πραιτώριον καὶ συγκέντρω-
σαν ὅλη τὴν σπεῖρα (τὴν φρουρά). Καὶ τὸν ἔντυσαν μέ
κόκκινο μανδύα, καὶ ἀφοῦ ἔπλεξαν στεφάνι ἀπὸ
ἀγκάθια, τό τοποθέτησαν στό κεφάλι του (ὡς στέμμα),
καὶ ἄρχισαν νά τὸν χαιρετοῦν (κοροϊδευτικά) λέγοντας·
χαῖρε, βασιλιά τῶν Ἰουδαίων· Καὶ χτυποῦσαν τό κεφάλι
του μέ ἓνα καλάμι, καὶ γονάτιζαν καὶ τὸν προσκυνοῦσαν.
Καὶ ὅταν τὸν περιγέλασαν ἀρκετά, τὸν ξέντυσαν ἀπὸ τὴν
πορφύρα, καὶ τὸν ἔντυσαν μέ τὰ δικά του ἐνδύματα, καὶ
τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν πόλη, γιὰ νά τὸν σταυρώσουν. Καὶ

ἐξάγουσιν αὐτὸν ἵνα σταυρώσωσιν αὐτόν. Καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, ἐρχόμενον ἀπ' ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καὶ Ρούφου, ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ. Καὶ φέρουσιν αὐτὸν ἐπὶ Γολγοθᾶ τόπον, ὃ ἐστι μεθερμηνευόμενον κρανίου τόπος. Καὶ ἐδίδουν αὐτῷ πιεῖν ἐσμυρνισμένον οἶνον· ὃ δὲ οὐκ ἔλαβε. Καὶ σταυρώσαντες αὐτὸν διαμερίζονται τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον ἐπ' αὐτὰ τίς τί ἄρῃ. Ἦν δὲ ὥρα τρίτη καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν. Καὶ ἦν ἡ ἐπιγραφή τῆς αἰτίας αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένη: Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ σὺν αὐτῷ σταυροῦσι δύο ληστές, ἓνα ἐκ δεξιῶν καὶ ἓνα ἐξ εὐωνύμων αὐτοῦ. Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφή ἡ λέγουσα· καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη. Καὶ οἱ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες· Οὐὰ, ὃ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν! Σῶσον σεαυτὸν καὶ κατάβα ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους μετὰ τῶν γραμματέων ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι. Ὁ Χριστὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμεν αὐτῷ.

Μακαρισμοί.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Μακάριοι οἱ

ἀγγάρευσαν κάποιον περαστικό, τὸν Σίμωνα τὸν Κυρηναῖο πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸ χωράφι του, τὸν πατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ρούφου, νά σηκώσει τὸ Σταυρὸ του. Καὶ τὸν ἔφεραν σὲ κάποιο λόφο, τὸν Γολγοθᾶ, πού ἄν μεταφρασθεῖ στὰ Ἑλληνικά σημαίνει τόπος κρανίου. Καὶ τοῦ ἔδιναν νά πιεῖ κρασί ἀνακατωμένο μέ σμύρνα ὡς ναρκωτικό, (γιά νά μὴ αισθανθεῖ πολὺ τούς πόνους καὶ τούς δυσκολέψει στὴν ἐκτέλεση). Κι ἐκεῖνος δέν πῆρε. Καὶ ἀφοῦ τὸν σταύρωσαν, μοίρασαν τὰ ἐνδύματά του ρίχνοντας κλῆρο, γιά νά δοῦν τί θά πάρει ὁ καθένας. Καὶ ἦταν τρίτη ὥρα ἀπὸ τὴν ἀνατολή τοῦ ἡλίου καὶ τὸν σταύρωσαν. Καὶ ἦταν ἡ ἐπιγραφή τῆς κατηγορίας του γραμμένη στό ἐπάνω μέρος τοῦ Σταυροῦ· Ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ μαζί του σταύρωσαν δύο ληστές, ἓνα ἀπὸ τὰ δεξιά του καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ ἀριστερά του. Καὶ ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία πού ἔλεγε· καὶ κατατάχθηκε μετὰ τῶν παρανόμων. Καὶ αὐτοὶ πού προσπερνοῦσαν τὸν κακολογοῦσαν κινώντας τὰ κεφάλια τους καὶ λέγοντας· Οὐὰ, ἐσύ πού θά γκρέμιζες τὸ Ναὸ καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θά τὸν ἀνοικοδομοῦσες! Σῶσε τὸν ἑαυτὸ σου καὶ κατέβα ἀπὸ τὸ Σταυρὸ. Ὁμοια καὶ οἱ ἀρχιερεῖς μαζί μέ τούς γραμματεῖς κοροϊδεύοντάς τον μετὰ τούς ἔλεγαν· ἄλλους ἔσωσε, τὸν ἐντὸς του ὅμως δέν μπορεῖ νά τὸν σώσει. Ὁ Χριστὸς ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ ἄς κατέβει τώρα ἀπὸ τὸν Σταυρὸ, γιά νά δοῦμε καὶ νά πιστέψουμε σ' αὐτόν.

Μακαρισμοί.

Στὴ Βασιλείᾳ σου θυμήσου μας, Κύριε, ὅταν ἔλθεις στὴ Βασιλείᾳ σου. Μακάριοι (εὐτυχεῖς) εἶναι ὅσοι ἔχουν

πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδάμ, Παραδείσου γέγονεν ἄποικος, διὰ ξύλου δὲ σταυροῦ, ὁ Ληστής Παράδεισον ᾤκησεν. Ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος, ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ὠμολόγησε τὸν κρυπτόμενον. Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Τὸν τοῦ νόμου Ποιητὴν, ἐκ μαθητοῦ ὠνήσαντο ἄνομοι, καὶ ὡς παράνομον αὐτόν, τῷ Πιλάτου βήματι ἔστησαν, κραυγάζοντες· σταύρωσον, τὸν ἐν ἐρήμῳ τούτους μαναδοτήσαντα. Ἡμεῖς δὲ τὸν δίκαιον Ληστήν μιμησάμενοι, πίστει κράζομεν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Τῶν θεοκτόνων ὁ ἔσμός, Ἰουδαίων ἔθνος τὸ ἄνομον, πρὸς Πιλάτον ἐμμανῶς, ἀνακράζων ἔλεγε· σταύρωσον, Χριστὸν τὸν ἀνεύθυνον. Βαραββᾶν δὲ μᾶλλον οὗτοι ἠτήσαντο. Ἡμεῖς δὲ

ταπεινὸ φρόνημα, διότι σ' αὐτούς ἀνήκει ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι εἶναι ὅσοι πενθοῦν, διότι αὐτοὶ θά παρηγορηθοῦν.

Μακάριοι εἶναι οἱ πραεῖς, διότι αὐτοὶ θά κληρονομήσουν τὴ γῆ.

Μέ ξύλο (τό δέντρο τῆς γνώσεως) ὁ Ἀδάμ ἐξορίσθηκε ἀπὸ τὸν Παράδεισο, μέ τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ ὁ Ληστής ἐγκαταστάθηκε στὸν Παράδεισο. Διότι ὁ πρῶτος ἐπειδὴ ἔφαγε, παρέβη τὴν ἐντολὴ τοῦ Δημιουργοῦ, ὁ δεύτερος ὅμως σταυρωμένος μαζί του ὁμολόγησε Θεόν, αὐτόν πού κρυβόταν. Θυμήσου κι ἐμᾶς, Σωτήρα, στή βασιλεία σου.

Μακάριοι αὐτοὶ πού ποθοῦν (ὡς δίψα καὶ πείνα) τὴν δικαιοσύνη, διότι αὐτοὶ θά χορτάσουν.

Τὸν ἰδρυτὴ τοῦ Νόμου τὸν ἀγόρασαν οἱ παράνομοι, καὶ τὸν ὀδήγησα στό δικαστικὸ βῆμα τοῦ Πιλάτου ὡς παράνομο φωνάζοντας· σταύρωσε τον, αὐτόν πού στήν ἔρημο τούς ἔδωσε τό Μάννα. Ἐμεῖς ὅμως μιμούμενοι τὸν δίκαιο Ληστή μέ πίστη κραυγάζουμε. Θυμήσου κι ἐμᾶς, Σωτήρα, στή Βασιλεία σου.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, διότι αὐτοὶ θά ἐλεηθοῦν.

Ὁ συρφετός (τό χυδαῖο πλῆθος), πού θανάτωσε τὸν Θεάνθρωπο, τό παράνομο ἔθνος τῶν Ἰουδαίων μέ μανία ἔλεγε στὸν Πιλάτο, νά σταυρώσει τὸν Χριστό πού ἦταν ἀθῶος. Καὶ ζήτησαν μᾶλλον νά ἐλευθερώσουν τὸν

φθεγγόμεθα, Ληστοῦ τοῦ εὐγνώμονος, τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν. Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Ἡ ζωηφόρος σου Πλευρά, ὡς ἐξ Ἐδέμ πηγὴ ἀναβλύζουσα, τὴν Ἐκκλησίαν σου, Χριστέ, ὡς λογικὸν ποτίζει Παράδεισον, ἐντεῦθεν μερίζουσα, ὡς εἰς ἀρχὰς εἰς τέσσαρα Εὐαγγέλια, τὸν Κόσμον ἀρδεύουσα, τὴν κτίσιν εὐφραίνουσα, καὶ τὰ ἔθνη πιστῶς, διδάσκουσα, προσκυνεῖν τὴν Βασιλείαν σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Ἐσταυρώθης δι' ἐμέ, ἵνα ἐμοὶ πηγάσης τὴν ἄφεσιν· ἐκεντήθης τὴν πλευράν, ἵνα κρουνοὺς ζωῆς ἀναβλύσης μοι· τοῖς ἡλοῖς προσήλωσαι, ἵνα ἐγὼ τῷ βάθει τῶν παθημάτων σου, τὸ ὕψος τοῦ κράτους σου, πιστούμενος κράζω σοι, ζωοδότα Χριστέ. Δόξα καὶ τῷ Σταυρῷ Σῶτερ, καὶ τῷ Πάθει σου.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἔστιν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Σταυρουμένου σου Χριστέ, πᾶσα ἡ κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδονεῖτο φόβῳ τοῦ κράτους σου· φωστῆρες ἐκρύπτοντο, καὶ τοῦ Ναοῦ ἐρράγη τὸ καταπέτασμα· τὰ ὄρη ἐτρόμαξαν, καὶ πέτραι

Βαραββᾶ. Ἐμεῖς ὁμως ἐπαναλαμβάνουμε πρὸς αὐτόν τὴν φωνὴν τοῦ εὐγνώμονα ληστή. Θυμήσου κι ἐμᾶς, Σωτήρα, στή Βασιλεία σου.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ στὴν καρδιά, διότι αὐτοὶ θὰ δοῦν τό Θεό.

Ἡ πλευρά σου πού φέρνει τὴν ζωή, ἡ ὁποία ἀναβλύζει ὡς πηγὴ ἀπὸ τὸν Παράδεισο, ποτίζει τὴν Ἐκκλησία σου, Χριστέ, ὡς λογικό (πνευματικό) Παράδεισο, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διοχετεύει τὰ διδάγματα τῆς ὡς τέσσερις κατευθύνσεις στὰ τέσσερα Εὐαγγέλια, ποτίζοντας τὸν Κόσμο, εὐφραίνοντας τὴν κτίση, διδάσκοντας τὰ ἔθνη νά προσκυνοῦν μέ πίστη τὴ Βασιλεία σου.

Μακάριοι εἶναι οἱ εἰρηνοποιοί, διότι αὐτοὶ θὰ ὀνομασθοῦν Υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.

Σταυρώθηκες γιὰ μένα, γιὰ νά πηγάσεις σ' ἐμένα τὴ συγχώρηση· τραυματίσθηκες στὴν πλευρά γιὰ νά ἀναβλύσεις σ' ἐμένα βρῦσες (ἀφθονία) ζωῆς· καρφώθηκες μέ τὰ καρφιά, ὥστε ἐγὼ μέ τό βάθος τῶν παθημάτων σου, ἀναλογιζόμενος τό ὕψος τῆς ἐξουσίας σου, νά βεβαιωθῶ καὶ νά κράζω σ' ἐσένα, ζωοδότα Χριστέ. Δόξα καὶ στό Σταυρό, Σωτήρα, καὶ στό Πάθος σου.

Μακάριοι ὅσοι καταδιώκονται γιὰ χάρη τῆς δικαιοσύνης, διότι σ' αὐτούς ἀνήκει ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ὅταν σταυρωνόσουν, Χριστέ, ὅλη ἡ κτίση βλέποντας αὐτό τό θέαμα ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς σειόνταν δυνατὰ ἐπειδὴ φοβοῦνταν τὴ δύναμή σου· ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἀστέρια ἐκρῦβαν τό φῶς τους, καὶ τοῦ Ναοῦ τό παραπέτασμα σχίσθηκε· τὰ ὄρη τρόμαξαν, καὶ οἱ πέτρες θρῦμ-

ἐσχίσθησαν, καὶ Ληστής ὁ πιστός, κραυγάζει σοὶ σὺν ἡμῖν, Σωτὴρ τὸ Μνήσθητι.

Μακάριοι ἐστὲ ὅταν ὄνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

Τὸ χειρόγραφον ἡμῶν, ἐν τῷ Σταυρῷ διέρρηξας, Κύριε, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς, τὸν ἐκεῖσε τύραννον ἔδησας, ῥυσάμενος ἅπαντας ἐκ δεσμῶν θανάτου τῇ ἀναστάσει σου· δι' ἧς ἐφωτίσθημεν, φιλόνηρωπε Κύριε, καὶ βοῶμέν σοι. Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ τοῦ θανάτου λύσας τὴν δύναμιν, καὶ ἐξαλείψας ὡς Θεός, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον, Κύριε, Ληστοῦ τὴν μετάνοιαν, καὶ ἡμῖν παράσχου μόνε φιλόνηρωπε, τοῖς πίστει λατρεύουσι, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ βοῶσί σοι. Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Δόξα...

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα πάντες τὸ ἅγιον, ὁμοφρόνως οἱ πιστοὶ, δοξολογεῖν ἀξίως εὐξώμεθα, Μονάδα Θεότητος, ἐν τρισὶν ὑπάρχουσιν ὑποστάσεσιν, ἀσύγχυτον μένουσαν, ἀπλῆν, ἀδιαίρετον καὶ

ματίσθησαν, καὶ ὁ πιστὸς Ληστής μαζί μ' ἐμᾶς φωνάζει, Σωτὴρα σ' ἐσένα τὸ Μνήσθητί μου (Θυμήσου με, Κύριε, στή Βασιλεία σου).

Θά εἴσθε μακάριοι, ὅταν σᾶς χλευάσουν, καὶ ὅταν σᾶς καταδιώξουν, καὶ ὅταν θά διαδώσουν κάθε εἶδους ψεύτικες κατηγορίες σέ βάρος σας γιά χάρη μου.

Τό γραμματίό μας (τῶν ἁμαρτιῶν, τῶν χρεῶν πρὸς τὸν Θεό) τό ἔσχισες ἐπάνω στό Σταυρό, Κύριε, καὶ ἀφοῦ συγκαταλέχθηκες μέ τούς νεκρούς, ἔδεσες τόν ἐκεῖ τύραννο (τό διάβολο) ἐλευθερώνοντάς μας ὅλους ἀπό τά δεσμά τοῦ θανάτου μέ τὴν ἀνάστασή σου· μέ τὴν ὁποία φωτισθήκαμε, φιλόνηρωπε Κύριε, καὶ φωνάζουμε σ' ἐσένα. Θυμήσου κι ἐμᾶς, Σωτὴρα, στή Βασιλεία σου.

Νά χαίρετε καὶ νά αισθάνεσθε ἀγαλλίαση, διότι ἡ ἀνταμοιβή σας θά εἶναι μεγάλη στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἐσύ ὁ ὁποῖος ὑψώθηκες στό Σταυρό, καὶ κατέλυσες τὴ δύναμη τοῦ θανάτου, καὶ ἐξαφάνισες ὡς Θεός τὸ γραμματίο τῶν ἁμαρτιῶν, πού ἦταν σέ βάρος μας, Κύριε, δῶσε τὴν μετάνοια τοῦ ληστῆ, μόνε φιλόνηρωπε, καὶ σ' ἐμᾶς πού μέ πίστη σέ λατρεύουμε, Χριστέ Θεέ μας, καὶ φωνάζουμε σ' ἐσένα. Θυμήσου κι ἐμᾶς, Σωτὴρα, στή Βασιλεία σου.

Δόξα...

Ὅλοι οἱ πιστοὶ ἄς εὐχηθοῦμε, μέ τό ἴδιο φρόνημα νά δοξολογοῦμε ἄξια τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, τὴν μία καὶ ἐνιαία Θεότητα, ἡ ὁποία εἶναι τρία πρόσωπα, καὶ μένει ἀσύγχυτη, ἀπλή, ἀδιαίρετη καὶ ἀπρόσιτη (ἀκατανόητη στόν ἀνθρώπινο νοῦ) μέ τὴν

ἀπρόσιτον, δι' ἧς ἐκλυτρουόμεθα, τοῦ πυρός τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν Μητέρα σου Χριστέ, τὴν ἐν σαρκὶ ἀσπόρως τεκοῦσάν σε, καὶ Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον μείνασαν ἄφθορον, αὐτὴν σοὶ προσάγομεν, εἰς πρεσβείαν Δέσποτα πολυέλεε, πταισμάτων συγχώρησιν, δωρήσασθαι πάντοτε, τοῖς κραυγάζουσι. Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Προκείμενον.

Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλιπές με.

Εὐαγγέλιον Ζ'.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΖ' . 33 – 54).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντες οἱ στρατιῶται εἰς τόπον λεγόμενον Γολγοθᾶ, ὃ ἐστὶ λεγόμενος κρανίου τόπος, ἔδωκαν αὐτῷ πιεῖν ὄξος μετὰ χολῆς μεμιγμένον· καὶ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν. Σταυρώσαντες δὲ αὐτὸν διμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ βάλλοντες κλῆρον, καὶ καθήμενοι ἐτήρουν αὐτὸν ἐκεῖ. Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην· οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λησταί, εἷς ἐκ

ὅποια γλυτώνουμε ἀπὸ τῆ φωτιά τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν Μητέρα σου, Χριστέ, ἡ ὅποια σ' ἐγέννησε ὡς ἄνθρωπο χωρὶς μεσολάβηση ἀνδρός, ἡ ὅποια καὶ πρὶν τὴ γέννησή σου ἦταν Παρθένος ἀληθινά, καὶ μετὰ τὴ γέννησή σου ἔμεινε Παρθένος, αὐτὴν σοῦ παρουσιάζουμε, νὰ πρεσβεύει γιὰ μᾶς, Κύριε πολυέλεε, γιὰ νὰ δωρίζεις συγχώρηση τῶν ἁμαρτημάτων πάντοτε, σ' αὐτούς πού κραυγάζουν. Θυμήσου κι ἐμᾶς, Σωτήρα, στὴ Βασιλεία σου.

Προκείμενο.

Διαμοιράσθησαν τὰ ἐνδύματά μου μεταξύ τους, καὶ ἔρριξαν κληρούς γιὰ τὰ ροῦχα μου.

Στίχος. Θεέ μου Θεέ μου, πρόσεξέ με, γιατί μέ ἐγκατέλειψες.

Εὐαγγέλιο Ζ'.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΖ' . 33 – 54).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ἀφοῦ ἦλθαν οἱ στρατιῶτες σέ ἕνα λόφο πού λεγόταν Γολγοθᾶς, τὸ ὅποιο σημαίνει τόπος κρανίου, ἔδωσαν στὸν Ἰησοῦ νὰ πιεῖ ξίδι ἀνακατεμένῳ μὲ χολή· καὶ ἀφοῦ τὸ δοκίμασε, δέν ἤθελε νὰ τὸ πιεῖ. Καὶ ἀφοῦ τὸν σταύρωσαν, διαμοιράσθησαν τὰ ἐνδύματά του ρίχνοντας κλῆρο, καὶ τὸν ἐπιτηροῦσαν καθισμένοι ἐκεῖ. Καὶ ἔβαλαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὴν σέ βάρος του κατηγρία γραμμένη· αὐτός εἶναι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Τότε σταυρώνονται μαζί μέ αὐτὸν δύο ληστές, ἕνας ἀπὸ τὰ δεξιά καὶ ἕνας ἀπὸ τὰ ἀριστερά. Καὶ ἐκεῖνοι πού περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ κοντά, τὸν βλασφημοῦσαν (τόν

δεξιῶν καὶ εἰς ἕξ εὐωνύμων. Οἱ δὲ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινουῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες· ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν! σῶσον σεαυτὸν· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες μετὰ τῶν γραμματέων καὶ πρεσβυτέρων καὶ Φαρισαίων ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι· εἰ βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐστὶ, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ καὶ πιστεύσομεν ἐπ' αὐτῷ· πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν, ῥυσάσθω νῦν αὐτόν, εἰ θέλει αὐτόν· εἶπε γὰρ ὅτι Θεοῦ εἰμι υἱός. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ οἱ λησταὶ οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ ὠνειδίζον αὐτόν. Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης. Περὶ δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλη λέγων. Ἥλι, Ἥλι, λαμᾶ σαβαχθανί; τοῦτ' ἐστὶ Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες; Τινὲς δὲ τῶν ἐκεῖ ἐστηκότων ἀκούσαντες ἔλεγον ὅτι Ἥλιαν φωνεῖ οὗτος. Καὶ εὐθέως δραμῶν εἰς ἕξ αὐτῶν καὶ λαβῶν σπόγγον πλήσας τε ὄξους καὶ περιθεις καλάμῳ ἐπότιζεν αὐτόν. Οἱ δὲ λοιποὶ ἔλεγον· ἄφες ἴδωμεν εἰ ἔρχεται Ἥλιος σῶσον αὐτόν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν κράξας φωνῇ μεγάλη ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Καὶ ἰδοὺ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, καὶ ἡ γῆ ἐσεισθη καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ τὰ

κακολογοῦσαν) κουνώντας τὰ κεφάλια τους καὶ λέγοντας· ἐσύ πού θά κατέλυες τὸν Ναό καὶ σέ τρεῖς ἡμέρες θά τὸν ἀνοικοδομοῦσες! σῶσε τὸν ἑαυτό σου· εἴσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸ Σταυρό. Παρόμοια καὶ οἱ ἀρχιερεῖς περιγελώντας τον μαζί μέ τούς γραμμαμματεῖς καὶ τούς προὔχοντες καὶ τούς φαρισαίους ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσε, ἀλλά τό ἑαυτό του δέν μπορεῖ νά τὸν σώσει· εἴσαι βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ, ἄς κατέβει ἀπὸ τό Σταυρό, καὶ θά πιστέψουμε σ' αὐτόν· ἔχει πεποιθήση στόν Θεό, ἄς τὸν γλυτώσει τώρα, ἄν τὸν θέλει ὁ Θεός· διότι εἶπε ὅτι εἶμαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τό ἴδιο καὶ οἱ ληστές πού σταυρώθηκαν μαζί του τὸν ἐξύβριζαν. Καὶ ἀπὸ τὴν ἕκτη ὥρα (δῶδεκα τό μεσημέρι) ἔγινε σκοτάδι σέ ὅλη τὴ γῆ μέχρι τὴν ἐνάτη ὥρα (τρεῖς τό ἀπόγευμα). Κατά τὴν ἐνάτη περίπου ὥρα (στὶς τρεῖς τό ἀπόγευμα) φώναξε ὁ Ἰησοῦς μέ φωνῇ μεγάλη καὶ εἶπε· Ἥλι, Ἥλι, λαμᾶ σαβαχθανί; τό ὅποιο σημαίνει, Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μέ ἐγκατέλιπες; Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτούς πού στέκονταν ἐκεῖ, οἱ ὅποιοι δέν γνώριζαν τὴν ἀραμαϊκὴ γλῶσσα, ὅταν τό ἄκουσαν αὐτό, ἔλεγον ὅτι τὸν Ἥλια φωνάζει αὐτός. Καὶ ἀμέσως ἕνας ἀπ' αὐτούς ἀφοῦ ἔτρεξε βιαστικά, πῆρε ἕνα σφουγγάρι, καὶ τό βούτηξε στό ξίδι, καὶ ἀφοῦ τό τύλιξε σέ ἕνα καλάμι, προσπαθοῦσε νά τοῦ δώσει νά πιεῖ. Οἱ ἄλλοι ὅμως τοῦ ἔλεγον· ἀφῆσε νά δοῦμε, εἴαν θά ἔλθει ὁ Ἥλιος νά τὸν σώσει. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ κραύγασε μέ φωνῇ μεγάλη παρέδωσε τό πνεῦμα. Καὶ νά, τό παραπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίσθη στά δύο ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω, καὶ ἡ γῆ σεισθηκε, καὶ οἱ πέτρες σχίσθησαν, καὶ τὰ μνημεῖα ἀνοιξαν, καὶ πολλά σώματα τῶν κεκοιμημένων (τῶν

μνημεία ἀνεψήχθησαν καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἀγίων ἠγέρθη, καὶ ἐξεληθόντες ἐκ τῶν μνημείων, μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀγίαν πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς. Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν, ἰδόντες τὸν σεισμόν καὶ τὰ γενόμενα ἐφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος.

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελίς 23-25).

Εὐαγγέλιον Η'.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΓ'. 32-49).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ καὶ ἔτεροι δύο κακοῦργοι σὺν αὐτῷ ἀναιρεθῆναι. Καὶ ὅτε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν τόπον τὸν καλούμενον Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτὸν καὶ τοὺς κακούργους, ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιῶσι. Διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἔβαλον κλῆρον. Καὶ εἰστήκει ὁ λαὸς θεωρῶν. Ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ οἱ ἄρχοντες σὺν αὐτοῖς λέγοντες· ἄλλους ἔσωσε, σωσάτω ἑαυτὸν, εἰ οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ τοῦ Θεοῦ ὁ ἐκλεκτός. Ἐνέπαιζον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ στρατιῶται προσερχόμενοι καὶ ὄξος προσφέροντες αὐτῷ καὶ λέγοντες· εἰ σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σῶσον σεαυτὸν. Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφή γεγραμμένη ἐπ' αὐτῷ γράμμασιν Ἑλληνικοῖς καὶ Ῥωμαϊκοῖς καὶ Ἑβραϊκοῖς· οὗτός ἐστιν ὁ

νεκρῶν) ἀγίων ἀναστήθησαν, καὶ ἀφοῦ βγῆκαν ἀπὸ τὰ μνήματα, μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, μπῆκαν στὴν ἀγία πόλη καὶ ἐμφανίσθησαν σὲ πολλούς. Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος, καὶ αὐτοὶ πού ἦταν μαζί του καὶ ἐπιτηροῦσαν τὸν Ἰησοῦ, βλέποντας τὸν σεισμό καὶ τὰ ἄλλα γεγονότα φοβήθηκαν πάρα πολὺ λέγοντας· ἀληθινὰ Θεοῦ Υἱός ἦταν αὐτός.

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελίς 23-25).

Εὐαγγέλιον Η'.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΓ'. 32-49).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὁδηγοῦνταν μαζί μέ τὸν Ἰησοῦ καὶ ἄλλοι δύο κακοῦργοι γιὰ νά θανατωθοῦν μαζί του. Καὶ ὅταν ἦλθαν στὸν τόπο, ὁ ὁποῖος ὀνομαζόταν Κρανίον, ἐκεῖ σταύρωσαν τὸν ἴδιο καὶ τοὺς κακούργους, τὸν ἕνα στὰ δεξιά καὶ τὸν ἄλλον στὰ ἀριστερά. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε· Πατέρα συγχώρησέ τους, γιατί δέν ξέρουν τί κάνουν. Καὶ μοιράζοντας μεταξύ τους τὰ ροῦχα του ἔρριξαν κλῆρο. Καὶ στεκόταν ὁ λαὸς καὶ ἔβλεπε (σάν νά ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο θέαμα). Καὶ τὸν περιέπαιζαν καὶ οἱ ἄρχοντες μαζί μέ κάποιους ἀπὸ τὸ λαὸ λέγοντας· ἄλλους ἔσωσε, ἄς σώσει τὸν ἑαυτό του, ἐάν αὐτός εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ ἐκλεκτός τοῦ Θεοῦ. Τὸν περιγελοῦσαν ὁμως καὶ οἱ στρατιῶτες πού τὸν πλησίαζαν καὶ τοῦ πρόσφεραν ξίδι καὶ ἔλεγαν· ἐάν ἐσύ εἶσαι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων, σῶσε τὸν ἑαυτό σου. Καὶ ἐπάνω στό Σταυρὸ ἦταν γραμμένη σὲ πινακίδα ἐπιγραφή μέ γράμματα Ἑλληνικά, Ῥωμαϊκά καὶ Ἑβραϊκά· αὐτός εἶναι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς σταυρωμένους κακούργους τὸν περιέπαιζε λέγο-

βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Εἷς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμει αὐτὸν λέγων· εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς. Αποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπετίμα αὐτῷ λέγων· οὐδὲ φοβῆ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ· Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἐπραξε. Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ. Ἦν δὲ ὡσεὶ ὥρα ἕκτη καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης, καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος, καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον· καὶ φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ ὁ Ἰησοῦς εἶπε. Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξέπνευσεν. Ἰδὼν δὲ ὁ ἐκατόνταρχος τὸ γενόμενον ἐδόξασε τὸν Θεὸν λέγων· ὄντως ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν. Καὶ πάντες οἱ συμπαραγενόμενοι ὄχλοι ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην, θεωροῦντες τὰ γενόμενα, τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον. Εἰστήκεισαν δὲ πάντες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ γυναῖκες αἱ συνακολουθήσασαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ὁρῶσαι ταῦτα.

Ωιδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Πρὸς σὲ ὀρθρίζω, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν σεαυτὸν, τῷ πεσόντι κενώσαντα ἀτρέπτως, καὶ μέχρι παθῶν, ἀπαθῶς ὑποκύψαντα, Λόγε

ντας· ἐάν ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστός, σῶσε τὸν ἑαυτό σου καὶ ἐμᾶς. Ἀπαντώντας ὁ ἄλλος τὸν ἐμάλωνε λέγοντας· ἐσύ οὔτε τὸ Θεὸ φοβᾶσαι, τώρα πού βρίσκεσαι στήν ἴδια κατάσταση μέ αὐτόν; Καὶ ἐμεῖς μὲν δίκαια τιμωρούμεθα, διότι ἀπολαμβάνουμε ἄξια γιὰ ὅσα κάναμε· αὐτός ὁμως δὲν ἔκανε κανένα κακό. Καὶ ἔλεγε στόν Ἰησοῦ· θυμήσου με, Κύριε, ὅταν θά ἔλθεις στή βασιλεία σου. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· ἀληθινά σου λέγω ἀπό σήμερα, (ἀπό τή στιγμή πού θά πεθάνουμε), θά εἶσαι μαζί μου στόν Παράδεισο. Καὶ ἦταν περίπου ἕκτη ὥρα (12 τό μεσημέρι), καὶ ἔπεσε σκοτάδι σέ ὅλη τή γῆ μέχρι τήν ἐνάτη ὥρα (τρεῖς τό ἀπόγευμα), καὶ σκοτίσθηκε ὁ ἥλιος, καὶ σχίσθηκε τό παραπέτασμα τοῦ Ναοῦ στή μέση· καὶ ἀφοῦ φώναξε μέ δυνατή φωνή ὁ Ἰησοῦς εἶπε. Πατέρα, στά χέρια σου παραδί- δω τό πνεῦμα μου· καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά ξεψύχησε. Ὅταν εἶδε ὁ ἐκατόνταρχος αὐτό τό γεγονός, δόξασε τὸν Θεὸ λέγοντας· πραγματικά ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν δίκαιος. Καὶ ὅλα τάπλήθη πού εἶχαν ἔλθει ἀπό περιέργεια, μέ τό θέαμα αὐτό, βλέποντας αὐτά πού ἔγιναν, γύριζαν πίσω στήν πόλη κτυπώντας τά στήθη τους ἀπό λύπη καὶ μετάνοια. Καὶ ὅλοι οἱ γνωστοί του καὶ οἱ γυναῖκες πού τὸν ἀκολουθήσαν ἀπό τή Γαλιλαία, στάθηκαν ἀπό μακριά καὶ ἔβλεπαν αὐτά πού συνέβαιναν (τά περιστατικά τῆς σταυρώσεως καὶ τά φαινόμενα πού τρώμαξαν τὸν κόσμο).

Ωιδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀπό τή χαραυγὴ ξυπνῶ, γιὰ νά ἐμφανισθῶ μπροστά σ' ἐσένα, πού ταπεινώσες τὸν ἑαυτό σου χωρὶς ἀλλοίωση, γιὰ χάρη τοῦ Ἀδάμ πού ἔπεσε, καὶ χωρὶς νά πάθει ἡ Θεό-

Θεοῦ. Τὴν εἰρήνην παράσχου μοι, φιλόανθρωπε.

Ῥυφθέντες πόδας, καὶ προκαθαρθέντες, μυστηρίου μεθέξει, τοῦ θείου νῦν Χριστέ, σοῦ οἱ ὑπηρεῖται, ἐκ Σιών ἐλαιῶνος, μέγα πρὸς ὄρος συνανήλθον, ὑμνοῦντές σε φιλόανθρωπε.

Ὅρατε ἔφης, φίλοι, μὴ θροεῖσθε· νῦν γὰρ ἤγγικεν ὥρα, ληφθῆναί με, κτανθῆναι χερσὶν ἀνόμων· πάντες δὲ σκορπισθήσεσθε, ἐμὲ λιπόντες, οὐς συνάξω, κηρῦξαί με φιλόανθρωπον.

Μικρά Συναπτή. Σελίς 26).

Κοντάκιον.

Τὸν δι' ἡμᾶς Σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατεῖδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν. Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἴδιον Ἄρνα, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα πρὸς σφαγὴν ἐλκόμενον, ἠκολούθει Μαρία, τρυχομένη μεθ' ἐτέρων γυναικῶν, ταῦτα βοῶσα. Ποῦ πορεύη Τέκνον, τίνος χάριν, τὸν ταχὺν δρόμον τελεῖς; μὴ ἕτερος γάμος πάλιν ἐστὶν ἐν Κανᾷ; κἄκεῖ νῦν σπεύδεις, ἵνα ἐξ ὕδατος αὐτοῖς οἶνον ποιήσης; συνέλθω σοι Τέκνον, ἢ μείνω σοι μᾶλλον, δός μοι λόγον Λόγε, μὴ σιγῶν παρέλθης με, ὁ ἀγνήν τηρήσας

τητά σου ἔσκυψες μέχρι τὰ Πάθη, Λόγε τοῦ Θεοῦ. Δός μοι τὴν εἰρήνην, φιλόανθρωπε.

Οἱ ὑπηρέτες σου (οἱ Μαθητές σου), Χριστέ, ἀφοῦ πρῶτα ἀπαλλάχθησαν ἀπὸ τῆς ἀκαθαρσίας τῶν ποδιῶν (μέ τὸ νίψιμο) καὶ καθαρίσθησαν μέ τῆ συμμοτοχή τους στό θεϊκό μυστήριο, τώρα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ἀνέβηκαν μαζί σου στό μεγάλο ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, φιλόανθρωπε, ὑμνώντας σε.

Προσέχετε, φίλοι μου, εἶπες, μὴ φοβᾶσθε· γιατί τώρα πλησίασε ἡ ὥρα νά συλληφθῶ καὶ νά θανατωθῶ ἀπὸ χέρια παρανόμων· καὶ ὅλοι θά σκορπισθεῖτε ἐγκαταλείποντάς με, ἀλλά θά σᾶς μαζέψω, γιά νά μέ κηρῦξετε φιλόανθρωπο Θεό.

Μικρή Συναπτή. (Σελίδα 26).

Κοντάκιο.

Αὐτὸν πού γιά μᾶς σταυρώθηκε, ἐλάτε ὅλοι ἄς τὸν ὑμνήσουμε· διότι αὐτὸν εἶδε ἡ Μαρία (ἡ Παναγία) ἐπάνω στόν Σταυρό καὶ ἔλεγε. Μολονότι ὑπομένεις Σταυρό, ἐσύ εἶσαι ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ Παρθένος Μαρία, βλέποντας τό τέκνο της νά ὀδηγεῖται στό θάνατο, (ὅπως βλέπει ἡ προβατίνα τό ἀρνὶ της στή σφαγή), ἀκολουθοῦσε μέ ἄλλες γυναῖκες, ἐνῶ βασανιζόταν, καὶ ἔλεγε τά ἑξῆς. Ποῦ πηγαίνεις, παιδί μου; γιά ποιό λόγο τρέχεις αὐτό τό δρόμο; μήπως γίνεται πάλι ἄλλος γάμος στήν Κανᾷ; Κι ἐκεῖ τώρα πηγαίνεις βιαστικά, γιά νά κάνεις γι' αὐτούς κρασί ἀπὸ νερό; νά ἔλθω μαζί σου, παιδί μου; ἢ μᾶλλον νά μείνω κοντά σου; Πές μου μιά λέξη, Λόγε τοῦ Θεοῦ, μὴ μεπροσπεράσεις

με· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Τῇ ἁγία καὶ μεγάλη Παρασκευῇ, τὰ ἅγια καὶ σωτήρια καὶ φρικτὰ Πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτελοῦμεν, τοὺς ἐμπτυσμούς, τὰ ῥαπίσματα, τὰ κολαφίσματα, τὰς ὕβρεις, τοὺς γέλωτας, τὴν πορφυρᾶν χλαῖναν, τὸν κάλαμον, τὸν σπόγγον, τὸ ὄξος, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχην, καὶ πρὸ πάντων, τὸν σταυρόν, καὶ τὸν θάνατον, ἃ δι' ἡμᾶς ἐκὼν κατεδέξατο· ἔτι δὲ καὶ τὴν τοῦ εὐγνώμονος Ληστοῦ, τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ, σωτήριοι ἐν τῷ Σταυρῷ ὁμολογίαν.

Στίχοι εἰς τὴν Σταύρωσιν.

Ζῶν εἶ Θεὸς σὺ, καὶ νεκρωθεὶς ἐν ξύλῳ, ὦ νεκρὲ γυμνέ, καὶ Θεοῦ ζῶντος Λόγε.

Ἔτεροι εἰς τὸν εὐγνώμονα Ληστήν.

Κεκλεισμένας ἤνοιξε τῆς Ἑδὲμ πύλας,
Βαλὼν ὁ Ληστής κλεῖδα τό, Μνήσθητί μου.

Τῇ ὑπερφυεῖ καὶ περὶ ἡμᾶς παναπίρῳ σου εὐσπλαχνία, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀμήν.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

«Στήλην κακίας ἀντιθέου, Παῖδες θεῖοι παρεδειγμάτισαν· κατὰ Χριστοῦ δὲ

σιωπηλός, ἐσὺ πού με διατήρησες ἀγνή· διότι ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς καὶ Θεός μου.

Συναξάριο.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Κατὰ τὴν ἁγία καὶ Μεγάλη Παρασκευὴ τὰ ἅγια καὶ σωτήρια καὶ φρικτὰ Πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνθυμούμεθα, τοὺς ἐμπτυσμούς (φτυσίματα), τὰ χτυπήματα στό πρόσωπο, (ραπίσματα, τὰ χτυπήματα στόν αὐχένα (στό σβέρο), τίς βρισιές, τὰ περιπαικτικά γέλια, τὴν κόκκινη χλαμύδα, τό καλάμι, τὸν σπόγγο, τό ξίδι, τὰ καρφιά, τὴν λόγχη, καὶ πρὸ πάντων τὸν Σταυρό καὶ τό θάνατο, τὰ ὅποια γιά μᾶς θεληματικά καταδέχθηκε νά ὑπομείνει· καὶ ἐπὶ πλέον τὴ σωτήρια ὁμολογία τοῦ εὐγνώμονα Ληστή ἑπάνω στό Σταυρό, ὁ ὁποῖος σταυρώθηκε μαζί του.

Στίχοι στὴ Σταύρωση.

Εἶσαι ἐσὺ Θεός, ζωντανός καὶ ὅταν πέθανες ἐπάνω στό Σταυρό, ὦ νεκρὲ, γυμνέ, καὶ Λόγε τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ.

Ἄλλοι στίχοι στόν εὐγνώμονα Ληστή.

Τίς κλεισμένες πύλες τοῦ Παραδείσου τίς ἀνοιξε ὁ Ληστής βάζοντας ὡς κλεῖδί τό Μνήσθητί μου.

Μέ τὴν ὑπερφυσική καὶ ὑπεράπειρή σου εὐσπλαχνία, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησέ μας.

Ἀμήν.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Οἱ τρεῖς θεοσεβεῖς Νέοι ντρόπιασαν τὴν ἀντίθεη στήλη τῆς κακίας (τὴν χρυσή εἰκόνα, τό ἄγαλμα τοῦ Να-

φρουαττόμενον ἄνομον συνέδριον, βουλευέται κενά· κτεῖναι μελετᾶ, τὸν ζωῆς κρατοῦντα παλάμη· ὃν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ἀπὸ βλεφάρων Μαθηταί, νῦν ὕπνον ἔφης, Χριστέ, τινάξατε· ἐν προσευχῇ δὲ γρηγορεῖτε, πειρασμῶ μήπως ὄλησθε, καὶ μάλιστα Σίμων· τῷ κραταιῷ γὰρ μείζων πείρα· γινῶθί με, Πέτρε, ὃν πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βέβηλον ἔπος τῶν χειλέων, οὐ ποτε προήσομαι Δέσποτα, σὺν σοὶ θανοῦμαι ὡς εὐγνώμων, κἂν οἱ πάντες ἀρνήσωνται, ἐβόησε Πέτρος· σὰρξ οὐδὲ αἷμα, ὁ Πατήρ σου ἀπεκάλυψέ μοι σέ, ὃν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριον.

Βάθος σοφίας θεϊκῆς, καὶ γνώσεως οὐ πᾶν ἐξερεύνησας, ἄβυσσον δέ μου τῶν κριμάτων, οὐ κατέλαβες ἄνθρωπε, ὁ Κύριος ἔφη· σὰρξ οὐκ ὑπάρχων, μὴ καυχῶ ἀρνήση τρίτον γὰρ με, ὃν πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν...

Ἀπαγορεύεις, Σίμων Πέτρε, ὅπερ πείση

βουχοδονόσορα)· τό παράνομο συνέδριο ὅμως τῶν Ἰουδαίων, γεμάτο ἀπὸ μανία κατὰ τοῦ Χριστοῦ σκέπτεται μάταια καὶ ἄδικα πράγματα· σκέπτεται νὰ θανατώσει, αὐτόν ὁ ὁποῖος μέ τὴν παλάμη του ἐξουσιάζει τὴ ζωή· τὸν ὁποῖον ὅλη ἡ κτίση τὸν ὑμνεῖ δοξάζοντάς τον στοὺς αἰῶνες.

Τινάξτε τώρα ἀπὸ τὰ βλέφαρά σας τὸν ὕπνο, Μαθητές μου, εἶπες Χριστέ· καὶ ἀγρυπνεῖτε στὴν προσευχή, μήπως γλιστρήσετε σέ πειρασμό, καὶ πρό πάντων ἐσὺ Σίμονα (Πέτρε)· Διότι στὸν δυνατὸ (ὅπως ἐσὺ) εἶναι μαγαλύτερος ὁ πειρασμός· γνώρισε, Πέτρε, βαθύτερα ἐμένα, τὸν ὁποῖον ὅλη ἡ κτίση τὸν ὑμνεῖ καὶ τὸν δοξάζει στοὺς αἰῶνες.

Ὁ Πέτρος φώναξε· Κύριε, ποτέ δέ θά βγάλω ἀπὸ τὰ χεῖλη μου λόγο ἀσεβῆ γιὰ σένα· μαζί μ' ἐσένα θά πεθάνω, ὡς πιστὸς Μαθητής, καὶ ἂν ὅλοι σέ ἀρνηθοῦν· δέν ἀποκάλυψε σ' ἐμένα ἄνθρωπος μέ σάρκα καὶ αἷμα, ἀλλὰ ὁ Πατέρας σου ἐσένα, τὸν ὁποῖον ὅλη ἡ κτίση τὸν ὑμνεῖ καὶ τὸν δοξάζει στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιο Πνεῦμα τὸν Κύριο.

Ὁ Κύριος ἀποκρίθηκε στὸν Πέτρο. Ἄνθρωπε, δέν ἐρεύνησες ὅλο τό βάθος τῆς θεϊκῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως, οὔτε κατανόησες τὴν ἄβυσσο τῶν κρίσεων καὶ ἀποφάσεών μου· ἀφοῦ λοιπὸν εἶσαι σάρκα, μὴ καυχᾶσαι· διότι ὄχι μία, ἀλλὰ τρεῖς φορές θά ἀρνηθεῖς ἐμένα, τὸν ὁποῖον εὐλογεῖ ὅλη ἡ κτίση στοὺς αἰῶνες.

Καὶ νῦν...

Ἀποκλείεις, Σίμων Πέτρε, αὐτό πού θά πάθεις σύ-

τάχος ὡς εἴρηται· καὶ σοὶ παιδίσκη, οἷα θᾶπτον προσελθοῦσα πτοήσει σε, ὁ Κύριος ἔφη· πικρῶς δακρῦσας, ἔξεις ὅμως εὐΐλατόν με, ὄν πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καταβασία.

«Στήλην κακίας ἀντιθέου, Παῖδες θεῖοι παρεδειγμάτισαν, κατὰ Χριστοῦ δὲ φρουαττόμενον ἄνομον συνέδριον, βουλευεται κενά, κτεῖναι μελετᾶ, τὸν ζωῆς κρατοῦντα παλάμη· ὄν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας».

Τιμιωτέρα. (Σελίς 29).

Ωιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Ὀλέθριος σπεῖρα θεοστυγῶν, πονηρευομένων, θεοκτόνων συναγωγῆ, ἐπέστη Χριστέ σοι, καὶ ὡς ἄδικον εἶλκε, τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων, ὄν μεγαλύνομεν.

Νόμον ἀγνοοῦντες οἱ ἀσεβεῖς, φωνὰς

ντομα, ὅπως σοῦ εἶπα· καὶ ὅμως μία ὑπηρέτρια πού πολύ σύντομα θά σέ πλησιάσει, θά σέ γεμίσει μέ φόβο, εἶπε ὁ Κύριος· ὅμως ἀφοῦ δακρῦσεις πικρά (γιά τὴν ἄρνησή σου), θά βρεῖς πρόθυμο νά σέ συγχωρήσει ἐμένα, τὸν ὅποιον ὅλη ἡ κτίση τὸν ὑμνεῖ δοξάζοντάς τον στοὺς αἰῶνες.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Καταβασία.

Οἱ τρεῖς θεοσεβεῖς Νέοι ντρόπιασαν τὴν ἀντίθεη στήλη τῆς κακίας (τὴν χρυσή εἰκόνα, τό ἄγαλμα τοῦ Ναβουχοδονόσορα)· τό παράνομο συνέδριο ὅμως τῶν Ἰουδαίων, γεμάτο ἀπό μανία κατὰ τοῦ Χριστοῦ σκέπτεται μάταια καὶ ἄδικα πράγματα· σκέπτεται νά θανατώσει, αὐτόν ὁ ὅποιος μέ τὴν παλάμη του ἐξουσιάζει τὴ ζωή· τὸν ὅποιον ὅλη ἡ κτίση τὸν ὑμνεῖ δοξάζοντάς τον στοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα. (Σελίδα 29).

Ωιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐσένα, πού εἶσαι τιμιώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χωρὶς νά φθαρεῖς τό Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀληθινὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Τό ὀλέθριο τάγμα (ἢ κακούργα φρουρά) τῶν θεομισσητων Ρωμαίων καὶ ἡ πονηρὴ Συναγωγὴ (τῶν Ἑβραίων) πού θανάτωσαν τὸν Θεάνθρωπο, ὄρμησαν, Χριστέ, ἐπάνω σου, καὶ ἔσερνε ὡς κακούργο ἐσένα τὸν Δημιουργό τῶν πάντων πού μεγαλύνουμε.

Ἐπειδὴ ἀγνοοῦσαν τό Νόμο οἱ ἀσεβεῖς, καί

Προφητῶν τε, μελετῶντες διακενῆς, ὡς πρόβατον εἴλκον, σέ τὸν πάντων Δεσπότην, ἀδίκως σφαγιάσαι· ὃν μεγαλύνομεν.

Τοῖς ἔθνεσιν ἔκδοτον τὴν ζωὴν, σὺν τοῖς Γραμματεῦσιν, ἀναιρεῖσθαι οἱ Ἱερεῖς, παρέσχον, πληγέντες, αὐτοφθόνῳ κακίᾳ τὸν φύσει Ζωοδότῃν· ὃν μεγαλύνομεν.

Ἐκύκλωσαν κύνες ὡσεὶ πολλοί, ἐκρότησαν, Ἄναξ, σιαγόνα σὴν ῥαπισμῶ, ἠρώτων σε, σοῦ δέ, ψευδῆ κατεμαρτύρουν· καὶ πάντα ὑπομείνας, ἅπαντας ἔσωσας.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελίς 29-30).

Ἐξαποστειλᾶριον.

Τὸν Ληστήν αὐθημερόν, τοῦ Παραδείσου ἠξίωσας Κύριε, καὶ μὲ τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, φώτισον καὶ σῶσόν με. (ἐκ γ').

Εὐαγγέλιον. Θ.'

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΘ'. 25–37).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκεισαν παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὃν ἠγάπα, λέγει τῇ μητρί αὐτοῦ· Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου, εἶτα λέγει τῷ μαθητῇ· ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου. Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ μαθητὴς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια. Μετὰ τοῦτο εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα ἤδη τετέλεσται, ἵνα τελειωθῇ ἡ γραφή, λέγει.

μελετοῦσαν ἀνώφελα τίς προφητεῖες τῶν Προφητῶν, ἔσερναν γὰρ νὰ σφάξουν ἄδικα, ἐσένα τὸν Ἐξουσιαστὴ τῶν πάντων, τὸν ὁποῖο ἐμεῖς δοξάζουμε μὲ μεγάλη δόξα.

Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς πληγωμένοι ἀπὸ τῆ φθονερῆ κακία τους, παρέδωσαν εὐκόλα τὴ ζωὴ (τὸ Χριστό), πού ἀπὸ τὴ φύση του δίνει ζωὴ, στοὺς εἰδωλολάτρες, νὰ θανατωθεῖ· αὐτὸν ἐμεῖς μεγαλύνουμε.

Σ' ἐκύκλωσαν (οἱ Ἰουδαῖοι) σὰν πολλὰ σκυλιὰ, χτύπησαν, Χριστέ Βασιλιά, τὸ σαγόνι σου μὲ ραπίσματα (χαστούκια), σέ ρωτοῦσαν (γὰρ νὰ βροῦν αἰτία κατηγορίας), καὶ κατέθεταν ἐναντίον σου μαρτυρίες ψεύτικες· καὶ ἀφοῦ τὰ ὑπέμεινες ὅλα ἔσωσες ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελίδα 29-30).

Ἐξαποστειλᾶριον.

Τὸ Ληστὴ τὴν ἴδια μέρα, τὸν ἔκανες ἄξιο γὰρ τὸν Παράδεισο, Κύριε· κι ἐμένα μὲ τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, φώτισε με καὶ σῶσε με. (ἐκ γ').

Εὐαγγέλιο. Θ.'

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΘ'. 25–37).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, στεκόταν κοντὰ στό Σταυρό τοῦ Ἰησοῦ ἡ Μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφὴ (συννυφάδα) τῆς Μητέρας του, ἡ Μαρία ἡ γυναῖκα τοῦ Κλωπᾶ καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν βλέποντας τὴ Μητέρα του καὶ τὸν Μαθητὴ του πού ἀγαποῦσε, νὰ εἶναι ἐκεῖ, λέγει στὴ Μητέρα του· Γυναῖκα (Κυρία), νὰ ὁ υἱός σου, ἔπειτα λέγει στό Μαθητὴ· νὰ ἡ Μητέρα σου. Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα τὴν πῆρε ὁ Μαθητὴς στό κατάλυμά του. Ἐπειτα ἀπ' αὐτό, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ὅλα πλέον πού προφητεύθηκαν ἔχουν ἐκπληρωθεῖ, γὰρ νὰ ἐπαληθευθεῖ

Διψῶ. Σκεῦος οὖν ἔκειτο ὄξους μεστόν· οἱ δὲ πλήσαντες σπόγγον ὄξους καὶ ὑσσώπω περιθέντες προσήνεγκαν αὐτοῦ τῷ στόματι. Ὅτε οὖν ἔλαβε τὸ ὄξος ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Τετέλεσται, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι, ἵνα μὴ μείνη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα ἐν τῷ σαββάτῳ, ἐπεὶ παρασκευὴ ἦν· ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνου τοῦ σαββάτου· ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον ἵνα κατεαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ ἀρθῶσιν. Ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ μὲν πρώτου κατέαξαν τὰ σκέλη καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ· ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη, ἀλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἐνυξε, καὶ εὐθέως ἐξηλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ. Καὶ ὁ ἑωρακῶς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ ἐστὶν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ, καὶ οὐδεὶς οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἵνα καὶ ὑμεῖς πιστεύσητε. Ἐγένετο γὰρ ταῦτα, ἵνα ἡ γραφή πληρωθῇ, Ὅστούν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Καὶ πάλιν ἑτέρα γραφή λέγει· Ὅψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

Αἶνοι. (Στίχοι). (Σελίς 30-32).

Τροπάρια.

Δύο καὶ πονηρὰ ἐποίησεν, ὁ πρωτότοκος υἱός μου Ἰσραήλ· ἐμὲ ἐγκατέλιπε, πηγὴν

σέ ὅλα μέχρι τέλους ἡ Ἁγία Γραφή, λέγει. Διψῶ. Ὑπῆρχε λοιπόν ἐκεῖ ἓνα πήλινο δοχεῖο γεμάτο μέ ξίδι· κι ἐκεῖνοι πού τό ἄκουσαν αὐτό, ἀφοῦ γέμισαν ἓνα σφουγγάρι καὶ τό στερέωσαν σέ ἓν κλωνάρι ὑσσώπου, τό πλησίασαν στό στόμα του. Ὅταν λοιπόν πήρε τό ξίδι ὁ Ἰησοῦς, εἶπε. Ἐχουν πλέον τελειώσει ὅλα, καὶ ἀφοῦ ἔγειρε τὸ κεφάλι του παρέδωσε τό πνεῦμα μέ τή θέλησή του. Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπόν, δέν ἤθελαν νά μείνουν ἐπάνω στό σταυρό τά σώματα κατά τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, ἐπειδὴ προετοιμάζονταν γιά τό Πάσχα πού ἦταν τὴν ἐπομένη ἡμέρα· Καί ἔτσι ἦταν μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνου τοῦ Σαββάτου· παρακάλεσαν λοιπόν τὸν Πιλάτο, νά συντριβοῦν τά κόκαλα τῶν καταδίκων καὶ νά ἀπομακρυνθοῦν. Ἦλθαν λοιπόν οἱ στρατιῶτες, καὶ τοῦ μὲν πρώτου συνέτριψαν τά κόκαλα καὶ τοῦ ἄλλου πού σταυρώθηκε μαζί του· ὅταν ὁμως ἦλθαν στόν Ἰησοῦ, βλέποντάς τον νά εἶναι ἤδη νεκρός, δέν συνέτριψαν τά σκέλη του, ἀλλά ἓνας ἀπό τοὺς στρατιῶτες χτύπησε μέ τὴ λόγχῃ τὴν πλευρά του, καὶ ἀμέσως βγήκε αἷμα καὶ νερό. Καὶ αὐτός πού τό εἶδε αὐτό κατέθεσε τὴ μαρτυρία του, καὶ ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀληθινή, κι ἐκεῖνος γνωρίζει ὅτι λέγει τὴν ἀλήθεια, γιὰ νά πιστέψετε κι ἐσεῖς. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἔγιναν, γιὰ νά ἐκπληρωθεῖ ἡ Ἁγία Γραφή πού λέγει. Δέν θά συντριβεῖ οὔτε ἓνα κόκαλό του. Καὶ πάλι ἄλλη προφητεία λέγει Συντριμμένοι θά δοῦν, αὐτὸν τὸν ὅποῖον τραυμάτισαν.

Αἶνοι. (Στίχοι). (Σελίδα 30-32).

Τροπάρια.

Δύο κακά ἔκανε ὁ πρωτότοκος υἱός μου ὁ Ἰσραήλ (λέγει ὁ Κύριος)· ἐγκατέλειψε ἐμένα τὴν πηγὴ τοῦ νεροῦ

ὕδατος ζωῆς, καὶ ὥρυξεν ἑαυτῷ φρέαρ συντετριμμένον· ἐμέ ἐπὶ ξύλου ἐσταύρωσε, τὸν δὲ Βαραββᾶν ἠτήσατο, καὶ ἀπέλυσεν· ἐξέστη ὁ οὐρανός ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρουσε. Σὺ δὲ Ἰσραὴλ οὐκ ἐνετράπης, ἀλλὰ θανάτῳ με παρέδωκας. Ἄφες αὐτοῖς, Πάτερ ἄγιε· οὐ γὰρ οἶδασι τί ἐποίησαν.

(Δίς).

Ἐκαστον μέλος τῆς ἁγίας σου σαρκός, ἀτιμίαν δι' ἡμᾶς ὑπέμεινε· τὰς ἀκάνθας ἢ κεφαλή, ἢ ὄψις τὰ ἐμπτύσματα, αἱ σιαγόνες τὰ ῥαπίσματα, τὸ στόμα τὴν ἐν ὄξει κερασθεῖσαν χολὴν τῇ γεύσει, τὰ ὦτα τὰς δυσσεβεῖς βλασφημίας. Ὁ νῶτος τὴν φραγγέλωσιν, καὶ ἡ χεὶρ τὸν κάλαμον, αἱ τοῦ ὅλου σώματος ἐκτάσεις ἐν τῷ σταυρῷ, τὰ ἄρθρα τοὺς ἥλους, καὶ ἡ πλευρὰ τὴν λόγχην. Ὁ παθῶν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ παθῶν ἐλευθερώσας ἡμᾶς, ὁ συγκαταβὰς ἡμῖν φιλανθρωπία, καὶ ἀνυψώσας ἡμᾶς, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, πᾶσα ἡ Κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς διεδονήθησαν φόβῳ τοῦ κράτους σου· σοῦ γὰρ ὑψωθέντος σήμερον, γένος Ἑβραίων ἀπώλετο· τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, διερράγη διχῶς, τὰ μνημεῖα ἠνεώχθησαν, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων ἐξανέστησαν. Ἐκατόνταρχος ἰδὼν τὸ θαῦμα, ἔφριξε· παρεστῶσα δὲ ἡ Μήτηρ σου, ἐβόα θρηνηδοῦσα μητρικῶς. Πῶς μὴ θρηνήσω, καὶ

τῆς ζωῆς, καὶ ἔσκαψε γιὰ τὸν ἑαυτό του πηγάδι κατεστραμμένο· ἐμένα ἐπάνω σὲ ξύλο μὲ σταύρωσε, καὶ γιὰ τὸν κακοῦργο Βαραββᾶ ἐζήτησε χάρη καὶ τὸν ἐλευθέρωσε· γι' αὐτὸ τὸ γεγονός ὁ οὐρανός ἔμεινε κατάπληκτος, καὶ ὁ ἥλιος ἔκρουσε τίς ἀκτῖνες του. Ἐσύ ὁμως Ἰσραὴλ δέν αἰσθάνθηκες ντροπή, ἀλλὰ μὲ παρέδωκες στό θάνατο. Συγχώρησέ τους Πατέρα ἄγιε, γιατί δέν γνωρίζουν τί ἔκαναν. (Δίς).

Κάθε μέλος τοῦ ἁγίου σου σώματος γιὰ μένα ὑπέμεινε ἐξευτελισμούς· Τό κεφάλι ἐξευτελίσθηκε μέ τὰ ἀγκάθια, τό πρόσωπο μέ τὰ φτύματα, τὰ σαγόνια μέ τὰ ραπίσματα (τά χαστούκια), τό στόμα σου μέ τή χολή πού ἀνάμικτη μέ ξίδι σοῦ δόθηκε νά τή γευθεῖς, τὰ αὐτιά σου μέ τίς ἀσεβεῖς βλασφημίες. Τά νῶτα σου μέ τή μαστίγωση, καὶ τό χέρι μέ τὸν κάλαμο, ἢ ἔκταση ὅλου τοῦ σώματος μέ τό ἄπλωμα ἐπάνω στό Σταυρό, τὰ χέρια καὶ πόδια μέ τὰ καρφιά, καὶ ἡ πλευρὰ μέ τή λόγχη. Ἐσύ πού ἔπαθες γιὰ μᾶς καὶ μᾶς ἐλευθέρωσες ἀπό τὰ πάθη, πού ταπεινώθηκες γιὰ μᾶς ἀπό φιλανθρωπία, καὶ ἀνύψωσες ἐμᾶς, παντοδύναμε, Σωτήρα, ἐλέησέ μας.

Ὅταν σταυρώθηκες, Χριστέ, ὅλη ἡ Κτίση βλέποντας ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς συγκλονίσθηκαν ἀπό τό φόβο τῆς δυνάμεώς σου· διότι, μόλις ὑψώθηκες στό Σταυρό σήμερα, τό γένος τῶν Ἑβραίων καστράφηκε· τοῦ Ναοῦ τό παραπέτασμα σχίσθηκε στά δύο, τὰ μνημεῖα ἀνοίχθηκαν, καὶ οἱ νεκροὶ ἀναστήθηκαν ἀπό τούς τάφους. Ὁ ἐκατόνταρχος, ὅταν εἶδε τό θαῦμα ἔφριξε· καὶ ἡ Μητέρα σου πού ἦταν ἐκεῖ, ἐφώναζε θρηνηλογώντας ὡς Μητέρα. Πῶς νά μὴ θρηνήσω, καὶ πῶς νά μὴ χτυπήσω τά

τὰ σπλάγχνα μου τύψω, ὀρώσά σε γυμνόν, ὡς κατάκριτον ἐν ξύλῳ κρεμάμενον; Ὁ σταυρωθεὶς καὶ ταφεὶς, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Ἐξέδυσάν με τὰ ἱμάτιά μου, καὶ ἐνέδυσάν με χλαμύδα κοκκίνην· ἔθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου, στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, καὶ ἐπὶ τὴν δεξιάν μου χεῖρα, ἔδωκαν κάλαμον, ἵνα συντριψῶ αὐτούς, ὡς σκεύη κεραμέως.

Καὶ νῦν...

Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μαστίγωσιν, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπεστράφη ἀπὸ ἐμπτυσμάτων· βήματι Πιλάτου παρέστην, καὶ σταυρὸν ὑπέμεινα, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν.

Εὐαγγέλιον Γ'.

Κατὰ Μάρκον. (ΙΕ' 43 – 47).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτῆς, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε. Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἔδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνείλησε τῇ σινδόνι καὶ

σπλάγχνα μου, ὅταν σέ βλέπω γυμνόν, ὡς κατάδικο κρεμασμένον σέ ξύλο (στό Σταυρό); Ἐσύ πού σταυρώθηκες καὶ θάφτηκες, καὶ ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα...

Μέ ξέντυσαν ἀπὸ τὰ ἐνδύματά μου, καὶ μέ ἔντυσαν μέ κόκκινο μανδύα· τοποθέτησαν ἐπάνω στό κεφάλι μου (ὡς στέμμα) στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια, καὶ στό δεξιό μου χέρι μοῦ ἔδωσαν κάλαμο (καλάμι ὡς σκῆπτρο βασιλικό), γιὰ νά τοὺς συντριψῶ ὡς πῆλινα σκεύη (ἀγγεῖα).

Καὶ νῦν...

Τὰ νῶτα μου ἐπέτρεψα νά τά μαστιγώσουν, καὶ τό πρόσωπό μου δέν τό ἔστρεψα (δέν τό ἔκρυψα), γιὰ νά ἀποφύγει τά φτύματα· παρουσιάσθηκα στό δικαστικό βῆμα τοῦ Πιλάτου, καὶ ὑπέμεινα Σταυρό γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Εὐαγγέλιον Γ'.

Κατὰ Μάρκον. (ΙΕ' 43 – 47).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἦλθε ὁ Ἰωσήφ πού καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, σεβαστό καὶ ἐπίσημο μέλος τοῦ συνεδρίου, ὁ ὁποῖος περιμένε καὶ αὐτὸς τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ (πού κύρυττε ὁ Ἰησοῦς), καὶ τόλμησε καὶ ἦλθε στὸν Πιλάτο, καὶ ζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ὁ Πιλάτος ἀπόρησε, ἐάν τόσο γρήγορα πέθανε ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἀφοῦ προσκάλεσε τὸν ἑκατόνταρχο, τὸν ἐρώτησε ἂν ἔχει πολλή ὥρα πού πέθανε· καὶ ἀφοῦ πληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν ἑκατόνταρχο, ὅτι πράγματι πέθανε, χάρισε τὸ σῶμα στὸν Ἰωσήφ. Κι ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἀγόρασε σεντόνι καὶ τὸν κατέβασε ἀπὸ τὸ Σταυρό, τὸν τύλιξε στό σεντόνι καὶ τὸν το-

κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν
λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε
λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία
ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσὴ ἐθεώρουν ποῦ
τίθεται.

Σοὶ δόξα πρέπει... (Σελίς 32-34).

Πληρωτικά. (Σελίς 34-35).

Εὐαγγέλιον ΙΑ'

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΘ'. 38 – 42).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠρώτησεν τὸν Πιλάτον
Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὢν μαθητὴς τοῦ
Ἰησοῦ, κεκρυμμένος δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν
Ἰουδαίων, ἵνα ἄρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ
ἐπέτρεψεν ὁ Πιλάτος. Ἦλθεν οὖν καὶ ἤρε τὸ
σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἦλθε δὲ καὶ Νικόδημος ὁ
ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτὸς τὸ πρῶτον,
φέρων μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόης ὡσεὶ λίτρας
ἐκατόν. Ἔλαβον οὖν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ
ἔδησαν αὐτὸ ἐν ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων,
καθὼς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν.
Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ἐσταυρώθη κήπος, καὶ
ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον καινὸν, ἐν ᾧ οὐδέπω
οὐδεὶς ἐτέθη. Ἐκεῖ οὖν διὰ τὴν Παρασκευὴν
τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐγγὺς ἦν τὸ μνημεῖον,
ἔθηκαν τὸν Ἰησοῦν.

Ἀπόστιχα.

Πᾶσα ἡ Κτίσις, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, θεωροῦσά
σε, ἐν σταυρῷ κρεμáμενον Χριστέ. Ὁ ἥλιος
ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο·

ποθέτησε μέσα σέ μνήμα, τό ὁποῖο ἦταν σκαλισμένο μέ-
σα σέ βράχο, καί κύλισε βαριά πέτρα στήν εἴσοδο τοῦ
μνημείου. Καί ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ
Ἰωσὴ παρατηροῦσαν ποῦ τοποθετήθηκε.

Σοὶ δόξα πρέπει... (Σελίδα 32-34).

Πληρωτικά. (Σελίδα 34-35).

Εὐαγγέλιο ΙΑ'

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΘ'. 38 – 42).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, παρακάλεσε τὸν Πιλάτο ὁ Ἰωσήφ ὁ
ὁποῖος καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία καὶ ἦταν Μαθητὴς
τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλά κρυφὸς ἀπὸ τὸ φόβο τῶν Ἰουδαίων, νά
πάρει τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ τοῦ ἐπέτρεψε ὁ Πιλάτος.
Ἦλθε λοιπὸν καὶ πῆρε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ἦλθε καὶ
ὁ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει στὸν Ἰησοῦ τὴν πρώτη
φορὰ νύχτα, φέρνοντας μίγμα ἀπὸ Σμύρνα καὶ ἀλόη πε-
ρίπου ἑκατό λίτρες (32 κιλά). Πῆραν λοιπὸν τὸ σῶμα τοῦ
Ἰησοῦ, καὶ ἀφοῦ τὸ ἄλειψαν μέ τὰ ἀρώματα, τὸ περιτύλι-
ξαν μέ ἐπιδέσμους, ὅπως συνηθίζουν οἱ Ἰουδαῖοι νά
ἐτοιμάζουν τοὺς νεκροὺς γιὰ τὴν ταφή. Καὶ ὑπῆρχε στὸν
τόπο, ὅπου σταυρώθηκε κήπος καὶ μέσα στὸν κήπο και-
νούριο μνήμα, στό ὁποῖο δέν εἶχε ἀκόμη ταφεῖ κανένας
νεκρός. Ἐκεῖ λοιπὸν, ἐπειδὴ δέν εἶχαν καιρὸ λόγῳ τῆς
προτοιμασίας γιὰ τὸ Πάσχα, ἀλλὰ καὶ διότι ἦταν κοντὰ
τὸ μνημεῖο ἔβαλαν τὸν Ἰησοῦ.

Ἀπόστιχα.

Ὅλη ἡ Κτίση ἄλλοιωνόταν ἀπὸ τὸν φόβο βλέποντάς
σε, Χριστέ, κρεμασμένο στό Σταυρό. Ὁ ἥλιος σκοτιζόταν
καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς συνταράζονταν· τὰ πάντα συνέ-

τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι.
Ὁ ἔκουσίως δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς,
καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον.

Λαὸς δυσσεβῆς καὶ παράνομος, ἵνα τί
μελετᾷ κενὰ; ἵνα τί τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων,
θανάτῳ καταδίκασε; Μέγα θαῦμα! ὅτι ὁ
Κτίστης τοῦ Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων
παραδίδεται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται ὁ
φιλόανθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν Ἄϊδη δεσμώτας
ἐλευθερώσῃ, κρᾶζοντας. Μακρόθυμε Κύριε,
δόξα σοι.

Στίχ. Ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ
εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Σήμερον σὲ θεωροῦσα, ἡ ἄμεμπτος
Παρθένος ἐν Σταυρῷ, Λόγε ἀναρτώμενον,
ὀδυρομένη μητρῶα σπλάγχνα, ἐτέρωτο τὴν
καρδίαν πικρῶς, καὶ στενάζουσα ὀδυνηρῶς ἐκ
βάθους ψυχῆς, παρειᾶς σὺν θριξὶ
καταξαίνουσα, κατετρύχετο· διὸ καὶ τὸ στήθος
τύπτουσα, ἀνέκραγε γοερῶς. Οἴμοι θεῖον
Τέκνον! οἴμοι τὸ φῶς τοῦ Κόσμου! τί ἔδυσ ἐξ
ὀφθαλμῶν μου, ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ; Ὅθεν αἱ
στρατιαὶ τῶν Ἀσωμάτων, τρόμφω συνείχοντο
λέγουσαι. Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ
αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμᾶμενον Χριστέ,

πασχαν μαζί μέ σένα πού τὰ πάντα ἐδημιούργησες. Ἐσύ
πού θεληματικά ὑπέμεινες γιά μᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Διαμοιράσθηκαν τὰ ἐνδύματά μου μεταξύ τους, καί
ἔρριξαν κλήρους γιά τὰ ροῦχα μου.

Ὁ λαός ὁ ἀσεβῆς καὶ παράνομος γιατί μελετᾷ πράγ-
ματα μάταια καὶ ἀνόητα; γιατί καταδίκασε σέ θάνατο τή
ζωή τῶν ἀπάντων; Μεγάλο θαῦμα! διότι ὁ Κτίστης τοῦ
Κόσμου παραδίδεται σέ χεῖρα παρανόμων, καί
ἀνυψώνεται ἐπάνω σέ ξύλο (στό Σταυρό) ὁ φιλόανθρωπος,
γιά νά ἐλευθερώσει τοὺς φυλακισμένους στόν ἄδη πού
κρᾶζουν. Μακρόθυμε (Μεγαλόψυχε) Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Μοῦ πρόσφεραν χολή ἀντί φαγητοῦ, καὶ ὅταν
δίψασα, μοῦ ἔδωσαν νά πιῶ ξίδι.

Σήμερα ἡ ἀμόλυντη Παρθένος, Λόγε τοῦ Θεοῦ, βλέ-
ποντάς σε κρεμασμένον ἐπάνω στό Σταυρό, θρηνοῦσε
μέσα στά μητρικά σπλάγχνα της μέ πληγωμένη πικρὰ τήν
καρδιά της, καὶ στενάζοντας μέ πόνο ἀπό τὰ βάθη τῆς
ψυχῆς της πληγώνοντας τὰ μάγουλά της μαζί μέ τὰ
μαλλιά τῆς κεφαλῆς της βασανιζόταν ἀπό λύπη· γι' αὐτό
καί χτυπώντας τὰ στήθη της ἐφώναζε γοερά. Ἀλλοίμονο,
θεϊκό Παιδί μου! ἀλλοίμονο, φῶς τοῦ Κόσμου! γιατί
ἔσβησες ἀπό τὰ μάτια μου, ἐσύ τό Ἄρνι τοῦ Θεοῦ; Γι' αὐτό
οἱ στρατιές τῶν Ἀγγέλων κυριεύθηκαν ἀπό τρόμο καί
ἔλεγαν. Ακατανόητε Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Στίχ. Ὁ Θεός εἶναι Βασιλιάς μας προαιώνιος, καί
πραγματοποίησε τή σωτηρία στό κεντρικώτερο μέρος τῆς
γῆς.

Βλέποντάς σε κρεμασμένο ἐπάνω στό ξύλο τοῦ

σὲ τὸν πάντων Κτίστην καὶ Θεόν, ἢ σὲ
ἀσπύτως τεκοῦσα, ἐβόα, πικρῶς· Υἱέ μου, ποῦ
τὸ κάλλος ἔδου τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω
καθορᾶν σε, ἀδίκως σταυρούμενον. Σπεῦσον
οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω καὶ γώ, σοῦ τὴν ἐκ
νεκρῶν, τριήμερον ἐξανάστασιν.

Δόξα...

Κύριε, ἀναβαίνοντός σου ἐν τῷ σταυρῷ,
φόβος, καὶ τρόμος ἐπέπεσε τῇ Κτίσει καὶ τὴν
γῆν μὲν ἐκώλυες, καταπιεῖν τοὺς σταυροῦντάς
σε, τῷ δὲ Αἰδη ἐπέτρεπες, ἀναπέμπειν τοὺς
δεσμίους εἰς ἀναγέννησιν βροτῶν. Κριτὰ
ζώντων καὶ νεκρῶν, ζωὴν ἤλθες παρασχεῖν,
καὶ οὐ θάνατον, φιλόνηρωπε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν...

Ἦδη βάπτεται κάλαμος ἀποφάσεως, παρὰ
κριτῶν ἀδίκων, καὶ Ἰησοῦς δικάζεται, καὶ
κατακρίνεται σταυρῷ καὶ πάσχει ἡ Κτίσις, ἐν
σταυρῷ καθορῶσα τὸν Κύριον. Ἀλλ' ὁ φύσει
σώματος δι' ἐμὲ πάσχων, ἀγαθὲ Κύριε, δόξα
σοι.

Εὐαγγέλιο. ΙΒ'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον. (ΚΖ' 62 – 66).

Τῇ ἐπαύριον, ἣτις ἐστὶ μετὰ τὴν
Παρασκευὴν, συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ
Φαρισαῖοι πρὸς Πιλάτον λέγοντες· Κύριε,
ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν ἔτι
ζῶν· μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι. Κέλευσον

Σταυροῦ, Χριστέ, ἐσένα τὸν Κτίστη τῶν πάντων καὶ Θεό,
αὐτὴ πού σέ γέννησε χωρὶς ἀνδρα, φώναζε πικρά· Υἱέ
μου, ποῦ χάθηκε τὸ κάλλος τοῦ προσώπου σου; δέν
ὑποφέρω νὰ σέ βλέπω νὰ σταυρώνεσαι ἄδικα. Βιάσου
λοιπόν νὰ ἀναστηθεῖς, γιὰ νὰ δῶ κι ἐγὼ τὴν τριήμερὴ
σου ἀνάστασι ἀπὸ τοὺς νεκροὺς

Δόξα...

Κύριε, ὅταν ἀνέβαινες ἐπάνω στό Σταυρό, φόβος καὶ
τρόμος ἔπεσε ἐπάνω στὴν Κτίση καὶ ἐμπόδιζες τὴν γῆ,
νὰ καταπιεῖ τοὺς σταυρωτὲς σου, στὸν ἄδη ὅμως
ἐπέτρεπες, νὰ στέλνει ἐπάνω τοὺς φυλακισμένους νε-
κροὺς, γιὰ νὰ τοὺς δοῦν, οἱ ἄνθρωποι, νὰ πιστέψουν, καὶ
ἀναγεννημένοι πνευματικὰ νὰ σωθοῦν. Ἐσύ πού θὰ κρι-
νεις ζωντανούς καὶ νεκρούς, ἤλθες νὰ προσφέρεις ζωὴ
καὶ ὄχι θάνατό, φιλόνηρωπε, δόξα σ' ἐσένα.

Καὶ νῦν...

Τώρα πλέον βυθίζεται στὴ μελάνη ὁ κονδυλοφόρος
(ἢ πέννα, ἢ γραφίδα) τῆς ἀποφάσεως ἀπὸ δικαστὲς
ἀδίκους, καὶ ὁ Ἰησοῦς δικάζεται καὶ καταδικάζεται σὲ
Σταυρό· καὶ πάσχει ἡ Κτίσις, βλέποντας τὸν Κύριο στό
Σταυρό. Ἀλλὰ ἐσύ πού γιὰ μένα πάσχεις μὲ τὴ φύση τοῦ
σώματος, ἀγαθὲ Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Εὐαγγέλιο. ΙΒ'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον. (ΚΖ' 62 – 66).

Τὴν ἄλλη ἡμέρα πού ἐπακολουθεῖ μετὰ τὴν Παρα-
σκευὴν, συγκεντρώθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι
κοντὰ στόν Πιλάτο καὶ τοῦ εἶπαν· Κύριε, θυμηθήκαμε ὅτι
ἐκεῖνος ὁ λαοπλάνος (ὁ ἀγύρτης, ὁ ἀπατεώνας) εἶπε ὅταν
ἀκόμα ζοῦσε· μετὰ τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὸ θάνατό μου θὰ

οὐν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας, μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτός κλέψωσιν αὐτὸν καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ, ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρῶν τῆς πρώτης. Ἔφη αὐτοῖς ὁ Πιλαῶτος· ἔχετε κουστωδία· ὑπάγετε ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε. Οἱ δὲ πορευθέντες ἠσφαλίσαντο τὸν τάφον σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας.

Λαός: Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι... Τρισάγιον.
(Σελίς 17, 1).

Ἀπολυτίκιον.

Ἐξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι, τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις. Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Ἐκτενής. (Σελίς 136-137).

Ἀπόλυσις.

Σοφία. Εὐλόγησον.

Ὁ ὢν εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Στερεώσαι, Κύριος ὁ Θεός, τὴν ἀγίαν καὶ ἀμώμητον πίστιν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, σὺν τῇ ἀγία αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ πόλει ταύτῃ εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἀμήν.

ἀναστηθῶ. Πρόσταξε λοιπὸν νὰ ἀσφαλισθεῖ ὁ τάφος μέχρι τὴν τρίτη ἡμέρα, μήπως ἐλθουν οἱ Μαθητές του καὶ τὸν κλέψουν, καὶ ποῦν στό λαό, ὅτι ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς· καὶ θὰ εἶναι ἡ τελευταία αὐτῆ πλάνη τοῦ λαοῦ χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτη (πού τὸν πίστεψαν ὡς Μεσσία). Καὶ ὁ Πιλαῶτος τοὺς εἶπε· λάβετε φρουρά· πηγαίνατε μόνοι σας στὸν τάφο καὶ ἀσφαλίστε τον ὅπως ξέρετε. Καὶ αὐτοὶ πῆγαν καὶ ἀσφάλισαν τὸν τάφο σφραγίζοντας τὴν πέτρα πού σκέπαζε τὸ μνημεῖο καὶ τοποθέτησαν τὴ φρουρά.

Ὁ λαός: Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι... Τρισάγιο.
(Σελίς (Σελίς 17, 1).

Ἀπολυτίκιο.

Μᾶς ἐξαγόρασες ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ νόμου μέ τὸ τίμιό σου Αἷμα· ἀφοῦ καρφώθηκες στὸν Σταυρό καὶ τρυπήθηκες μέ τὴν λόγχη, πήγασες τὴν ἀθανασία στους ἀνθρώπους. Σωτήρα μας, δόξα σ' ἐσένα.

Ἐκτενής. (Σελίδα 136-137).

Ἀπόλυση.

Ἐδῶ εἶναι ἡ Σοφία. Εὐλόγησέ μας.

(Νὰ εὐλογήσει) ὁ Χριστὸς, ὁ Θεὸς μας, πού εἶναι ἄξιος νὰ δοξάζεται πάντοτε, τώρα καὶ πάντα καὶ στους αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶθε νὰ στερεώσει ὁ Κύριος, ὁ Θεός μας, τὴν ἀμόλυνη πίστη τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, μαζί μέ τὴν ἀγία Ἐκκλησία καὶ τὴν πόλη αὐτῆ στους αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

<p>Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἔνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν. Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, Κύριε, δόξα Σοι. Δόξα...Καὶ νῦν... Κύριε ἐλέησον (γ'). Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησον. Ὁ ἐμπτυσμούς καὶ μάστιγας καὶ κολαφισμούς καὶ Σταυρόν καὶ θάνατον ὑπομείνας, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν ... (Σελίς 37-39). Δι' εὐχῶν των ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.</p>			<p>Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσε μας. Ἐσένα, πού εἶσαι τιμιώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες, χωρὶς νά φθαρεῖς τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀληθινή Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε. Δόξα σ' ἐσένα, Χριστέ Θεέ μας, πού εἶσαι ἡ ἐλπίδα μας. Κύριε, δόξα σ' ἐσένα. Δόξα...Καὶ νῦν... Κύριε ἐλέησον (γ'). Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησέ μας. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὑπέμεινε ἐμπτυσμούς καὶ μαστιγώσεις καὶ κολαφισμούς (χαστούκια) καὶ Σταυρό καὶ θάνατο, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός, ὁ ἀληθινὸς Θεός μας... (Σελίς 37-39). Μέ τίς εὐχές τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, ἐλέησε καὶ σῶσε μας. Ἀμήν.</p>
---	--	--	---

